BINEDIO

ג' באלול, תשמ"ז 28.8.1987

דרקון בספר החוקים. הרמוקרטיה בסכנה מכך תלינו את הסרג'נטים הבריטים. פרסום ראשון אברהם ורד, צלם קרבי. אבידה לעתונות מא"ל (מיל') גיורא פורמן. נחיתת אונס. חשיפה בהמינגווי. בניו

איוך צריך ללכת רחוק בדי לבחול בדי לבחור בחטכון המתאים לך

בכנק דיטקונט תמצא את כל האפשרויות הקיימות היום בתוכניות חסכון . ההבדל המשמעותי הוא שבדיסקונט מכירים אותך מקרוב ומציעים לך מבחר מגוון של תוכניות חסכון ההולמות את טעמד האישי. את צרכיד בעתיד ואת אמשרונותיד בהוגה

"ררון צמוד סל": חסכון בהפקדה חדפעמית לתקופה של עד 4 שנים (אפשחו משיכה בתנאים מלאים כבר בתום 3 שנים) "רחרון סל להכוסה חודשית": חסכון בהפקדה חדפעמית, המשניקו הכנסה הודשית צמודה ל, חל המטבעות' לתקופה של עד 5 שנים (אפשרות משיכה בתמאים

חסכון צמוד למדד

מינוון תוכניות חסכון בהן הקרן וחריבית צמודות למדד: -■ בהפקדות חדיפעמיות. ■ בהפקדות חודשיות. ■ בהפקדות חודשיות. ■ בהפקדות חדיפעמיות עם הכנסה חודשית

וענו קולוד לדולך וון תוכניות חסכון בהן הקרן גהריבית

צמודות לדולר: ■ בהפקדות חדינעטיות. ■ בהפקדות חודשיות. ■ בהפקדות חדיפעטיות עם הכנסה חודשית צמודה לדולר.

צמודה לדולר.

בתפקדות חד פעמיות עם ברירת הצמדה הלכנסה חודשית צמודה לבולר.

בתפקדות חד פעמיות עם ברירת הצמדה מלכנסה חודשית צמודה לבולית לתקופה של עד 5 שנים (אפשרות משיכה בתמיים).

"חרון חודשי צמוד לכלי": הסכון בהפקדות הודשיות, לתקופה של עד 5.

שנים (אפשרות נשיכה בתנאים מלאים כבר בתום 3 שנים ומידי כל 6 חודשים לאחר נוכו).

הטבות מיוחדות במסלולים הצמודים

לסל המטבעות – לתקופה מוגבלת.

ניתן למצטרף לכל חמטלולים, בכל חתוכניות, במסגרת תוכנית, קיצור דרך של דיסקונט.

गिरिटानिम् ग्रीह २१७० २४॥

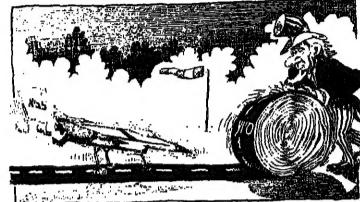

THE THE KILL KILL KILL KILL KILL

עורך: צבי לביא

עריכה: דניאלה בוקשטין עורך גרפי: יורם נאמן ו'נאלול, תשמ"ז 28.8.1987 מעצבות: יעל תורן, שרי אנסקי

גרפיקדו: נטע גרינשפן This Magazine Is a Supplement to Maariv International Edition 1987 0

מקפלים את המסלול

פלבה של השכונה הערבית בית חניגא שבצפון ירושלים, גרה משפחה מורה של יואל קמתי. איש אצ"ל לשעבר, מורה בהווה, ומדריך קש בוחיבי המחחרות שפעלו נגד המנדט חבריטי. ידיר ותיק שהרבח שו נידע שלו בעבר. הוא מכיר את המורשת, היכרות בלתי אמצעית, זה ורטים, ובסיפוריו גם נושף בהם רוח חיים. יואל מדבר תמיד על שחוחם של חבריו. רק על עצמו לא ידע לספר. בראשית חשבוע, בעקבות ומיקומים שניסו לפענת את התעלומה שמאחורי תליית שני הסרג'נטים פיקיים למני 40 שנה, שאלתי אותו איפת האמת וחוא אמר: "אצלי. אני או שותף לתלייה. אני הוא שתליחי את גופותיהם בחורשה ליד נתניה". משיושאלתי, די נדהם, מדוע לא סיפר זאת עד היום, ותשובתו היחה היות לאיש: "זה לא מסוג הפעולות שמתפארים בתן".

ש הזכים להתראיין זה בגלל הפירסומים האחרונים, שהוא מוצא בהם שמו אינורסנטיות וסילופים. יצחק בניחורין שותח איתו, ובחמשך פגש גם מון שלו חחושף את סימור רוטימת הסרג'נטים. אולי סיפור וה מפזר את מחול מעל הפרשה. מי עשה מה, ביקשנו גם מחעחונאי הוותיק אחרן מָקוֹן, שהיח בין הראשונים לגלות את גומות בסרג'נטים, לספר איך כמעט מו נפאות הגומות הפעילת מוקש רב עוצמה. עד היום תוא לא סולה או שועיקו אותו למקום ולא גילו שהגופות מולבדו.

חל שנוי ומשך מסיפור הסרג'נטים לכתבה הפוחחת של מיכל קפרא, מיקו גקמר תחוקים". הדרקון שהיא מתארת הן תקנות מחרום שקבעו מוסם ב-1945 כדי לחגן על שלטונם בארץ, אשר לאחר הקמה המדינה שקיו חוק בין חוקי ישראל. פצצת זמן המאיימת על הדמוקרטיה האלת חובורת למי שמדמת כי "לי זה לא יקרח". מפעילים אותן היום של של העובים. אבל הן תקפות גם על יהודים. כמו החרב המתחפכת, הן שת פעל הואש ולא מחתות כענין של חסד. מצב נזיל ולא בריא כשמדובר אזרח שאינן מעוגנות בחוקה. חכנסת גינתה אותן בעבר בכינויים אלה שלא תורגמו למעשים. ישבן בחיבוק ידים גם שרי הליכוד, אלח 40 שנח חיו הקרבנות, כולל מנחם בגין. ככנסת הראשונה אמר האלק חיא פשע, אך לא נקף אצבע לבער אותן כשהיה ראש ממשלה.

המצו שהטילו הבריטים ב-1947 על נחניה, בעת החימוש אחר המש, היה מעוגן בתקנות האלה. ממשלה ישראלית מחוה דמוקרטית שלת יכולה להשתמש בהן מתי שהוא בעתיר, טמו טמו טמו, כדי לסגור ושני מניה בבתיום מאותן סיבות של "בטחון המשטר".

מידלר. כתבה מים 32-32.

		-	
,	A 9067 מאת תלמה אדמון	36	זקון בספר החוקים את מיכל קפרא
٠.	העוזרת מאת אורית הראל	40	לייה הסרג'נטים. הסוף את יצחק בן-וזוריו

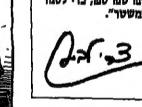
מחוץ לתמונה מאת עמוואל רוזן 46 צעיר, צר, קצר מאת יהודית חגוך וחיתה אונס שאת סימה קד-מון 55. שימודים

מאת מאיר עוזיאל סיים ואותבים 56

57 מנטרואון מאת ינאל לב זיול "סומשבוע" שאת נילי פרידלנדר

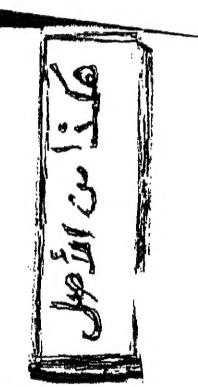
60 "מעריב" לפני 35 שנה בעריכת גבריאל שטרסמן

מתחדר במצותיו החדשות, וכצדק

פצצת הזמן המאיימת על הדמוקרטיה הישראלית. התקנות לשעת־חרום, שקבע הנציב העליון ב־1945, להגן על השלטון הבריטי בארץ־ישראל, מעוגנות היטב בספר החוקים של מדינת ישראל. הממשלה משתמשת בהן בעיקר נגר הערבים. אבל יש בכוחן לשלוח למעצר מינהלי, ללא משפט, או לרתק לביתם גם יהודים בדיזנגוף או ברחביה. אפשר גם להטיל עוצר ומשטר צבאי על נתניה, כמו שעשו הבריטים. ענין של החלטה פוליטית ורצון טוב. חברי הכנסת גינו פעם את העוולה, ומאז לא נקפו אצבע לביטול התקנות. גם לא שרי הליכוד שסבלו מהן.

ערב, נשמעות, במקרה המנומט, רפיקות על

הרלת. אתה פותח. האשה שואלת מי בא בלי

להוריע. שכעה אנשים, כמדים או כלעדיהם,

נכנסים. בטלוויזיה רצה כתבה. ויכוח פרלמנטרי

הסלון. אין הסברים. כרקות הכאות הם מתנפלים על

כל חומר כתוב הנמצא בבית: ספרים, עיתונים, חשבון

טלפון, מים, פתקים למכולת. הם מפשפשים כקרכי

מגרות, חופרים במרפים, חודרים לכיסי מכנסיים,

שולפים דיסקטים מהמחשב האישי שקנית לילד,

גורפים קסטות וידאו. הכל נאגר כשקיות גרולות.

כשמתקפת החטטנות מתרככת וכל הניירות הוחרמו,

מסתבר לך שגם הטלפון מנותק, ואתה עצור לחקירה.

אף אחר לא חייב לך רין־וחשבון. בטלוויזיה נמשך

אבל אין זמן להתרכז. הזרים כבר התמקמו במרכז

כנושא ה"לביא". הרמוקרטיה מוווית פוטוגנית.

מאת מיכל קפרא

שעת לילה מאוחרת, או אפילו בטתם שעה של

מדינת ישראל הדמוקרטית מתירה למפקר צבאי בשם הבטחון לרמוס את זכויות האזרח האלמנטריות על־פי החלטה מינהלית, ואפילו מתירה לשלול חרותו של אדם ללא הרשעה בפלילים, אלא על סמר חשרות בלבר.

"המשטר שהוקם עם פירסום תקנות ההגנה אין דומה לו בשום מדינה נאורה", אמר עו"ד יעקב שמשון שפירא ב־1946, אך כשהיה שר משפטים לא פעל לביטולן.

"אתם השתמשתם בתקנות לשעת חרום הבריטיות כמו שמשתמשים בגוי של שבת שיעשה את העבורה האסורה על היהודים", אמר בכנסת יוחנן בדר מ"חרות" לשרי מפא"י.

יש נכות לאמור הרפסה, הפצח החוקה של כל חשבתם, גם אם לא נעים לומר זאת כפה מלא משח מאמשרות, אם נלך ער קצה הקיצוניות, לפרק שמותר לעשות את זה רק לערבים. שלגביהם זה כמון משות נוער או מפלגה קיימת מאותו חשש בלתי למור אבל אתהז יתודי בן יהודי, שאפילו מצדר בלהל שני הנתון לשרירות ליבו של השלים. ויש גם גמור. אבל אתהז יתודי בן יהודי, שאפילו מצדר בלהל שני הנתון לשרירות ליבו של השלים. ויש גם

מקנות שלא מופיעות בתכנית הלימודים של מופי שלפון – לא רק בטירה וטייבה שיעורי האורחות, כי גם מבינתו של משרר החינוך לא שקאלפאחם אלא גם בראובות, בפתח תקווה, שיעורי האורחות, כי גם מבינתו של משרר החינוך לא שקאלפאחם אלא גם בראובות, בפתח תקווה, אף אחד לא חייב לך דין־וחשבון. בטלוויזיה נמשך שיעורי האורחות, כי גם מבינתו של משרר החינוך זמן היישאום אלא גם ברחובות, בפתח־תקווה, נסתתרה העובדה שאראפשר למכור לתלמידים השמות וכל אלח לא על פי צו שופט, אלא אתה לא פושע. עושה מילואים. חי ממשבורת. דמוקרטית, ביות חלב המוץ. לך תוכיה שישראל היא שות מבינהי ומבינהון מינוי לפילהרמונית אבל לא משיג. אז מה מדינה דמוקרטית, כאשר בספר החוקים שלה, שהוה שישר דעתם בלבד, מה נובד את בסתון היינוים שלא מינוי לפילהרמונית אבל לא משיג. אז מה

האלמנטריות ביותר, עליפי החלטה מינהלית, ואפילו העוף, שכונת רחבית, או רמת דניה בחיפה. הוא מתירה לשלול חירותו של ארם ללא הרשעה בפלילים אבר להטיל עוצר על רמת־אביב הרצליה פיתוח, אלא על סמך חשרות בלבד. עובדה זו תבהיר לך מזג אורים אלה לחבועה או להטיל מעצר-כית על מאוד שעל אותו מזכח הבטחון מותר למדינה להתייהם ישו שיוורם אלה אליך כאל עוכר ישראל, ולו לארבעים ושמונה שעות.

גמור. אכל אתהז יתודי כן יהודי, שאפילו סבור בידי ותחון לשוירות ליבו של השליט. ויש גם במטוס ה"לביא", באיוו זכות עושים עלין שות לפיהן אפשר להחרים לטובת המדינה את אימפרוביוציה בנושא קפקאיז יש תשובה, אפילו קצרה: תקנות ההגנה של המשלה היא גם יכולה לסגור את כל

הקטעו א שעות חקירה. יקח זמן ער שתכין את המוקרטיה. כמה אפשרות ביצוע מעצרים בין החקירה לספרות המקצועיה על אש"ף, שהתעמקת בין החקירה לספרות המקצועיה על אש"ף, שהתעמקת לא מש"ף, שהתעמקת לעצור בלי פקודת מעצר, חיינן באופן שרירות מעצר, היינן באופן שרירות מעצר, הוינן באום המשטרה לאביב – חשוב לא מחומר והחריע. מרינת ישראל לגמרי, כל איש הגראה להם חשור, חוק המתיר – בין איש הגראלית המעור המעור בין אומן בין היותו התנה המשטרה און המודר משום המשטרה און המודר משום המשטרה און המודר מוקרטית מתירה למעור למעור למעור למעור למעור למעור למעור למעור האזרה הישראלית משיטים החומה משיטרו בין היותו מודרם שחיקון הבוס מתושבי השפיח בין משיטיים החומה אמורה למעור למעור האזרה האורה ה

מדי הרואר בפרינה, את הבנקים, ותונויות, העסקים,

להתמודד גם עם הסמכויות לשעת־חרום. אולם בוויכות בער ונגד החוקה, נרמה שאותן סמכויות כלל לא משייטות במרחב המורעות הציבורית.

תקנות, המעניקות לממשלה סמכדיות מרהימות בהיקפו, אינן מוגבלות בזמן, כיוון שהביטוי "תקופת חרום" מעולם לא הוגבל ולא עמר 🎜 כביקורת רצינית של הכנסת ומערכת התוק. וגם אם המציאות לימדה אותנן שרוב התקנות הללו מופעלות על הערבים כלבר, הרי שכראי לשנן היטב את אזהרתו של מנחם בגין שנאמרה כימי הכנסת הראשונה: "אם חוקי טרור אלה של שלטון דיכוי ישארן במרינת ישראל, ביום מן הימים לא יימצא חוג שלא ייפגע מהם, ואין זה חשוב מי הנפגע. קיום חוקי - חרום אלה הם חרפה, והפעלתם – פשע".

התקנות בספר החוקים הישראלי. שני היקונים שהכנים בהן שר המשפטים שמואל תמיר ו"ל ב־1979 מוכירים

הדורות שחולקקן הכנסה, החוסנו בארד ישראל בשנה 1945 (צליורי הנציב חסלעון הכריסה באמצעי להלחס

בפוסרות היישוב, במנהיגיו ובעיקר במחתרות חעבריות. התקנות הללו המכטלות כל חוק, איפשרו למושל הבריטי לפעול – מטעמי בטחון, במוכן – ללא כל ביקורת משפטית כלשהי. ואמנם נעשה בהן סימוש מרחיק לכת, ובעיקר בנושא המעצרים המינהליים ובהגלייה. ראש הממשלה יצחק שמיר, נשיא בית המשפט העליון מאיר שמגר, שר התחבורה חיים קורפו, יעקב מרידור ושמואל תמיר ז"ל, הם רק חלק מיוערי מאלה שנעצרו והוגלו למחנות באפריקה. אלפי אנשים, ובראשם מנהיגי היישוכ ולרבות משה שרת) ישכו במחנות המעצר כלטרון ורפית. אנכ, עד לתיקונים שהכנים תמיר ב־1979 היה בתוקף הסעיף שאיים בפלילים על כל מי שמקיים מגע עם אנשי האצ"ל והלח"י. כלומר גם עם מנתם בנין, יצחק שמיר,

> יוס מושוי אנ ניסטונניו מונכיבודיו ומכוניים שנערך ב־7 בפברואר 1946, הוחלט "כי הסמכויות שניתנו לשלטונות בתקנות התננה שוללות מהתושב הארציישראלי, את הזכויות היסוריות של הארם, תותרות תחת יסורות התוק והמשפט, מחוות סכנה תמורה לתומש הסרם ולחיין, ומשליטות משטר של שריוות לג ללא כל פיקוח משפטי" חוק באחו כנס דובר גם יצקב שמשון שפירא, לימים שר המשפטים. תוא אמרו "חמשפר שחוקם עם פירשום חקנות תהגנה

ועוד במה שרים ככירים בממשלת הליכור ראז...

наежіо 6

מנחם בגין: "אם חוקי טרור אלה ישארו בישראל, כיום מן הימים לא יימצא חוג שלא ייפגע מהם. קיום חוקים אלה הם חרפה, והפעלתם פשע".

תיים צרוק: "אולי הבעיה היא שהערכים היום עבורנו הם מה שאנחנו היינו עבור הבריטים".

(המשך מתעמודים הקודמים)

בא"י, אין דומה לו כשום מדינה נאורה. אף כגרמניה הנאצית לא היו הוקים כאלה ומעשי מיידאנק ודומיהם היו אף הם נגר אותו חוק כתוכ". בתקופה שכיהן כשר משפטים בישראל, לא נעשה דבר למחיקת התקנות מספר החוקים.

לפני כארבע שנים הגיעו כעשרים שוטרים ובלשים למעונות הסטורנטים של אוניברסיטת באר שכע. בידיהם צו חיפוש אחר פירסומי התוית העממית לשיחרור פלמטיז, ודגלי אש"ף. שלושה סטודנטים. ערבים ישראליים, נעצרו. ספרים שנמצאו כחדרים הותרמו. לא עזרה העובדה שמזכירות החוג להסטוריה אישרה שהחומר שהותרם הוא חלק מכיבליוגרפיה של הקורם 'התנועה הלאומית הפלסטינית', במסגרתו הוטל על הסטורנטים לכתוב עכורה על החזית העממית לשחרור פלסטין. שלושים מרצים מחו על מה שהגדירו כסגיעה כוצפש האקרמאי: לשכת שר הכטחון הגיכה באוזניהם: "לרעת גורמי הבטוצון אין בפירסומים אלה משום חומר לימוד כיכליוגרפי".

השלושה הועמרו לרין על פי חקנה 85 האוסרת החזרת חומר כתוב כלשהו השייכים להתאחרות כלתי מותרת. בסופו של דבר עוכבו החליכים בהוראת היועץ המשפטי לממשלה. הגבול היה דק. נגד השלושה הוצאו צווי ריתוק לכפריהם.

לפני כשנתיים, בפברואר 1985, הוקם בירושלים ביוזמת פעילים כשמאל "המשרר לאיגפורמציה אלטרנטיבית" ששם לו למטרה לתאר מזווית אתרת את פעילות מדינת ישראל בשטחים המוחזקים וכישראל עצמה. גם אם פעילותו לא נראתה בעיני הממשלה, לא היתה לו כל עילה לערער על זכות קיומו. כרי לממן את פעילותם, כך טוענים אנשי המשרר, הם החלו כמתן שירותי דפום. המשרד היה רשום כמשרד הפנים וכל דבר שפורסם עבר דרך הצנזור. מעולם לא הגישה הצנזורה תלונה נגד

16' בפברואר השנה נכנסו למשרד עשרים שוטרים. ששת הפעילים נדרשו להיות פסיביים. שלושה נלקחו להקירה במגרש הרוסים. הנותרים נשארו במשרד במשך החיפוש. לחקירה נלקחו מאוחר יותר. בעקבות צו סגירה, הוחרמה כל פיסת נייר שחיתה במקום, וכן הותרם כל הציוד שהיה במשרד: שני מחשבים, מכונת צילום, פססימיליה וסלפרינטר. השאלות שהוצגו בחקירה היו: האם אתה חבר בחזית העממיתו האם אתה עצמוז וכרומה. חלק מהעצורים שוחוד לאחר זמן קצר. השאר, מרט למנהל המשרד מיכאל ורשבסקי, שודוררן לאתר 48 שעות המותרות בחוק.

השבוע נפתח המשרך לפעילות ללא כל מיגבלה לא צריך להיות משטטן כדי להכין שלא נמצאה כל עבירה שלילית שתמנע את הפעלתו מחדש. "הפעילות שלנו לא נוחה לשלטונות", אומר איש המשרד מייקל לאורי, "לכן החליטו להפריע לנו לעבוד, והכל נעשח תות דגל הכסחון. נגד מנהל המשרד הוגש כתב אישום המתכסס על אותה תקנה שהופעלה נגר הסטודנטים מכארישבע.

נוסע, או לחמש על גופו. לפני כחודש יצא ללונדון וכבר בביקורת דרכונים נלקח לחקירה. "זו לא היתה חקירה בטחובית, אלא פולישית", הוא מספר. "חיפשו בתרמיל שלי והכניסו אותי למטום בליווי צמוד. בכניסה ללונדון לא היו בעיות, אבל ביציאה ממנה השם שלי הופיע באיזו רשימה. שוכ חקרו אותי: איפה הייתי, עם מי דיברתי. אמרתי שאני מתנגר לשאלות האלה. מה הקשר שלהן לבטחוןז שוב החל חיפוש היסטרי בתיק שלי. פתחו אפילו את התפרים בבגדים. אני לא יורע מה הם חשבו למצוא שם. פשוט רצו להתנכל לי, לעשות לי את החיים קשים. לאתר מכן עברתי חיפוש בגוף, עמדתי עירום באמצע החרר, זה משפיל, זה מכעים, ויש כזה אבסורד. מה הם הושבים, שאני אשים פצצה כתחתו"

טענה שישראל ירשה את התקנות מהכריטים איננה מדוייקת. לונדון ביסלה את התקנות ימים מספר לפני סיומו של המגרט הבריטי בארק־ישראל. כשהוקמה חמרינה מצאה הממשלה הומנית את עצמה כזמן חרום אמיתי אך ללא מסגרת משפטית הולמת. התקנות הבריטיות סיפקו נוחיות לשעה והממשלה נתפסה לעוברה שביטול התקנות הבריטיות לא סורסם בעתון הרשמי (בגלל מהומת הפיגוי והקרכות שהשתוללו כארץ). לכן

"אין לשכוח שמרינת ישראל קמה תוך כדי מלחמה", אומר היום המשפטן ד"ר ברוך ברכה, "ולכן היה צורך להענים לשלטונות סמכויות מרחיקות לכת כדי להתמורד עם הנסיבות. זה מקובל בכל מרינה רמוקרטית. אכל התוצאה העגומה היא שהתקנות הללו, שאולי היתה להן הצרקה עם חקמת המדינה, הפכו להמדרים של קבע שאינם מוסיפים כבוד לחברה הישראלית ולמערכת המשפט שלהי.

הוחלט לקבוע בחוק סעיף המאפשר לחתעלם

וכשנשאלת השאלת המשוטה מרוע לא כוטלו התקנות הללו במהלך השנים, כל שצריך הוא רק להסיד את האבק מפרוטוטול ישיבת הכנסת הראשונה שהיתה כ־12 ביולי 1949, כה נרונה הצעת חוק שאמורה היתה להחליף את תקנות ההגנה. ח'כ יוחנן בארר ("הרות"): "אתם השתמשתם בתקנות לשעת חרום הבריטיות כמו שמשתמשים כגוי של שבת שיעשה את העכודה האטורה על היהודים... אני אומר לכם, אתם אינכם יורעים עריין מי ישב וככלאן על ומר החוק החדש הזה. שאתם רוצים להוציא טכשיו. יברא יום ואתם תשבו על סמר החוק הזה שלכם". אבל את רשת הרוב היטיב להביע ח"כ יוסף ספיר והציונים 112 המאמשרת גירוש ותגלייה. האחרונה כוטלה כליל חבלליים): "מוטב שיהיה חוק ירושת המנרם מאשר לחוקק חוק שנפש האזרה הפשום סולדת הימנו". הצעת החום נפלה. הכנסת לא רצתה לוותר על התקנות לשעת תרום, ומצד שני לא רצתה לחוקק חוק חרש מחשש ללכלך את ידיה בגועל נפש אנטי-רמוסיטי כוה ווו כל התורה כולה על רגל אחת מדיניות חיד הבלתיםלוכלכה.

במאי 1951 חוסעל חסעיף בחקנות המאסשר מעצר מינחלי, ללא משפט וללא הגבלת ומן, נגד

חבורת יהודים שזכתה בתואר המחתרת הרתית". גגר מייקל לאורי, שעלה עם משפחתו לארץ המשטרה טענה כי אגשים אלה חשורים כהצחת מקנדה לפני חמשיעשרה שנה, הופעלה חקנה אחרת מכוניות בירושלים ובקשירת קשר לחבל בכנסת (92) המאפשרת לכל פקיד מורשה לחטט בחפציו של ובמוסרות ממשלתיים אחרים. הכנסת געשה שנית, וכצדק. אם למשטרה יש את כל ההוכחות, מרוע עליה לעצור אנשים אלה כמעצר מינהלי ללא ביקורת משפטית. הרי אפשר לעשות זאת כגוהלים הרגילים. להוציא צו מעצר, להכיאם לשופט לאחר 48 שעות להארכת המעצר, ולהגיש כתב אישום. מעצר מינהלי, מתברר, לא מקשה על החקירה. לא צריך לתת דין־וחשבון לאף אחר. לא צריך עורך־דין, לא צריך שופט, וכשאין מספיק הוכחות, עדיף ששופט לא

חיים קורפו: "זו סכנה גדולה.

עוד בתקופת המחתרת היו

מקרים של קורבנות שווא

כתוצאה מהלשנה ואינפורמציה

תגוכת הממשלה חיתה: בידי הממשלה נתון מכשיר חוקי והיא היתה חייבת להשתמש בו. כי אם קיימת שאלה של סכנה לשלום הציבור, אם יש סכנה לכטחון ויש מכשיר ואין משתמשים בו – אין ממלאים

הכנסת לא השתכנעה. ביוני 1951, יום גדול לדמוקרטיה הישראלית, קיבלה הכנסת החלטה בגנותן של תקנות התננה. היא קבעה כי הן עומדות בניגוד ליסורות של מדינה דמוקרטית והסילה על ועדת החוקה חוק ומשפט להביא לכנסת תוך שבועיים הצעת חוק לביטול החקנות. ווהו. בהודעת הגינוי נגמר העניין. השבועיים

-נמשכו שלושים ושבע שנה, הארץ רוגעת וגם הכנסת. גם כאשר נעצרו ונשמטו כעבור שנחיים חברי מחתרת יהודית נוספת, חילונית, שוממה להפיל את המשטר ולהקים תחתיו את "מלכות ישראל" בגבולותיה התג"כיים. הם נתפסו בעקבות פיצוק בצירות כרית־המועצות. מאו השימוש בתקנות נמשך, אך חוגבל בעיקר נגר האוכלוסיה הערכית בישראל המימשל הצכאי בכפרים הערביים של "המשולש" והגליל, היה קיים מכוח התקנות. לאחר מלחמת ששת הימים הורחב חשימוש כהו גם לשכוחים, שהיו חלק מארקיישראל המנרטורית. עוצר, מעצרים שרירותיים

ללא משפט, גירושים והגליות, החרמת רכוש, הריסת כתים ואכימחם, הגבלות תנועה, צווי ריתוק, עונשים קיבוציים, סגירת עיתונים - כל הרעות שהיו חלק מהווי שלטון הכיבוש הבריטי בארץ, הופיעו מחרש תחת החותמת של צה"ל.

ק כשנת 1979 הצליח שר המשפטים שמואל תמיר ז"ל - מי שהיה בעצמו קרבן לתקנות הבריטיות כשגורש מהארץ לאפריקה להעביר ככנסת שני תיקונים הגוגעים לסעיפים

תחמורים ביותרו תקבה ווו העוסקת בסיני מינהליים, ללא תנבלת זמן וללא זכות עירעור, ותקנה כתחומי מרינת ישראל. כשטחים היא נותרת בעינה הפעלת התקנה 111, שהיתה קורם בסמכותו של "המפקד הצכאי", הוגכלה לשר הכסחון כלכד. גם תקופת המעצר הוגבלה לששה תודשים, עם אפשרות מנומקת להארכה. אכל התיקח היותר חשוב הוא שצו המעצר טעון אישורו של נשיא ביתימשמם מוצוי תוך 48 שעות מהוצאתו. הנשיא רשאי לבטלו או לקצרו. נוסף על־כך יש לעציר זכות עירעור בפני בית המשפט (המשך בעמוד 43)

一种一种主义,这种种种的人,但是是他们的人们是是一种的人们是是一种的人们的人们的人们也是一种的人们的人们的人们的人们的人们的人们的人们的人们们们们们们们们们们们 第一章 1985年11月1日 - 19 תקופה מוגבלת,מזגן תדיראן במחיר הישן שקליים שווים ללא ריבית והצמדה . 447. T. 7 C. 18 אל תשאר גם בקיץ הבא בלי מזגן

רק מזגן ו מתוך 3 מזגני תדיראן נשאר בארץ,

צלצל לתדיראו ונשלה אליך יועץ הגדסי שימליץ על המכום הט

ביותר להתקין בו את חמזגן ועל הרגם שיתן לך את התוצאה

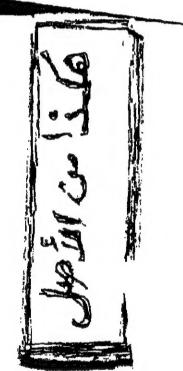
בדור פרטים וחומנותו חייב עוד היום לתוריראן מוגנים

נומי תריראו: תל-אביב -34203.04 - 100 חימה - 194-724411

רופילים - 211017-10, באר-שבע - 3666-20 ובחנו

ב מכל 3 מזגני תדיראן מיוצאים לארת"ב.

האספקותן חוד 12-10 שבועות

מהעמלות על עסקים ווספים

הבנק הכינלאומי הראשון טושה זאח שוב והפטם חידוש מהפכד בחשבונות הטיסקיים. "חשבון טסקי משופר" המחזיך לך 60% מסכום העמלות על הגידול בוזיק? עסקיך בחשבון. החזר הטלות ילך וינדל ככל שפטילותך העסקיח ונכר. מטוח כאשר ונעביר עסקים לכינלאומי הראשון חוכל לשלם פחות טמלה על קניח ומכירה של ניירות ערך, הפקדת שיקים ראיים. טסקות יבוא ויצוא, טמלת חליפין בקניה ומכירת מסכט חוץ וכ

אם נדיין אין לד החשבון נוסף משופויי בבינלאומי צפוי לך וח נאח. חבנק מטניק ללקוחות חדשים השבה ניוחדת, ה-בטיטי הלתחלתי למצטרפים חדשים יריה 67 שיתו לדבטון כלבד. בלשו אם תניע בבינלאומי להיקף עמלוח של לדוגמא 600 שיה לדבעו יווזיר לך הבנק 212.60 שיתו

הטבה מיוחדת ללקוחות חדשים

עד 10,000 ש"ח החזר שאלות! בו, בביולאותי אחה יכול להגיע להחזר שולחו של 10,000 ש

מבנץ רשאי להספיק את התוכנית או לשחה את תואית בכלים.
 מתול השולות מתייחם להשבוצת בקירואת 1409 כלכר
 שיה שולות מתול 00 שיה.

הבינלאומי מחזיר לך 50%

איך פועלת העושה החדשהי

בבינלאמי קובעים לך "בסיס ראשוני" בהוחשב בעמלות ששילמת בשלושת החודשים האחרונים. אם הגדלת את וישף שש למה בשלושה החורשים האחרונים, אם הגדלה את העלים נוסקיך בנוק ברכטוך הנוכדה וטכרום הנחלות טולה על ה-בסיפי יוחדוד כך 2008 מסכום הנחלות מעודף. סכום חבסים החש שיקבט יודה סכום העמלות ששילמה בפועל. סכום הבסים החים שיקבט כך מירי רבעוך, לא יהיה ומוך מסכום חבסים החיבי שוקבט לך ברבעוך כלשהו בעבר.

כל על כל יום שאתה משלם עמלות מיותרוו פחוז "חשכון עסקי משופר" בבינלאומי כבר ורום!

פרטים נוספים בסגיפים.

אקליפטוס בחורשה ליר נתניה, שם נתגלו.

ומרג'נטים.

הפעשה כנסשע.

איש כוצש, שיער לבן, שמם עבות המסיים כל שיחה טלפוניה א מפגש בברכה "שיהיה טוב לעם ישראל". מכקש לסגווי את הפצע

הישן שנפער מחדש כין אנשי וו"חגנה" לבין אנשי אצ"ל בעקבות

המרסומים השונים - בעיקר בתכנית "עושים מרינה" של גלירצה"ל

וכמסף הארץ", יש עוברות שאין וחלקים עליהן. ב־16 ביוני 1947

שנילו כקפה "גן־ורד", מארווין פאיים וקליפורד מארשין. זעו הוחוקו

וה קרה ארבעה הודשים בריום לפני החלטת האו"ם על הקבת

עד כאן תנלוי. ימיתם תאתרונים של חסרג'נטים הין אשונים

חללומה ובמקרה הטוב בירסאות סותרות. מי חטף אותם וכיצחי

חיו במקום המחבואו מי הוציא אותם לחורנו המעורכים

הם נתלו פעמיים. קצין המבצעים הראשי של האציל עמיחי ('גידי') פגלין הוציא אותם להורג בבונקר בנתניה. יואל קמחי היה שם, ואחר־כך חלה את הגופות בחורשת האקליפטוטים. הוא שובר קשר שתיקה בן 40 שנה כדי לפתור את התעלומה, ומשחזר את המבצע בעקבות "בירטומים אינטרטנטיים ומטולבים". גם יוטף מלר חושף לראשונה איך נחטבו הסרגינטים, והעתונאי אהרן אבן־חן זוכר איך כמעט קיפח את חייו יחד אתם.

מאת יצחק בן־חורין

📰 גיל 67 מהליט יואל קמהי מירושלים, איש אב"ל, לצאת 🛚 הישירים בפרשה, אלה שעריין היים בתוכנו, שמרו על קשר שהיקת. מהמחותרת ולהמר שתיקה בת 40 שנה. נמאסו עלין אחרי הפרסומים האחרונים הם מוכנים לבאת לעוד מאבק למוכת הגירסאות השונות המתפרסמות בשבועות האחרונים התיעור החיסטורי. אבל אפילו הם התקשו בתחילת השבוע להציג סביב תלייתם של שני הסרג'נטים חבריטים. לראשונה גירסה אחת. מי עשה מה, לרגע התקבל רושם שמה שלא עושה מאו הימים הסוערים ההם של פרובדמרינה, עם תאיש ומזרהה כמי הזברון משלים הרימיון. כל אתר וזוית הראיה הפרטית שלו. הרברים שחיה שם בבונקר בנתניה, השתתף בחוצאתם להורג של שני הבאים אינם מתיימרים להגיע כיום לקביעות היסטוריות חבריטים, ואף היה זה שתלה את גופותיהם לאחר מכן על עץ חד־משמעיות.

אחרי שיואל קמוזי החלים, במוף השכוע שעבר, להפר את שתיקתו, ניסו שני ותיקי אצ"ל מנתניה לשכנע אותו לסגח מהחלטתו, כאילו הכרישי עדיין שולט בארץ. בשלב זה הם עצמם מרכן להודהות. לאחר שיתה עם שמחי ביוומתו, הם טענה "הוא לא זוכר טוב. הוא יכשיל אותר". אחד מהם היה שם בזמן החטימה ולאחריה. גם יואל קמחי היה, אחרי שוקר לוכוחו פעולות נגר גור בית־הריון הצבאי חבריטי עוגש מוות על אנשי האצ"ל יעקב חבריטים באיוורי תל־אביב ותיפה. קמתי החלים לרכר בעקכות ויים, אבשלום חביב ומאיר נקר, שהשתתפו בפריצה לכלא עכו בה ראיון שנתנו אנשי ה"חגנה" לעקיבא אלרר ב"הארץ", בו מענו שחררו עשרות חברי המתחרת. כעבור חודש לערך, בשבת של שאלמלא חוצאו להודג שלושת אנשי האצ"ל, היה הארגון במצוקה היון ביולי, חטפו אנשי אצ'ל בנתניה שני טרג'נטים בריטיים ביון שאחר משני הסרג'נטים החסופים מה מתנק ככונקר האמום, וחברו נלקח לעץ התליה במצב אנוש. כמי שהיה שותף פעיל כנני ערובה למנוע את הוצאתם להורג של הנרונים למוות. במבצע, לא סתם עד ראיה, פוען קמחיו "נראה שיש מגמה הבריטים לא בכנעו ללחץ. לאחר כשבועיים נתלו שלושת אנשי אינטרסנטית בשרסומים. לא אתן לסלף דברים".

באותה תקופה היה קמחי בפקר אצ"ל בחיפה. למחרת היום שבו נתלו שלושת חבריו בכלא עכו, קיבל הידעה ממפקר המחוז שמואל מייטין שעמיווי ("גיור") פגלין, קצין המכצעים הראשי של מסרינה, אלפי חיילים בריטים הציפו את קוצות נתציה, רגליים האצ"ל, מבקש את קמחי לבוא לבתניה עור באוחו יום. "הנעתי ולסבים על שיריוניות. מתסומי תיל סגרו רחובות. התושבים היו בשעות אחריתנודיים המוקימות, לביונו של מפקד האיזור אברהם מכוהלים, חששו מתגובה קשה. הישוב המאורגן ובראשו היהגנה", "ואסורי) רוכין, שם נתגשתי עם נידי. את נתניה הכרתי באון שטחי. ועם על המעשה. ראש המועצה ראו עובר בן־עמ"י גינה את "אמנם השתתפתי בכמה פעולות באיוור, אתן מהן עם רב גרוגר (אף הוא אחר מהרוני המלכותו, אכל אלה היו מסוג המעולות שאתה עושה המסחלק. גם את האנשים שלנו בנחניה לא הכרתי. כשנק־אחי לנתניה הערכתי שוה קשור לסרג'נטים, אכל לא ידעתי

(המשך בעמוד ווכא)

יואל קמחי היום: 'הטענה שאחר סמלים מת בבונקר לא נכונה. תם היו חיים עד דגע התליח". (צילום: יצחק אלהרר)

עמיחי פגלין: כאשר אתם חושבים על שני אנשים חסרי ישע, שנחלים לנגד עיניך, זו כבר לא מלחמה. זה משאיר כחם, זה מעיק על המצפון".

יואל קמח: "בעח מעמד התליה ההרגשה היתה קשה מאד. זה היה דבר חדש שלא הכרנו עד אז. דבר זוועתי מכל הבחינות.

יוסף מלר: 'היהודי שחשבנו עם הסרגזטים הציל אוחי וירד לאוסטריה. לא תזמן אמר לי, (תמשך מהעמוד חקודם). ונהארץ. פחדתי

"שרידי גופתו של התלוי צנחו על ראשי"

מחשבה כי עלול הייתי לקפה את חיי הצעירים, ולהותיר אלמנה ותינוקה, באותה השכמה אדורה של 30 ביולי 1947, העבירת שנים ובות צמומורת בגבי. נכל פעם, כשמתעורך מחדש נושא תליית הסרג'וטים הבריטיים, מוקרה במוחי השאלה שמעולם לא קיבלתי עליח מענח: בשל מת לא הוזתרתי מפני חשכנה לצאת לשטח, להתקוב אל הגופות

ב-29 ביולי, אחר 17 ימים של מתח וחרדה, צלצל חטלפון כביתי בשעות הצחרים. "מדכרים מחממקדת של אצ'ל", אמר הדובר. הוא מסר הודעה קצרה על ביצוע נזריחדין נגד אסרגינטים. "הם תלויים בחורשת דרומית לנתניה". הייתי אז כתב "הארץ". היד שרשמה את החודעה רעדה. אך, מעבר לכל שיקול בערה בי התשוקה לחשיג "טקופ", לגלות ראשון את הגומות. לא שאלתי שאלות. האיש שדיבר בשם מיפקדה אצ"ל לא מזהיר כי הגופוה ממולכדות.

"מרוע לא חווחרתיו", חצותי כעבור שנים את תשאלה לאברתם ("אסף") רובין, מפקד הפעולת. הוא חייך ואמר, כי בוודאי תין סיבות טובות לא לגלות את חסוד. "גם במחיר מוחם של עתוגאים יהודים חפים מפשעו" שאלחי. רובין

עבו קבלת ההודעה, הועקתי את חברי דויד מגנס (בנו של ד"ר י"ל מנגס), שתיתה לו מכונית "דודג". הוא היה מדווח מפעם לפעם לסוכנות יריעות אמריקנית. כביש תחוף עדיין לא חירו, ובאזור לא חיו כבישים כלל. דחרנו דרומה בשבילי עפר. סרקנו כל חורשה, כל שדרה, כל פרדס. ארבע שעות של מירוץ מטורף. כל ענף מתנועע נראת לנו מרחוק כאדם תלוי. עם חשיכת חזרמ חביתה במפח נפש.

השחר של 30 ביולי עלת, כשמאות אנשים – רובם חברי ז"תגנון" – סורקים את תאיזור לגילוי הגופות. פלוגת ווטרים מצאה אותן בחורשת אקליפטוטים צעירה – לא הרחק מתחנת הרכבת של היום: קמוך ל־6 כבוקר כבר חייתי במקום. יחד עמי היח חברי חמנות שלמת שחורי, סופר "דבר". הטרג'נטים חיו חלויים על גועיהם של שני אקליפטוסים, סמוכים זה לזה. צחנה עמדת באוויר וזמוום טורד של זבובים ודבורים. יכולוו לגשת ולקרוא מקרוב את חוכן גזריהדין, כתוב על גליונות נייר שתיו תלויים על חזיהם של חשניים. דק כמה נוטרים ואושי "הגנה" חיו במקום. הצבא הבריטי הגיע כעבור

כשעלה קצין בריטי על סולם והתחיל מנסר את החבל מצווארו של אחד התלווים, התרחקנו כדי 1-3 מטר, וחסתכלגו. כשחגופת צנחת מחעץ לארץ – חרעיד את חחורשה רעם אדיר של מוקש שחחמוצק. חמוקש הוטמן כנראה מתחת לעץ. מן חהדף נפלחי על חקוצים. קמתי והחחלתי לחמלט. עשן שחור התאבך בחורשה. במנוקהי, החלו פירורים מנופתו המרוסקת של חתלוי צונחים על ראשי.

פני דויו מגואלים בדמו. חיי תיו לי אותו בוקר לשלל. אירע לי נס, וכך גם כתב לי

'בגללך ברחת' מה מייערים לי. כמוכן שהייתי מאר מתוח. נתניה היתה בעוצר

בונקר שבו הוחוקר נמצא בדרום נתניה, בשכונת שוברוק שבקצת שדרות כנימין. מתחת למבנה נסוש של מפעל לליטוש יהלומים "הבוכרים", חפרו אנשי האצ"ל במשך הסרג'נטים ועל הטיפול בחם הופקד דור דחרי ושנחשף לאחרונה בשירור בגלי צה"ל). עד שהוצאו להורג, דהרי חציל אותם ממוות לפחות פעמיים: פעם מחנק ופעם משמפון.

קמחיו "כשעות אחר הצהריים יצאנו מהבית של אסף למקום

"בכיתו של אסף היו מלבדו גידי ואולי עוד ארם. גידי אמר שתרצה אותי". שהחלט להוציא היום להורג את הסרג'נטים בתליה במקום המחבוא שלחם, ולאחר מכן הוא מבקש ממני להיות אחראי על העברת גופותיהם ותלייתן במקום גלוי. הוא הטיל עלי לחפש ולהחלים על משום מתאים לתליה. זה היה רגע האמת. כשגידי דיבר איתי, הסרג נסים היו בחיים. עריין לא ידעתי איפה".

שלושה לילות בוגקר בעומק שני מטר. על שמירת

שבו הוסחרו שני הסרג'נטים. לא מכיר את נתניה ואני לא יכול : פגלין לא ספר על החברים מנתניה, שנכשלו בביצוע כמה פעולות להצביע על המקום. על פי זכרוני, היינו בכונקר כומן התליה ארבעת אנשים: גירי, אני, יהודה (יכנימין") קפלן שתיה מפקר חיליהקרב של אצ'ל כנתניה ונהרג במלחמת השחרור ברמלה ועוד אדם אור מנתניה. נכנסנו למחבוא הייתי מאך זוור. מה שאחו לא והאיתי איך הקימו אותם, הקמידו אותם החליכו אותם לתליה. לא צריך לרעת אל חדע. לא הסתכלתי לברוס ולראות דברים, אני רק זוכר שהיה מוס קבוע בתקרה עליו נקשר החבל שהבאנו אתנו. שני שהמרג'נטים חיו מתים, לא היו במקום". הטרג'נטים ישבו בצד כבולים והמיות המוכנים כדי שלא יצעמו הם תרו בחברת וערים לחלומנו אין מסק. הם אפולו גימו לגוע

באותו חיום ראש העיר עובד בן־עמ"י, שבירכני על שניצלתי

יום גילוי גופות התלויים היה שיאו של חודש־גיתינום

שעבר על העיר.

הכונקר כמלטשת חיהלומים בשיכון טוברוק, שבו עשו חסרנינטים את 19 ימי שביים, נחפר תוך ארבערו ימים, מיד אחר שהבריטים הפסו את אבשלום חביב וחבריו. "היח ברור", שח לי בשעתו מפקד המבצע אברהם רובין, "כי נגד הבחורים שלנו יצא פסק־דין המור. ניתנה מיד חוראה לחבין מחבואים במקומות שונים בארץ, לצודך חטיפת בני ערובה

מלטשת היחלומים הקטנה וחנידחת נמצאה מהאימה למשימה, בשל ריחוקה מהעיר ובשל היותה מוסתרת בשיתי קיקיון ופרדסים. כמה פעילי אצ"ל שהציגו עצמם כאנשי עסקים רכשו מבעל המלטשה את המיבנה. חסרו דק ששים לירות לחפירת הבונקר. גם סכום זה נמצא עד מהרה. בסוד חפירת הבונקר היו רק שלושה או ארבעה מפקדים. רובין, ממוצע קומה ומוצק, שנפטר לפני כ־9 שנים, סיפר כי הסרג'נטים שנחשפו היו רדומים מהכלורפורם, כשהוכנסו לבונקר. כשהתעוררו שאלו היכן הם נמצאים. "ענינו לחם, כי אתם כאן בגלל פסק־דין המוות שהוצא על אנשי המחתרת, ולא יאונה לכם רע אם חבחורים שלנו לא ייתלו. כשהתחילו לבקש על נמשם ושאלו 'למת דווקא אנחמוז' ענינו להם: 'תיינו רוצים לתפוס את בווין, אך כיוון שאין אגו משיגים אותג,

נסתמק בנציגיו". לגילוי עקבותיחם של חחטופים ניתן על־ידי שלטונות הצבא השם "מיבצע נמר", והנמר חטיל את אימתו על כל האזור שבין רעננת ותדרת. נתנית נחושת לאורך ולרותב. ופתות ולולים נחרסו. מרצפות בדירות של רמת־טיומקין, הרובע חבית"רי, נעקרו. הוקמו מכלאות ובהן נעצרו מאות חושבים. חוכרו מצב צבאי. האזור נותק מיתר תלקי הארץ. גם הקשר הטלמוני נותק. אנו, העתונאים, נסענו מדי ערב לחדרה לטלמן למערכות ברשיון מיוחד מחמפקד הצבאי ובליווי משמרות צבא.

"יש לכם מול שבריטים כאן", אמר לנו ביום גילוי הגופות בוב מילר, כתב אמריקני מפורסם שחיח בין עשרות בתבי־החוץ שהציפו את נתניה, "האמריקנים לא היו מותירים כאן אכן על אכן".

ואכן, מיד אחריכך פשטח שפועה כי אלפי החיילים הבריטיים זוממים מסע נקמה בעיר. קמה בחלה נוראה, והחושבים החלו נסים מן המקום. רק בקושי הצליחו אבוח העיר לחרגיע את הציבור. הפחד תיה מוגזם. חצבא נחג בחתאפקות, ואף סייע בשעות חעוצר בחלוקת חלב ומזון לקשישים ולתינוקות. את אחת ההפוגות בעוצר ניצלו לעריכת לווייח לתושב העיר שומטר. כשעבר חמסע ליד בתי־חקפת ברחוב חרצל, שם הסבו מאות חיילים ולגמו בירה, הם קמו על רגליהם, רכסו את כפתורי החולצות, חבשו את הכומחות וניצבו בדום. בעלי דרגות שביניהם תצדיעו.

ולהשתחרר מהכבלים. אחד האנשים קשר את החבל לתקרה. כשהכל היה מוכן – החבל עם הלולאה, וגם שולחן או כסא שהעמירו מתחת - גידי ניגש אליהם ודיבר איתם כאנגלית, הסכיר להם רכרים. היינו נרגשים. התחושה לא היתה הכרינעימה בעולם.

"לא יודע מי נלקה ראשון ומי שני. לא הכרתי אותם, ואת שמותיהם למרתי יותר מאותר מהתרטומים. אחד מהם קם, כיסו אה עיניו וקשרו אותו ללולאה. גידי עזר לשני החברים מנתניה בתליה גידי השתתף בתליה. הוא ברק שהכל בסדר. לא זוכר בריוק מה כל אחר עשה. בעה מעמר התליה ההרגשה היתה קשה מאר. זה היה דכר חדש שלא הכרגו עד או. דבר ווועתי מכל הבחינות. התל הואשון שירכס על החבל. הורידו את הגושה והכניסו לשק. אחרים

תלו את השני. חביצוע היה מחיר וחלק בלי בעיות". מדוע צרף גידי את יואל קמחי למכצע התליה, כשתנאי המתורת מחייבים מידורז

קמוזיו הייתי עם גידי בכל מיני פעולות אחרות ווצא הביר אותי. הוא הזמין אותי להיות בזמן התליח להכין אותי לפקה למחרת חיום על הברחת הגופות מנתגיה ותלייתו בחוץ". יעלב (ייואל") עמרמי ראש "דלק", המודיעין של האצ"ל, אומר היום כי

קודמות והועיק את קמחי למקר על הפינוי. קמחיו "לטענתם של אנשי היהנגה' (במוסף "הארץ" מהשבוק א שעבר) שאחר הספלים היה כבר מה, אין אחיזה במציאות. הייתי שב היה צורך לשאת אותם. אין ספק שהם היו חיים, אלה שאומרים

הנוכחים לא חשו שחם שותעים לנקמה אישית נסרג'נטים וות בעמוד 144

מונטנה קרירה filter

משרד הבריאות קובע כי העישון מזיק לבריאות

Jan Contract

(חמשך מחעמודים הקודמים)

מעברת הצילום של משרך הבטחון מזה עשרים־וחמש שנה, יודעים שהאגרה קרסה. פוקסי מכיר את הכאב, את המשבר. תחת יריו, במכונות הפיתוח של המעברה עברו בדור האחרון סרטי הצילום של כולם, של כל צלמי המלחמה, הקרב והאש שלנו, של חיילים בטרם וכעת ולאחר קרב, של מנוחות הלוחם וועקת הפצועים ורממת המתים; את כולם הוא ראה כנגטיב ובפחיטיב, ומעבר לסופרלטיווים על ה"גדול מכולם", יש לו רק דבר אחר לומר על אברהם ורד: "האיש הזה", אומר פוקסי, "הוא פשוט אכירה לעולם הצילום".

ורד, היום כן 64, יליר וינה שעלה לארץ לפני 48 שנה, עדיין נראה כמי שלא שייך לנוף. ליד פרחי הצבר, שאת פניהם הלא־מגולחות צילם מכל זווית. הוא נראה כבר אז, בשנות המרינה הראשונות, כמו אורה מכחוץ. משקפיים חמורות־מסגרת, פנים של בורגני מהשורה. "חלש מאור, שוואך", היה אומר ורד אם היו מבקשים ממנו לצלם פרצוף שכנה טרם פשיטה

לעומק האוייב. השימוש ביידיש היה אחד מסימני החיכר שלו, ליד הסלנג הצח"לי הקשוח;

"הקלאפער־גצייק לא עובר", הוא היה אומר־מקלל

כאשר משהו במצלמה אכולת האבק והזיעה היה משתכש ומשכש לו שוט מוצלת. אבל השיבושים היו מעטים, מעטים מאוד, ומיכה כרעם, צלם־עמית, אומר שורד הוא חלומו של כל עורך בעולם. "אין אצלו אפס, הוא תמיד יביא משהו, ולא משנה מה היו התנאים ומה קרה או לא קרה. הוא תמיד יביא צילום שלפתות מהכחינה הטכנית אין לו מתחרים. נדהמתי לראות את הנגטיבים שלו. קשה היה להאמין שהתמונות האלה צולמו כמצכים הקשים כיותר. ישנם צלמים רבים שפה ושם מבריקים, פה ושם יש להם הצלחה מקרית; אצל ורד זה היה רבר קבוע,

הוא צילם במהירות שיוט אחירה ויציכוו. תמיך".

מעט תמיר. אי־אמשר שלא להזכר בתחילת הררך של האיש הממושקף הוה שהגיע למערכת "במחנה" כמרי שוטר צנאי, הצריע לעורך הראשי ("כולם התפוצצו מצוזוק, אבל אני חשכתי שאם יש שם רכיסרן צריך להצריע לו גם אם הוא עורך עיתון") וכיקש לתיות צלסיצבאי. עם נסיון של חוקר־תאונות, המצלם גופות ומכוניות מרוסקות עבור המשטרה הצכאית, הקשר של ורד לצילום עתונאי היה רומף במיוחר. אבל הצלם אסף קומין ז"ל הכיא אותו למערכת, והעורך שלמה טגאי שלח את ורד למשימת המכחן: צילום תחרות כדורגל או ירע על קיומו של המשחק הזה מפי השמועה בלבר, אימפוטנציה טכנית, שלעולם לא הצליח להבין איך התמונה הכייפחות ספורטיבית וכדורגלנית - שוער וללמת ממנר.

ורד בגינתו וכמה

מחמונותיו שעשו

הראשונים של ארץ־ישראל״, מתלונן ורד. שולטים האילתור וה"כערך", סונט עד היום בחברים מצלמה ביד. זה היה כתב 'במחנה' עמוס לב

הצילום העתונאי שלו, גולד צלם גדול. מהרגע שהבין מדוע כתר עורך "במחנה" דווקא בתמונת השוער המבוסס בשלולית בוץ, כבר ירע לגעור בצלמים אוורים שלא הבינו, כמו למשל זה שבעת מקם נחיתת מטוטי הסילון הראשונים כארצנו כחר לצלם דווקא את המטוסים: "הוא לא הבין שבמקרה כזה מצלמים את השרים הבוכים מהתרגשות למראה המטוסים

חיסטוריה (מלמעלה בכוון מחוגי חשעון) הצנחנים במיתלה ב"קדש", רוצנרונים לפני פיצוע משטרת קלקיליה ב-56', הצנחנים לאתר מבצע עזה ב־35' ונויפול במצוע בזירת פעולת תתגמול בעירנדאל ב־56': "לא תייבו אותי לוזיות שם".

> אומלל משתטח מלוא שמתו. בשלולית בוץ סמיף שצובעת את גופו בתום כהה. "זה היה השיעור הראשון שלי בצילום עתונאי", אומר ורד.

עד אז, הוא היה חוק בעיקר בתאוריה. עוד כאשר היה נהג כצבא הבריטי (התגיים ב־1942 כאישור הנרייטה סולר משום שהיה צעיר מרי) בלע, בין היחר, סתרי צילום כנוסה "כל מה שרצית לדעת על הצמצם ולא העות לשאול". הטכניקה ריתקה אותו, ועד היום לא יכול מיכה ברעם לשכוח איך ראג ורר בקפרנות הסרת פשרות למדירה מדוייקת של אזר וצל ולבחירת וווית הצילום הראויה, גם כאשר מסכיב שרקו פגוים ומטוסים צללו. ורד התאורטיקן, שנחת כארץ כה

במקום בו התחברו התאוריה של ורד וחוש

את התאוריה למר מהספרים, את אומנות הצילום העתונאי - מעתונאים. "מי שבאמת לימר אותי לצלם", הוא מספר. "היח אדם שמעולם לא החזיק במגרש באסה הבוצי, בלומפילד של היום. ורד, שעד שלו, כמו שוכן המערות הזה אלי לנדאו, איש יסר עם זכרונרלברכה. רציתי לצלם אימונים ופעולות עם התרוצץ במגרש 90 דקות והביא לטנאי עשרות להמעיל את המערכת חכריפשוטה בפיג'ו 404 שלו. חד ויפה אבל הנה, דווקא כאשר יש תנאי אור נינויים, צילומים. הוא לא הבין מרוע בחר העורך דווקא את הוא לא היה מסוגל להסתכל בשום ספר הוראות ממש גרועים, נולרת פווה נפלאה לצילום ועמוס לכ צועק ליז צלם! ובקעמים הראשונות זה ממש כאב לי,

וה היה נגד מה שהקישקעם שלי אמרו לי, אבל אוריכך למדתי שלפעמים הפרוה חשובה יותר, הרבה יותר, מחאור והצל. יותר מאחור ניתקלתי בספר צילום שנו קלט ילד בן 13, עם מצלמת בוקס פשוטה, אדם קיפץ מגורד שחקים! הוא תפס אותו כאמצע הדרך ותמונה הנפלאה יצאה מטושטשת לחלוטין. הטשטוש מראה את ההתרגשות, את המעורכות כארוע הדרמטי הות אם התמונה היתה חרה, לא היה כה כלום. גם אם הזמונה המפורסמת של קאפא בפלישה לגורמנדיה היתה חדה, זויא היתה מאברת את כל הייחור שלה.

למיתי לרעת שלפעמים חייבים להכנים לצילום משהו יו לווד כמה צילומים מושלמים בלתי-נשכחים וקדיש לח פורצים בבת אונת כצחוק בעת חידון

(שורת המנהיגים – ברצוריון, בו־צבי, שו'ד המתנדב כל פעם מחדש לתפקרים המסוכנים ביותר. "ורד רץ בראש הטור", סיפר המפקר, "הזכרנו אותו ל התנ"ד העולמי), אבל אחרי הכל, הז'אנר שלו היה נילומי המלחמה, הצילומים עם אותו קסם "לא בתהקיר של המטכ"ל, סיפרנו עליו לצוערים של משלם" ורד "היה שם" באמת. כתב "כמחנה" אורי דן, בית־הספר לקצינים. ככלות הכל, מה הם יודעים מה . שלהם היו נקורת אור. הערצתי אותם, ובאמצעות מבדות המפורסם ביותר של ורך והשותף הכמעט זאת אש חוקה ורך יודע". וב"במחנה" תגנו את תעודת לוע לצילומים בפשיטות התגמול של הצנחנים האשראי המכוברת ביותר שהעתון זכה כה ב־14 שנות קיומו: "טפח מימינו נפגעו לוחמים, טפח משמאלו נאמצע שנות ה־50', אומר שורד צילם את ההתרחשות למן אמתני ושתוא שייך לון בדיך של צלמים בעולם ניתוו רסיסי רימונים. הוא השתטח, קם, צילם, רץ שמוכנים לעשות זאת. יהוא היה צלם קרבי במלוא בתוך התעלה, הגיע אל מפקר הכוח, צילם אותו ואת שכן המלה", אומר דון, יהוא סלל את הדוך, אבל רק אנשיו בלחימה על כל שעל בתעלה המונגונת..." – כך תאך את ודד סגן־העורך מרדכי ברקאי, בכתכה פעטים הולכים בה, מעטים ובודרים לעומת ההמונים ש"במחנה" הכתירה בכותרת: "צלם קרבי". למסיכות העתונאים כבית סוקולוב".

משה איתן: "הגישה של ורד היא – כאשר האדמה "כאשר הארמה רועדת וכולם מכניסים את הראש, התפקיד שלו כצלם וועודת וכולם זה לחפש את התמונה. הוא מסוגל באמצע ההפנזה לצעוק על חייל מחופר ומכוהל שלא יסתכל לו, מכניטיו את וויאש, התפקיי של ורדי זה לחפש RTH ATTEMPT OR

היה מסרגל באמצע

ההפגזה לצעוק על

יטתכל לו, לעוזוול,

לתוד ווערשה כי זה מקלקל את

"ורד הידו מסכן את

עצמו, ובכלל לא

הצילומינו. אחרים

וזיילי נגרורנגרי

ומבווזל שלא

ווציקונו".

עניין אותו

מה יעשו ענו

היו דותפים את

עצמם, עושית

תערוכות, והוא

המשיך בזלזול

המעצבן הוה".

ב־1961, אחרי הפשיטה של "גולני" על מוצבי

הסורים בנוקייב שמצפון לעין־גב, שבה רץ ורד עם

החיילים בתוך התעלות כדי לצלם את פניהם כ"ומן

אמיתי" – הוא נקרא לרמטכ"ל רב־אלוף צני צור

וקיבל ממנו תעודת הוקרה והערכה: "לרס'ר אברהם

ורד", כתב הרמטכ"ל בתעודה, "ברצוני להכיע את

הערכתי לאומץ הלב ולמסירות לתפקיר אשר גילית

בפעולת הפשיטה על מוצב נוקייב שעל הגדה

- המורחית של הכנרת. הצטרפת אל הכוח ההורס אל

היעד ותוך אש רצופה של ארטילריה, רימונים

וכרורים, צילמת את לוחמינו כל עת הקרב, את חללי

האוייב ונשק השלל – כהיותך בין הראשונים על

מפקד הפעולה ציין שרס"ר ורד, עם הכומחה

הירוקה ותג "חיל כללי" עליה, התנהג כחייל למופת

המוצב ובעת פינוי הנפגעים".

לעואול, לתוך הערשה כי זה מקלקל את הצילום". אורי דן: "ב'קדש', כאשר נכנסנו למיתלה בוחלים של מוטה גור, החלה אש נוראית וכרגע מסויים לא היתה ברירה ומוטה פקר לקפוץ מהוחל'ם. אני זוכר שהיינו זרוקים שם בווארי במשך שעות, הרוגים ופצועים לידינו, הוחל'מים נרפקים אחר אחר, ופתאום מופעים בשמיים מטוסים: אני מסתכל ימינה זרואה את ורד עומר ומצלם. כולם מחופרים והוא מצלם: אני צועק לו: 'ורד שכבו' אבל הוא ממשיך. הנטוסים מורידים עלינו רקטות שחלקן פוגעות, וורד לא נטכב. אחר־כך, כשוה עבר, שאלתי אותו: תניר, משוגע, למה לא שכבת? וורד, במכטא היקי שלו שאני לא יכול לשכות, במין ארישות כואת, עונה לי: אורי, לא ירעתי שאלה מטוסים לא שלנו..."

מלחמת יום כיפור, בעיצומה של הפגוה נוראית, שאל חייל אחר את הצלם מיכה ברעם: "תגיר לי, מילא אני, אכל מה אחה עושה כאן:" מיכה חשב לשניה וענה: "אני מייצג כאן את ההסטוריה". זרד מנסה את זה כשפה פשוטה יותר: "אני צלם צכאי, ואם אני לא אהיה עם צה'ל בשעתו הגדולה ביותר, במלחמה, כל הערך שלי היה ואיננו. אני לא אוכל להסחכל על עצמי בראי אם אני אדע שרווקא באותם רגעים גרולים לא סיקרתי את צה'ל. זו הרפה".

ורד, שווה להיהרג בשביל תמונה?

ורד: "בספרטה היה כלל: אם הורדת את המגן מהגוף שלך, זה סימן שערקת מהקרב. זה עניין של כבור עצמי. מוטכ להיהרג מאשר לפגוש את עצמך כמי שלא מילא את תובתו. אבל האמת היא שלא חששתי למות. אני חושב שהיה לי קל יותר מאשר לחיילים, משום שאותי אף אחר לא חייב להיות שם. לרצתי זהו כלל בחיים. יכול להיות שאם היו מאפשרים לי לשלם מס־הכנסה בהתנרבות, היה לי קל ותר לעשות זאת".

ורד עשה זאת בפעולות התגמול, ב'קרש', בששת הימים, ביוסדביפור. אבל ככל ססיקור המלחניה הפך דבר ממוסר יותר, ונוסרו חוליות הצילום כל דובר צה"ל, הפך העסק, מכחינת ורד, למשעמם. הוא התגעגע לימים שכהם היו פעולות צה"ל מהוץ לתועם התקשורת. אורי דן וורד היו יודעים על פעולה מתוכננת מפי חברים, מסתננים לשטח הכינוס, נזהרים ממכטו הוועם של אריק שרון, לפעמים נורקים משם בצעקות, לפעמים חוטפים את הצעקות אחרי הפעולה. אכל תמיר נהנו מטעמו המתוק של הפרי האסור, שהם היו אז היחירים לטעום ממנו. בפלחמת יום־כיפור, המסוקרת ומצולמת מכל עבר, בעת חציית התעלה, כאשר הפגזים נופלים מסכיב, פגש ורד במיכה כרעם. ברעם, מרוכא מהמראות הקשים, שמה לפגוש בחבר למקצוע ועט עליו בחיבוק. ורד היה נלהל פחות: "נרמה לי – הוא אמר לברעם בטון מוראג – שמתחיל להיות כאן צפוף מדי..."

ורר לא כליכך התרגל לצכא הגרול שמנקיו שועטים במאותיהם. הוא התגעגע לצנחנים של ארים, ירמי ברדנוב וחבריהם. "הצנחנים של שנות ה־50 דם שמשכו אותי לצילום צכאי", הוא מספר, "כאותם ימים צהל היה דבר די עלוב, מין קיבוץ גלויות חיוור כזת, מרינה שכולם בה נראים כמו שר הצוע דב יוסף, ורק הצנחנים עם הפנים השוופות והמדים המיותרים והיפים הצילומים רציתי לפאר את מה שהערצתי. רציתי להעכיר מסר לעם היושב בציון ולומר לו: תראה איזה בנים יפים יש לך. רציתי שיחשכו שכך נראה צה'ל, וה היה לרעתי היבול היפה ביותר לחוונו של הרצל. הצילום עצמו הפך אז בעיני אמצעי מטני למטרוז חשוכה יותר",

אלא שורד לא נירתע גם מצילומים קסים. הוא (המשך בעמוד 93)

17 Biaeain

נחיחת אונס

תא"ל (מיל.) גיורא פורמן, טייס קרבי, היה מועמד לפקד על חיל האוויר. קוַדקע בגַלל בעיות ראייה. היום מנהל מפעל בקיבוצו, מעברוַת. אופוזיציונר גצחיי. במלחמת לבגון היה עוזר ראש אג"ם. מאז הוא מבקר חריף שלה. הרצאתו האחרונה על המלחמה של אריאל שרון, אומר פורמן, לא היתה חשובה. יותר חשוב שתקום ועדת־חקירה. ועדה שתמליץ איך לשנות את הצגא מבחוץ, לא מבפנים.

מאת סימה קדמון

מונה תורשים היה תת־אלוף גיורא פורמן מור מורמן מורן בחרר־אוכל של קיבוצו, מעברות, ער שנקרא יום אחד לחזור למדים ולהיות עוזר ראש אג"ם במטכ"ל. הוא לא היסס. חייו, הוא אומר, היו תמיד נדנרה בין הקיבוץ לבטחון. התפקיר החדש אמנם לא היה משאת חייו, אכל הוא ראה בו שלב וקרש קפיצה למטרה הנכספת: להיות מפקר חיל־האוויר. זה היה בינואר 82', וממרחק של חמש שנים הוא רואה בתקופה שכה שרת במטכ"ל נסיון מעניין אך מתסכל. הוא יודע היום ש"המטכ"ל לא כנוי לעבודת צוות מסודרת כמו חיל־האוויר. זוהי זרוע של כווצת היבשה ולא של חיל־האוויר. גם אם מקשטים אותו כקצינים גכוהים מאצלנו, זה עור לא הופך אותו למשהו שקשור לחיל־האוויר. וחוץ מזה", הוא מוסיף, "נפלתי ישר למלחמת לבנון".

אחרי שלושים שנה כהן שרת כטייסיקרב וכוצנת מפקר החייל היתה כמעט בהישג ידו, גיורא פורמן לא קיווה שתפקידו כמלחמת לכנון יחתום את הביוגרפיה המרשימה שלו. אלא שעמום לפירות נבחר לפקר על היל'האוויר, ופורמן חזר לקיבוץ. אגשים מספרים שאמר אז כי "לא האיש הנכון נכתר לתפקיד". פורמן מכחיש. הרא דרוקא חשב שלפירות זה האיש המתאים. מאו שעוב את הצבא כינואר 83', לאחר שנה

חיל־האוויר לשעברן לסגן הרמטכ'ל, לא היה טעם לשני אנשי חיל-האוויר במטכ'ל". פורמן חזר לקיבוץ, לנהל את מפעל "מוצרי מעברות", המייצר מזון לתינוקות ולבעלי־חיים. "הבעיה היתה שכאילו חתכתי משהו באמצע. התסכול נבע ממה שראיתי במלחמה, ולפעמים, אולי, מארוצר מדי. "מהיום הראשון שלי כשחשבתי שאוכל להשפיע, כשהצכא היה תקוע בלבנון. המתסכל זוהי המערכת הצבאית בכללה וכמה

במטכל", אומר פורמן, "הרגשתי תסכול נורא משום שחשתי שאין שום ערך למה שאני אומר. בחיל האוויר, לאחר כל השנים שלי שם, הקשיבו לי. התייחסו למת שאמרתי. גם כשאמרתי דכרים מקוריים ולא מקובלים". לקח לו זמן להכין שהמערכת היבשתית

יורא פורמן, כן 52, נשוי ואכ לשלושה, גולד בקיבוץ מעברות. הוריו היו ממייסרי המשק. ופורמן וחבריו גרלו כצל מחנה הפלמ"ח שמאחורי הגבעה. לאחר שסיימו את כית־הספר התיכון, הלכו גיורא פורמן וחברו הטוב אוהר שדמי ו"ל לקורם טיים. אוהר נהרג מאוחר יותר בתאונת אימונים. "זו היתה הזרמנות טוכה להשוות את רחת הלימורים של התיכון שלנו כקיבוץ, לרמת האימורים של גימנסיה הרצליה ושל הריאלי. אנגלית היתה הבעיה היחירת שלגו. במתמטיקה ובפיסיקה היינו טובים כמו כולם". פורמן אומר שללכת לקורס סיים כעת ההיא זו היתה העוה גדולה. משהו שנחשב להרפתקה. כני הַקיבוצים העדיפו את הצנחנים.

מה שהיתה אמורה להיות שנת־מעבר לתפקיד רם

רברים שקרו בחיל־האוויר שאני הייתי עושה אחרת",

בחיל־האוויר. פורמן ירוע כאופוויציונר, שממלא תפקידים בכירים אך לא מתיישר עם המערכת ולא מהסס לדבר כשהוא חש איינחת ממנה. "האיש הוח", אומרים, "אף פעם לא התמסר. אפילו כשהיה מפקר בית־הספר לטיסה, מפקד בסים וסגן מפקר

הכיקורת שלו אינה מעוררת פליאה בקרב חבריו

פורמן וחל לטוס ב"ספיטפייר" וב"מוסטנג", בסוף עידן הכוכנה. עזר ויצמן היה מפקר הכסים ברמת־רוד. הם קלטו את הסילונים הראשונים, ה"מטאור", ה'אורגאן" ו"המיסטר". במבצע־סיגי פורמן עוד היה שלושה ימים לפני שהתחילת, פשום ראינו את בךגוריון ושמעון פרט טסים מהבסים שלנו לצרפת. לשרים שלו סיפר כך גוריון על המלחמה שלוש שעות לפני תחילתה. דברים כאלה התחילו כבר אז. היום שוכחים את זה". לאחר המלחמה הוקם בית־הספר לשיסה. פורמן עבר להדרכה. ב־57' השתחרר ושב לקיבוץ להקים את ענף המטעים.

שלוש שנים החוים מעמר בין עצי הפרי. "ירעוני" (ממשך בעמוד 21)

בממלכת הירוקים כעוזר ראש אג"ם, פירסם מאמרים שונה לגמרי מהמערכת האווירית. בעיקר כיחסים על מלחמת לכגון, ב"על־המשמר" הוא קרא להקטת וערת חקירה שתחקור את שלושת השנים ה"לכנוניות" הראשונים שקפצו לים המדים הירוקים. והים הזה, מסתבר, היה סוער במקצת לטעמו. "יאנוש אלוף של ישראל. "לא רק 'ציד ראשים", הוא דרש. ועל הרצאתו האחרונה של אריאל שרון באוניברסיטת אכיגדור כן־גלן רצה מישהו מאנשיו בתפקיר הזה, תל־אביב הוא אומר שהיא לא ראוייה לחגיגה ומשה־וחצי (רב־אלוף משה לוי, אז סגן הרמטכ'ל) התקשורתית שכאה בעקבותיה. הוא לא חושב שהנאום הוכיח כבר אז שהוא מניפולטוד וחיפש מישהו ניטראלי, לא מאנשי יאנוש. תוך יום הוחלט עלי". הוה היה חשוב. עכשיו, כמו לפני הנאום, חשוב יותר שתקום ועדת־חקירה, ואולי ועדה שתמליץ איך לשנות את הצבא בתקופה שהוא זקוק לשינוי. אכל השינוי אסור שייעשה מתוך המערכת. הוא צריך לכוא מבחוץ. יותר, נהפכה להיות שנת הברבור של פורמן בצבא. בחיל־האוויר עדיין מתפעלים מפורמן. "ארם "כשמשה לוי נבחר לרמטכ"ל ואלוף דוד עברי ומפקד חבם", "איש חושב", מואמיאים לו. וחא"ל (מיל") יעקב

טרנר, מי שהיה אחראי על כוחיאדם כחיל סמור לפרישתו, מעו לומר: "פורמן הוא מסוג האנשים שמתגלים לא בדורם. שהרציונות שלהם מתגלים כנכונים רק מאותר יותר".

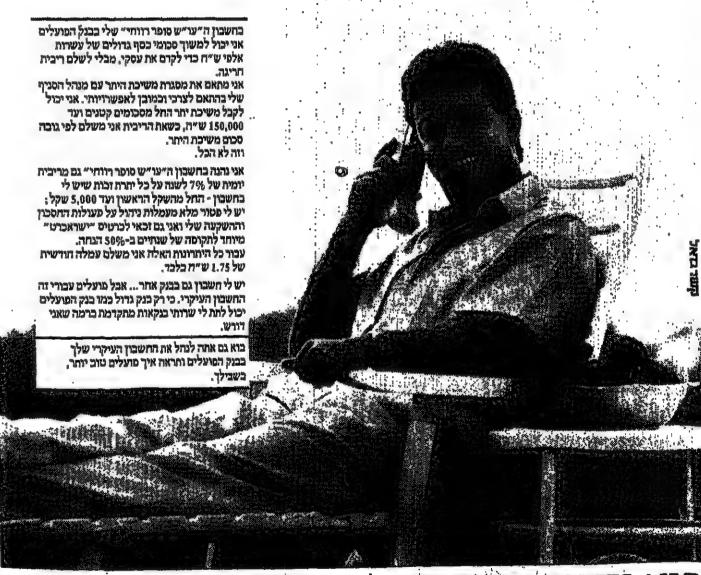

שהמיל שני מינים עם בני פלד (משמאל) וכעמוד וזבא דויום, במיסעל שבקיבוצו, מעברות (צילום: בני גלור). "כשהיינו סביב ביירות ידענו, שלמדות שהעם חצוי שרון מתכוון לגמור את המלאכה"

साम्बद्धांत १८

פועלים בשבילי - זה חשבון עיקרי

ללכי אני מקבל משיכת יתר עד 150,000 שקל בלי לשלם ריבית דוריגרול

בוא ותראה איך פועלים טוב יותר

בוא 173 בוא הואיך פועלים טוב יותר

DIIX AND

גיורא פורמן, קיצוני מימין, בעת מיסדר, כשהיה מפקד בית־הספר לטיט: "בהיל־האוויר, לאחר כל השנים שלי שם, הקשיבו לי. התייחסו למת שאמרתי, גם כשאמרתי זכרים מקובלים".

לטען מעמוד 19)

שוד לוצלהאוויר. הייתי שייך גם לשם. כל החיים לי הלכם על הגבול שבין הקיבוץ לטיס. ואו היה לי גול מאוד על טייסי־קרב להמשיך לשרת, או מוא מחוד מל שנייבות לחברים וגם לעצמני". עוד ויצמן המפיד החייל. פעמיים בא לאסיפת החברים ביון לשכנע אותם לשחרר את פורמן לטובת ליצו היו אלו היו אסיפות סוערות שמעברות לא אותן. גיודא פורמן חדר ל"סופר־מיסטר" למות משייסות ה"מיראו" הראשונות. ב־65 למות הפיד על סייסת "אורגאן". במלחמת ששת לא הפיקוד על סייסת "אורגאן". במלחמת ששת לשחת תעופה כבר ביום הראשון למלחמהו"). לשות העופה כבר ביום הראשון למלחמהו".

ליים קיבל את המיקוד על בית הסופר לכיסה.

היתה תקופת הפריתה של חיל האוויר. הטובים

בת הלכו או לכיס. "תלק גדול מהם מתווים את
בתו של היל־האוויר של היום", אומר פודמן לא

מונה. אוזר מהמדריכים ששרתו תתתיו אומר

מונה. אוזר מהמדריכים ששרתו תתתיו אומר

מונייתם אל פורמן כמו לעוף מוזר. "תמיד היה

תפיד נתן את התוצשה שלא מבינים אותו, שהוא

"ה" אותר. מצר שני, הוא אהב מאוד אושים ודצה

מי שלא בריוק כורם תמרכזי, הכמעסיטיפוס

"מ"ס, מסומן מיד. וכשהוא מסומן, אי־אפשר

"א"ח התווית הזאת. כן אום יכול להיות שלושים

נחיל, וותווית שקיבל כומש שנים ודאשונות

ישה אתר זוכר שטורמן אתב את הדוה של הלהאחיר שהיתה פעם. את ריקודי וחצוה, שלבש למשל. "היתה לו תולצה ארומה, שלבש תמיר כשרצה להיות אתר מתוברה. אבל "איים לא היה אתר מתוברה. עצה מהחק, קצת "א". תא"ל (מילי) כורנר, סגנו של פורמן "אהם לא שינותי, בעל "מות מקודי, נרמה שהנא מתנשא, כי לא יכובו את "חון על מי שלא מסוגל לקלוט את המחשבה שלו. "ב ניקורת לגבי המוורות שלו. אבל זו נבעה "היה מקודית שדם ומנה".

נמלחמת יום הכיפורים היה פורכן מפקר מחלקת נינים של היל האוויר. "מלחמה עם הרבה שלים, ורכה הריקות במערכת, הרבה קונספציוה ילוד, הוא אומר, "הנם הרקע מסבינ היה של יות מחלים שהלק מונחים על מצפוננו. הכרה יות מי שנפל, כי הייתי מפקר ביה ספי למיטה, שומוב את נה שנים אחר כן". מול ההל פורמן לסבול מבעיות ראייה הריפות.

התחילו סדרות של ניתוחים. מי שהיה מחובר מרבית חיים חייו ל"סטיק", גאלן להפסיק לטוס. הוא לא השלים היה עם גורלו. טרבר: "הערצתי אותו על המלחמה שעשה

על זכותו לטוס. הא לא היה מוכן לוותר, ופשוט לחץ
על זכותו לטוס. הא לא היה מוכן לוותר, ופשוט לחץ
על הרומאים שלא יקרקעו אותו. והדי תמיר היה לוחם
אמיתי". בחיליהאויר אומרים ש"זה היה פשוט טרגי
לראות את האדם, שכל חייו היו טיסה, כשהוא הולך
ומאבר את ראייתו". יש אומרים שות היה המכשול
שעיכב את קידומו לצמרת. אחרים אומרים שממילא
לא הית עוכה בתפקיד מפקד החיל, מפני שהוא אדם
שטט לפעמים למרחקים ארוכים מדי.
ב־17, כשפורמן הבין שלא יוכל לטוס יותר,
הקים מחרש את המכללה לבטחון לאומי עם מנחם

הקים מחרש את המכללה לבטחון לאומי עם מנחם מרון, רב שיאון, ואכ אלמנג, הרב פירון ואחרים. שנתיים אחריכן הופיע נמכללה רן פקר, שהיה מעמר להיות ראש להק אוויר – כדונה מס' 2 כחיל – והציע לפורמן ללכת על התפקיר מפני שהוא כבר לא מועמך. "שעה אחרי זה התקשר דור עברי, מפקר החיל, הציע לי את התפקיר. כעבור יומיים נכנסתי לבית-התולים לתודש וחצי, לסדרה של ניתוחים

פודמן חשכ שבתפקיד הזה וזא גומר את השרות כצבא. "ידעתי שעם מצב העיניים שלי זה יחיה לא נכון ולא הוגן להתמודד על התפקיד של מפקר היליהאוויר. רציתי בתפקיד. כטח שרציתי. כל אחר רוצה. אתה נמצא על הסף, כליכך קרוב למה שחיכית לו כל החיים. מי ששיכנע אותי להיכנס בכל זאת למידוץ על התפקיד הזה היה עברי. ווא אמר לי לא לוותר. אמילו שמצב הראייה שלי היה כליכר גרוע".

לוותר. אמילו שמצב ודאייה שלי ויהובל כן אוץ.

כשסיים את התפקיד נטל מסקיומן ובמשך שמונה
העדשים רתף עגלות עמוסות מגשים בחרר־האוכל
בקיבוץ. בינואר 82' נקרא מתופשתו למטכ"ל בעוזרו
של ראש אג"ם, משה לוי. "בתפקיד הזה", אומר פורמן,
"אתה משתתף בכל דבר, רואה ושומע, לא תמיד
מדבר. זה נתן נקודת תצפית פנטסטית לשפוט את
המלחמה בלבנון, וגם להיות מתוסכל".

"מלחמה מאור לא מוצלתת", הוא מוסיף מיר, "אני לא תשב שיש חיום רבים שוושבים אחרה, גם אם בסתר ליבם נוה להם לא לדבר על זה. אמילו שרון עצמו אמר בזמן המלחמה בריון בפוקוד ש'מגיל 14

"לדרג הפוליטי אין כלים לקבל החלטות נכונות ולא עבודת מטה מסודרת בנושאי בטחון. אני בעד הפרדה בין צינורות הפיקוד והדיוות".

אני יודע לקרוא מפות, ואני מורה שאת המפה הואת

חצי שנה לפני שהמלחמה התחילה ערכי בצבא תרגיל גרול. "אחרי התרגיל, היה דיון חופשי ב'כור'. אף אחר לא קם לרבר. רפול הקים אותנו אחר אחר. אני אמרתי או שיש איזו אשליה שבדרך צבאית אפשר להשיג מטרות שהפתרון שלהן הוא פוליטי. גם לגבי לכנון וגם לגבי ארגוני הטרור. אמרתי שכל העכק הוה לא כראי". לרבריו, הוא לא היה היחיר שאמר את הדברים האלה באותו מעמר. אמר אותם גם אורי שניא, שהיה או ראש מחלקת מבצעים וניהל את התרגיל. "אבל לכולנו היה ברור או שאם יתחילו שוב הפגזות בצפון, ייכנסו על הקרקע בתוך לכנון".

דעת פורגן, העיתוי של תחילת המלחמה היה גרוע, "זרה לי או זיכוח עם משהדוחצי. אני אמרתי שבמצב של שקט מוחלט זו תהיה לדעת אם יהיה זמן יותר מתאים מהד". ביום הראפון של המלחמה הודיע שרון, שר הבטואן, על התפקידים של המלחמה הודיע שרון, שר הבטואן, על התפקידים שחיליהאוויר ימלא במלחמה. "הוא אמר שאחר מהם יהיה לפגוע במתנות הפליטים ליד כיירות, והתכטא במלים כליכך איומות על מה שצריך לעסות להם, שאני לא מסוגל לחזור על זה. הרגשתי שמישוז צריך לרכך אותם. שאם הדברים האלה יתקבלו בחיליהאוויר להודאה, זה יוףה נורא. דיברתי עם אנשים בחיל. דם כהודאה, זה יוףה נורא. דיברתי עם אנשים בחיל. דם לא התייחסו ברצינות לרכרים האלה. ואולי זו אחת הבעידת, שבפורום זהה אנשים לא התייחסו ברצינות לכיטויים הקיצוניים שלו. לקה זמן עד שאנטים הבינו את נודל הצרה הזו".

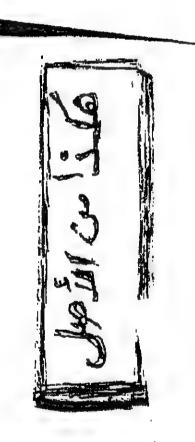
לדברי פודמן מעולם לא רובר נצבא על מלחמה מוגבלת לארבעים קילומטרים. "על האפשרות של כיבוש ביידות דובר מהתתחלה. זה לא אומר סוה קיבל את אישור הממשלה, אבל דובר על האפשרות הזאת. גם על ההתחברות עם הנוצרים. זהי השקפות עולם והערכות מוריעין שונות בקשר לתגובה של הסודים. את אותה תנועה של הגדוד הסורי לכיוון ג'זיו, ראינו בתפונות של המולש ומטוס ועיר ללא טיים). היינו בדיכים לפרש אם כוונתם לעימות, ולארגן מי יעצוד ולשחק. כאן הוחלט שהתנגשות עם המורים היא בלתי ולשחק. כאן הוחלט שהתנגשות עם המורים היא בלתי

השאלח המרכזית, לרברי פורמן, היחה רק מתי ואיך. היל־האורך לחץ שיחנו לו לנגע את המהלכים הראשונים. היה לו חשבון ארוך עם מערך הסילים הסורי. וההצלחה היתה מהממו. או בעצם נגמרה

המלחמה עם הסורים. כל השאר היה שולי לנמרי. הנתק הראשוני של הדרג הצבאי הבכיר עם אריק

(המשך בעמור חבא)

21 Blacalo

לו כמפורש שהוא נושא באחריות. אני זוכר שבאותו ריון שכו הם דיכרו, הוא ניסה לשנות את הנושא. הוא פנה אל טליק כעניינים אחרים כדי לצאת מזה".

איומה. "ישכנו שעות על שעות וריברנו על זה. לא הבנו איד זה יכול היה לקרות. כולם הלכו עם הראש בארמה. עמום ירון קיבל את שוק חייו. פשוט היה רחמנות על האיש. אז מה עושים אחרי דבר כזה: מתפטרים? יוצאים כמחאה? נגר מיז אריק שרוז הבטיח אז לקצינים שהוא לא יתן לפגוע בהם. שהוא ילך ראשון. וכישיבת הממשלה, כשאמרו לו ללכת, הוא אמר שגם הקצינים יקחו חלק בעונש. בדיוק אותם קצינים להם הבטיח שלא יתן לגעת בהם".

היעדים של המלחמה לא הושגו, אומר פורמן. היעדים הפוליטיים, זה היה ברור מראש, אבל גם היעדים הצכאיים לא הושגו. היו יעדים שנלקחו בפעולה נוספת אחרי שבועות אחרים. אכל פקורות כצבא מעוגנות במרחב וכזמן, ולזה הצבא לא הגיע. לשרה התעופה 'ריאק' לא הגיעו בומן שקבעו, גם לא לכביש ביירות-רמשק. ולגב ההר לא הגיעו מעולם". והכעייה היא, לרעת פורמן, "שהצבא הותאם למלחמה נוספת נוסח יום הכיפורים, והוא נקלע למלחמה שהיה צריך לעשות אותה אחרת לחלוטין. וכולנו שוחפים למחדל. כל המערכת שהנהיגה את הצבא היבשתי". כי חיל־האזויר, לדבריו, עשה מעכר למה שאפשר היה לצפות ממנו.

ריך לברוק, מסכם פורמן, את מערכת והצבאי. "לדרג הפוליטי אין כלים לקבל החלטות נכונות. אין לו עבורת מטה מסודרת בנושאי בטחון. אני בער הפרדה בין צינורות פיקוד לכין ציבורות דיווח. הדרג המדיני חיים להיות מחובר לצינורות דיווה שלא עוברים דרך שר הבטחון והרמטכ"ל. לממשלה צריכה להיות אפשרות לקבל ריווחי מוריעין ישירים. ושיהיו מומחים בלתי תלויים שיוכלו לעזור לממשלה בקבלת ההחלטות ומערכת ממוסרת שתיכפה לקחים כשצריך. רק אז תוכל הממשלה להחליט כצורה אובייקטיבית יותר. אז היא גם תהיה מועצה לכטחון לאומי. וגם ההכרעות שלה

בענייני תקציב תהיינה אמינות יותר. אבל מה שמראיג עכשיו את פורמן הם תהליכים אחרים שמתרחשים במערכת. מה שהוא קוראו "מיטטיפיקציה של שרהיהקרב העתידי", שכתוצאה ממנה "המטכ'ל גורם לעיוותים בתוך עצמו ומשחק משחקים עם כל המערכת הממשלתית בוויכוח לאיענייני על פרויקט ה'לכיא". וגיורא פורמן היה בעבר ממתנגריו הגדולים של ה"לביא". הוא חשב שלמדינת ישראל אסור להתעסס ביצור מטוסים.

פורמן: "ההחלטות על ה'לכיא' היו כולן בדרג הממשלתי. חן נעשו אחרי כל השלכים שצריך, ואחרי כל האזהרות שהיו, על הצורך בהחלפת מנוע וגירול כהוצאות. ואפשר היה לראות לאן זה הולך ולהפסיל את הפרוייקט. גם לפני שנה. זה היה חוסר אחריות מצד כל אלה שתמכו כן מנימוקים לא ענייניים. אנל היום, משיקול כלכלי טהור, חייבים להמשיך בייצורו: משום שהיום, לקנות מאה מטוסי אף. 16 או לייצר ליומית על כל סכום מאה לביאים, אחרי ההוצאה הראשונית העצומה שכבר שש החדשה של בנק דיהקונט נעשתה, זה אותו המחיר. מה עוד שלדעתי נצטרך 130 של הטכות חדשות ונגוונות: מטוסי לביא' עד סוף שנות ה-90. דווקא עכשיו, כל ביישות על כל יתרה יומית בחשבונך.

תתאלוף (מיל") ביורא פורמן, מחוץ לשהההקרב למחיקל הראשון ועד האחרון ב העכשווי והעתירי, הוא נאלץ להחליף את למים כלשהו. המטההכללי בייצור מזון לילדים, "לא", הוא אומר, "השורות בהשחורת ב אלה שהתנגדו לו היו צריכים לשנות דעתם".

"אני לא מתגעגע היום לחיל-האוויר", הוא הפסיק בישניות חסכון, קופות נמל, ה'לביא' ולהפסיק אותו גם להתגעגע עם ירירת כושר הראייה שלו, כשקורקע. ככה הוא מדבר, אבל פורמן נשמע וגראה כמי שעקרו מידיו את ה"סטיק" של מטוס הקרב, ודחפו במקומו בקבוק מציצה לתינוקות. חייבים להמשיך בייצורו

המתנה לתפקיד הבא שלי. אולי הייתי צריך להחלים שאני שוכר את הכלים, יוצא מהמשחק ולא נשאר יותר בצכא. לקח שבועיים כדי להבין שהמלחמה הזאת זה לא מה שחשבנו. וצריך גם לזכור שהכניסה ללבנון היתה בסונצנזוס מלא. ללא חילוסי דעות. אני למדתי במשך החיים להביע את רעתי ער לשלב הביצוע, לעשות את מה שצריך ואחריכר להתלבט שוב". כשהגיעו לביירות, העם היה כבר חצוי. כבר לא היה קונצנזום. גם לא יהיה יותר, לדעת פורמו. כמאמר

שהעם חצוי שרון מתכוון לגמור את המלאכה. רפול מאור נרתע מזה. גם כגלל ההתנברות כתוך צה"ל וגם בגלל הטראומה

לפני שנה. זה שלא עשו כו היה חוסר אחריות. אבל היום

פורמן: "הקצונה הבכירה הסתכלה על כל המלחמה כעל הרפתקה, לפתות בהתחלה. אף אחר לא חזה אז למה יתפתחו הרברים. קציני הממטכ'ל ומפקדי האוגדות לא ראו שלוש שנים קרימה. הם התייחסו לזה כאל אפיזורה שתחלוף. ואחרי זה ממשיכים החיים ומקכלים תפקירים חרשים, גם אני הייתי בעמרת

שפירסם לאחרונה ב"דף הירוק" של "על־המשמר", הוא כותב: "הקונצנזוס הלאומי איננו יותר ואולי גם היח רק חלום. אם נבין זאת ונפסיק לחפשו נוכל לכנות את החלום הציוני מחדש. מאותו זמו שכו הבינו רכים ש'מלחמות אין־ברירה' הן תופעה של הטווח הקצר, ושבטווח של שנים כל המלחמות הן מהסוג של 'יש ברירה' – כשוה הוכן, מת הקונצווס הלאומי ולא יחוור במלחמות אפשריות בעתיר".

ורמן: "כשהיינו סכיב ביירות ידענו, שלמרות של לחימה בתוך שטח בנוי, שנשארה מירושלים ומהעיר סואץ. דוא גם לא הכין את התכלית של כל העסק. היו קצינים שהלכו על 'חכל או לא כלום'. או שתמצא את הזמן המתאים ותככוש את ביירות, או שתעזוב אותה לגמרי. אני חשכתי שצריך למצוא פשרה שתשכיע את הצרדים. חשכתי שצריך לנסות להגביר את הלחץ על ביירות, לנגוס ממנה במקומות הרכים. הערכתי שאחרי שעמיים כאלה זה יגמור את העסק. שבתוך ביירות ירצו פשרוז. הרעיונות האלה היו עם לא מעט התלכטות. חשבתי שצריך לקחת את שרה התעופה. חודש ימים יותר מאוחר רפול הגיע לאותה מסקנה שאני העליתי כפשרה".

היו קצינים, לרברי פורמו, שהיו חריפים מאור. שאחרי המלחמה אמרן לאריק דברים קשים ביותר. אָנשים כמו דב תמרי, או ד"ר ערן דולב. "אחרי סברה ושתילה הם אמרו לשרון דברים בוראים. הם גם אמרו

"אפשר היה לראות לאן הולך משיקול כלכלי טהור".

מרוויחים מיד

כדי ליהנות מהתנאים המיוחדים הכנט לסניף הקרוב של בנק דיסקונט ובקש להצטרף לעו"ש 1. תפורת כל חהטבות הללו יחוייב חשבונד.

אחת לרבעון, בעטלה חודשית

וכנוסף – 15 הפעולות הראשונות בכל רבעון בחשבון עו"ש 1 -פטורות לחלוטין

לכל אחד לפרטיים וגם לעססים לתוכנית עוש 1 החדשנית יכולים להצטרף לא רק פרטיים - אלא גם כל הלקוחות העסקיים. זהו יתרון חשוב,

חדומית תינתן על כל יתרת זכות

משת, ניירות ערך ופקדונות מטרח.

מעתה - תהנה גם מקווי אשראי ניוודלים, בתנאים פועדפים, על 5,000 ש"ח ובפקום נר 2,000 שרח עד כה). בחשבונות של מחבלי ששכורת ובחשבונות פרטיים של עצמאיים, בעלי ניקצועות חופשיים ובעלי עסקים האשראי ינתן כנגד בטחונות, כפיקובל כבנק

יותר אשראי בכל עו"ש

תנאי התוכנית ניתנים לשנוי עיי תבניו, בכל עת

Blacalo 22

(המשך מהעמוד הקודם)

בין שרון לכין הצבא".

לרברים כאלה".

שרון, הוא זוכר, התחיל כששר הבטחון האשים את

הקצונה הבכירה שהם מתקשרים לממשלה וטוענים

שהמלחמה מתפשטת מעבר לארבעים קילומטרים. הוא

חשב שהמקור של זה כפיקוד. "אלא שאיש בדרגים הצבאיים לא התייחס לארכעים קילומטר", קובע

פורמן. "אנתנו אסילו לא ירענו על זה. האלופים לא ידעו על מה הוא מרכר. אפילו עם בגין, כשבימר

בפיקור הצפון, אף אחד לא ריבר על ארבעים

קילומטר. אחרי ההטפה הזו לאלופים, התחיל המשבר

שרון היה מנסה לדבר ישר עם האלופים, הם לא היו שומעים לו. בהמשך היה נתק מוחלט ביניהם". לרברי

פורמן האמון שהצבא רחש לרפול, והריחוק בין שרון לצכא, הם שיצרו מתח בין שרון לרפול. "רפול התקבל

באהרה בכל מקום. אריק שרון בריחוק ובחשרנות.

בכלל, רפול הוא בן־אדם פתוח, עם תפיסת עולם

רמוקרטית, שהציבור פשוט לא מכיר בגלל קשיים

בסיסיים ביכולת ההבעה שלו. הבעייה של שרון,

לעומת זאת, היא אורי רן". פורמן חושב שחצי מהצרות

של שרון היו נפתרות לו היה נפטר מאורי דן. "אורי דן

היה מחמם את שרון. הוא פשוט כנוי עם ראש עקום.

מציאות המועכרת ררך עובדות חלקיות לא יכולה

להיות מדוייקת. והוא גרר את שרון כל המלחמה

די ערכ, במהלך המלחמה, היה שר הכטחון

הדברים כלי כל סשר למה שנאמר סורם. כלי

התייחסות להערכת המצב של הקצינים. משה לוי אמר

לי לא פעם: 'זה היה הנאום שלו בכנסת למתר'. הפער

כין מה שאנשים אמרו לבין הסיכום שלו היה מרהים

לפעמים. ואני יכול להבין על סמך זה, איזה דברים

אמר שם, כממשלה?. הסיבה להתנהגותו של שרוו.

לדעת פורמן "היא שהוא פשום קבע מראש מה הוא

רוצה להשיג במלחמה. גם הדכרים שהוא הציג במשר

המלחמה, היו עם מבט קרימה כל הזמן. אין לי ספק

שמלכתחילה הכוונה שלו היתה להגיע לכביש

ביירות־רמשק, למיפגש עם הסורים, להתחברות עם

נח"ל על הקר. הוא זוכר ששרון דיבר או על העתונות

שיוצרת אופוזיציה ומרעילה את הצבור. "רוב

האופוזיציה", אומר פורמן, "נכעה מהשטת ולא

מהעחונות. שרון צורק כשהוא אומר שהאופוזיציה

חשכה שהיא מפסידה משהו אם היא לא כהנהלה של

המלחמה. כשראשי האומוזיציה הוזמנו אל בגין ביום

הראשון של המלחמה, היה שם גם ויסטור שם טוב. דנא

היה היחיד שאמר שזו לא הצגה של ארבעים סילומטר,

ושחוכתנו להתנגד לתוכנית. מחיום הראשוו הוא

התנגד התנגרות טוטאלית. היחידי. לא היה שם יוסי

שריר ולא אחרים. והיו שם גם רמטכלים לשעבר. לא

הוליכו אותם שולל. הם רצו להיות מולכים שולל. ובי

ללבנון, "כי זה נובע מהשקפת עולם. שונה אולי

משלי, אכל בכל זאת השקפת עולם. הטענות שלי הו

נגד מי שהשאיר אותנו בלבנון שלוש שנים: יצחק

שמיר, מישה ארנס, ומשה לוי. ארנס היה קטן על

היה להזיו דכרים, ונשארנו שלוש שנים, ולא קראנו

את המפות, ולא למרנו דבר. זו היתה תקונטרה הגרועה

ביותר שיכלה לקרות להרכב הקודם של בגין, שרון

ורפול. שני הרכבים הכי־גרועים שהיו יכולים להיוח

איפה הייתם כולכם, אני שואלת את פורמו. למה

אין לפורמן טענות כלפי מי שהכנים אותנו

פורמן גם נלווה לשר הבטחון שניער אצל יחירת

הנוצרים – אם התנאים יאסשרוי.

המפה היתה להם מול העיניים".

לנו, ולכן הגענו לאן שהגענו".

מקיים כפיקור הערכת מצב. הקצינים היו

מסכמים את היום, מעלים הצעות מה צריך לעשות. "בסוף הדיון, היה שרון מסכט את

לרברי פורמן, נכונה טענתו של שרון שאת ההוראות לצבא העביר דרך הרמטכ"ל. "אפילו אם

אתך בכל הדרכים-שטריר

שגריר

חברת שירותי הדרך הגדולה בישראל. צי הרכב הגרול ביותר. מספר המנויים הגדול ביותר.

> חברה ותיקה ואמינה. 15 שנה על הכביש.

חברה יעילה מהירה ומתקדמת. מערכות ממוחשבות. מכשירי-קשר. שירות 24 שעות ביממה. סניפים בכל הארץ.

שגריר - שנקראה פעם מגור חיא שם נרדף לשירותי דרך.

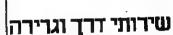
"מ.ש.ב"

שירות "אל דאגה" להעברת הודעות לאנשים המחכים לר. סיוע באיתור רכב גנוב.

כל מנוי זכאי להנחות ב: - השכרת רכב.

ביטוח צד רביעי

תיקוני דרך והתנעות בכל מקום. גרירה מכל מקום לכל מקום. גרירה לאחר תאונה. הובלה ונשיאת מכוניות למרחקים ע"י כלי רכב מיוחדים חילוץ מכוניות.

שירותי עזר

פתיחת דלת המכונית במקרה של אובדן מפתחות או נעילתם אספקת דלק במקרה של עצירת הרכב ללא דלק. החלפת גלגל לנהגת

"הרץ" "יורופקאר - השכרת רכב. "המאגר" יהוד - חלפים לרכב. "קאופמן" - מנעולים לרכב - מזגנים לרכב,

(הנחה על התקנה). - אביזרים לרכב

כמשך רוב אוניסט: "גפוז" 77.77 'טרי ארליך. אתה בסח זוכר אותי מ'יש גבול',

צלצול האדוך הזה בשוך כל יוני, ואחר כד

שלום עבשיר, לובה לשילטוך, ככר המדינה, מברה,

ההפננה כביר זיתו? "אום אוולן בדי. כיףן "עשרים שנה לכיבוש". "נלכן מהר?"

"דק לפני שנה היה תשע עשרה שנה לכיבוש..." אד שהומן עובר: צריך לעשות משום" כן. צריך.

וכך, כל שנה, כתום חנורא הזה, המחים הוקנים, וסארית כוחותיהם, מרברים על לעשות משהו, לא חשוב מה. דקה דומייה לזכר הכיכוש, וקשה לעמוד נקהאיד לא זו, מצרך ובערש – איירקוברישן. ליוצדי מאמין יש את הערכן ולנו יש את הכיכוש הזה שלנו, ש - יותר נכון - שלהם. השד הזה שאינו מרפה, תצפה הזאת שאין לאן לתוליך אחנה.

יוו הרשע שברכט כתב עליו שואא נופל כמו נשם, ומי לא ישמח למעט גשם כתום הכלחי־נסכל 🦰 התרגלנו לכיבוש. למדנו לחיות במדינה הקטנה לובין שיש עוד מדינה, פלשתינאית או לוינגראית, שין לנו יחסים איתה. דימבבואה יותר קרובה לליבנו.

את מי זה מעניין, הצעקה הדנוקה של כמה מאות שמים מקריחים, בתאריך מסריים, שנה אחד שנהז איך אפשר לעורר עם שלם שהשלטון על עם אתר עשה צתו הדש, אילם ועיורו אומה של מנודים - תן להם משראוט וחישינו, ועווב אותם בשקם. תם לך בקיקו קה לך ספרייט. ואם יש משהו אחד בטוח זה שבוצרף קיה קר. או גרד ושתוק.

המוד עלה. המוד ירד. השקל יציב. גם משפחות מעוטות יכולת כעת מסוגלות לוכוש לעצמן מיקרויגל בתשלומים נוחים. התגשם

אורי אלפים שנות גירוד, מסתמן סיכוי לזכות. ותניד את האמת, מה אתה חושב, רכאניוק ונה הא רמאניוק או לא דמאניוקן אף אחד לא רוצה . נמאסנו כהוגן, גדי

אָנושו ,טעס, יפי נפש, על הפנים, מחזים מודקנים. שה עוד אפשר לעשותו", אני שואל את אוליד,

מציש את העוד" עד לצרונה כמעט. לא יורע, חשבתי על איזהן ערב מתאה בצוותא". דיבות עם ציון בקשר לתאריכים?

"כַּזָ, אפשר כיום שישי, אחרי 'מאמי' אולי..."

אחרי עשרים שנה,

מוחים זקנים, בחום הנורא הזה

"שמעת שיש קייטנה לכהניסטיםז" "קראתי בעיתון". "אחת ממשימות הברמיצוה שלהם זה לטפל כערבי בתברון".

> "איך הילדים, גדיי "שומעים ער פופ". "איזה תום, גדי, איזה תופי"

יהונתן גפן

אנחנו ככר כני ארבעים, וכל כך חם, לאן עור

את התחת מכטים.

נצא: במי עוד ניכנס? מה עוד נשאר לנו להגיד: "תגיד אתה," אומר גדי ארליך. "תגיד אתה," אני אומר, "דיבורים לא יועילו.

שלך נהיית קטנה מיום ליום. זה כבר לא הקו הירוק, זה

הסמרטוט השחור. הסמרטוט הקשור על עיניך, ואתה

עיוור בארצך, לא רואה את הזוועות, כולח את גרוכבן

או צהוב אתר שיכתבו על הזמן חסר הצבע סאינו

מרפא את הפצע אלא ממאיר את הנוף. אכל ניה

צריך לעשות משהו". "כן, אכל מהג" "אולי להתנחל בחוך התנחלות". "ואת פארוריה"

"לשרוף את תעורות הוהות שלנוי: "אין לנו מעודות זהות". "לעווב את הארץ?

לבסוף אנחנו קובעים, אצלי אי אצלו. בדיב הנורא הוה, שותים שחיים שלום בירות. בעלים זכרונות מתאה נעימים ונועזים. שלוש שנים לכיבוש: אנחנו צעירים וגאים, ארוכי של ... עילרים כני נפגשים בהפגנות עם התינוקות כלנו, עילרים כני שלום, וביום כיפור בהיר אתר אנו נסלחים למלחמה נוראה, ממנה מוחים רבים לא חוורים. עסר שנים לכיבוש: אנחנו ככר בסביבות השלושים. הפילוכוף סארטר כתב שוהו גיל התבונה, אבל הוא לא ראה אותנו לפני שהוא כתב את זה, עובדים עם שלטים גדולים, שרים כאיש אחד, והכיבוש נמכך כי הביבוש לא מתרשם משירים ומפוסטרים ברוח שנות השבעים.

מתרגמים את ג'ון לנון לעברית: "גולרה זנאצר, תנו צ'אנס לשלומ:" באנגלית זה יותר סוב.

חמשיעשרה שנה, עריין סוחבים ביבוש, ופקאים עוד מלחמה, הכי לא ברורה מכולן:

החיליים הולכים כמה מטר אחורה ועוסקים בשיטור, עד למלחמה הכאר. משתחררים וכנרדים.

עשרים שנה לכיבוש. הום כזה לא היה כבר שקושים שנה. לא חס, במן סלח בורא, זורא לח, זמה נשאר לגדי ארליך ולי לעכות, ארוי ארגז כירות, ביול ערימת הסחיות הואת, למחיקת הכושה: משהו דראסטי שעדיין לא עשינו.

אולי לכבוש מלפפונים, לציון עשרים שנה עם מי מלח, חומץ, פלפל ושום.

"והם חזרו, אבאו"

גדי ארליך ושם בדוי, השם האמיתי שמור

במתתרת) הוא איש יקר, ובאמת אכפת לו מה קורה.

יתר עלינו על הרבה בריקדות, ויתר ירונו, אם לא

נפלנו לצד שני, ושום דבר מיותר לא השתנה, שום

מהפכה לא פרצה, אכל צכרנו לנו שעות־מחאה יקרות

אותן אנחנו שומרים בקופסת עץ כבודה, ביתר עם כל

הדברים היקרים שיש לנו כבית. כרגעים של חג או

רצון כוב, אנחבו פותחים את הקופסה הואת כיר

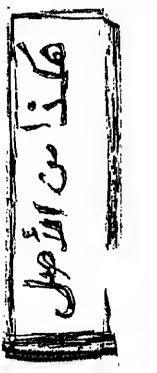
הבה, כאן אכא עמר וצעק: תחזירו את החיילים

רוערת, ומראים לילה

משנה לשנה זה נהיה קשה יותר. אתה מלמר את עצמר להתנתק מתרפת הכיבוש מהידיעות הנוראות לכיבוש. כעיתונים על שני כני מיעוטים שהצמוו לאונן לקצכ ההמנון. דברים כאלה, שעשועי משמר הגכול. והארץ

והרבה הרבה שמיר.

25 Bioebio

7935 9999339937

מאת פול הנדריקסון, "וושינגטון פוסט" תרגום ועיכוד: אורית הראל

ארנסט המינגוויי, הסופר האמריקני הנערץ ביותר של זמנו והמחוקה ביותר במאה העשרים, התאבד 16 יום לפני יום הולדתו ה־62. הוא חי בסערה מתמדת. אהב נשים, הלך מכות עם גברים, השתתף במלחמות, חי על פני חלקים ניכרים מכדור הארץ והוליד שלושה בנים, אותם הותיר עם חוויות ומשקעים שהם סוחבים כמשא כבד – ומחוץ לצוואתו. שיחות עם ג'ון, פטריק וגרגורי המינגוויי. ילדות בצל ענק.

קיץ לפני 26 שנים, בשבע בכוקר, בעיירה קטשום שבאיירהו, ירד האיש, חלוק ארום עושף פיג'מה כחולה, למטבח ביתו. על אדן החלון מצא את המפתח למרתף. הוא ירד למרתף, מתח את המחסן, כחר מבין הרובים שהיו שם את האחר שרצה, רובה ציר דו־קני, נטל מארגז. התומושת מספר כדורים וחור למעלה. הוא חצה את הסלון, תגיע לחדר הכניסה, טען את תרונה בשני ים השנין את הקת על ריצפת הלינולאום, הניון את רקתו על קני המתכת התכולה - ולחץ על ההרק. כשמרי המינגוויי הגיעה בריצה למטה, ראתה לנגד עיניה גושי עצם, שיניים, שיער, שרירים וכמות אדירה

של דם מרוחים על הקירות, הריצפה והתקרו. ארנסט המינגוויי, הסופר האמרוקני הנעהץ ביותר של זמנו והסופר המתיקה ביותר במאה ה־20

Higealo 26

בניו הותיר עם תוויות ומשקעים שהם סוחבים כמשא ככר כל חייהם – ומחרץ לצוואתו. "הגעתי למסקנת שמוטב לי לא להתעמק ברברים

חייו כחרי הרוקי שבמערב ארה"ב, עוסק כציר וכדיג. האמצעי, שבתר לבלות יותר מעשרים שנה

: בגרי נשים) וסוכל ממאניודן מרסיה,

כל אחר – והצלקות שלו. כל אחד מהם יודע שהן קיימות, ולעיתים רק הצורך להמשיד ולוזיות איתן מאן הדר גרגורי חמינגוויי, בן 35, 1.75 מטר, רגליים

יותר מדי", אומר הכן המבוגר, שבחר לחיות את רוב

"הסתכלתי לשאפתנות בפנים והחלפתי שאינני רוצה כה, אין לי רצון להשתתף במירוץ", אומר חבן באפריקה אחרי שטיים את לימודיו בתארוורד.

כת הפאפא. רק תחשוב מה פירוש וויבר להיות ואת אחר תיודים עשה ואת, תתאברות. אחר משלושה הבנים ככת הארורה הזו", אומר הבן חצעיר שהוא רופא, טראנסווסטיט (מתענג על לכישת

זאת, כל אחד מהם הצליח איכשהו לשרוד, הישג לא קטן בפני עצמו. אבל כל אחור מהם גם יודע עד כמה היו החיים עם אבא קסומים – בתקופות הטובות.

אבל בסוף, שהגיע בחרות פתאומית, השתנת משקו השתבש, משהו שער היום לא ג'ק, לא פטריק ולא גרגורי יכולים להצביע עליו בריוק. ומה שממשיך לרדוף אותם, לרבוץ בנבבי המחשבה - היא הנטייה המשפחתית העזה לחרס עצמי. אבא שלהם עשה זאת סבא שלהם עשה ואת. אתת תרורות עשתה

הבן הצעיר, גרגורי

התאבר 16 יום לפני יום הולדתו ת־62 את שלושת החיים בצל אנא הוא בסיון כמעם הלתי אמשרי. ובכל שריריות וכרס סטנה, משקפיים ושן שבורה. רווקא

לשמא נחב ללכוש בנדי נשים, אבל הוא בכלל לא לנברים אחרים. מאחוריו שלושה נישואים מים שמנח ילדים, רשיון רופא שנשלל ו־98 צלים בהלם חשמלי, שבע התמוטטויות עצבים משוח כמעט בכל סובי הגלולות שקיימות", כפי

1200 EVE מהמשך לא מאחר לבוא: כל חיי ניסיתי בב

האיש חזה הוא חבן של חמיננוניי שנסע מיקו (שתם 18 פילים בחודש אתר. זה הבן שתגיע את ראשון כאליפות העולם ביוצה ביונים. כניל וו נם הבן שעמר בקצב האלכותול של אביו, ישוח ידע לשתוח עם אבא. הדו הבן של הבינגורי ם את רוב שנותיו כמבונר כמאבת כמעם היורוא. עליידי במי, בן שבשמתה הייתי צומה בתלייתור לצבוש חזיות ומתוכים, נרבי ניולון ומיאות. בס הכן ידע למשוב באש על אם גם בשחאש

להודמנות לדבר על אבא, על עצמו. אבא שלו נעלי עקב ואימור נשי, ולבוא כך בין אנשים. הרבה שנים היה היצר תוה סור שמור: בשנים האור ונות פרונ שמועות. אירועים נרשמו, היו תיגרות, מעצרים קצרים ותיק במשטרה, שהובילו לשלילת רשיונו לעטוק ברפואה הכל תוער בתיקשורת, כמובן.

"כן, היתי המוכשר מכולנו, הנתון ביותר, הייתי ממוצל לעשות כליכך הרבה מהרברים שאכא בליכך ם רס מעט רחמים עצמיים. ולאחר אהבי, הוא אומר, עו גם זה משהרי

יכולנו דפוקים מהתחלה", כתב פעם ארנסט המינגוויי לם סקוט פיצנדלר, גרצורי הוא אולי הרפיק . מכולב. באחר ממכתביו משנוח ה־50, בחקומה של יובש ספרותי, כתב אבא־ארוסט על בנו הקטף "גרגור" תמיר ויה מוור, ויקוס שתופובץ, אדם לא טוב שנהים

היתה מלים – הכלי החזק כיותר של האכ. באחת ההודמנויות אמר לאכיו שהיצירה "הוקן והים" היא דלי חולני של רפש סנטימגטלי מן הגרועים ביותר שנטפגו מעולם מריצפתו המלוכלכת של בר". הוא גם אמר שהיה תובט בשמחה באכיו בהזרמות קרוכה, שאביו טיים את הקריירה, שהוא אלבוהוליסט מזדקו. וכל זה לא חטא בהרבה לאמת.

מימין) ובעת שעת חסד

ודורה כילדותו של חבן

"היה בו תמיר הצורך בכן שיצטיין, שיגרום לו נחת", אומר גרגורי, "ואנחנו חשנו כזה רחף אריר לעשות את כל הרברים האלה כדי שיאהב אותנו. אחי שטריק נסע לאפריקה, להיות צייר מקצועי. כך עשיתי גם אני תקופה מסויימת. אכל זו אינה דרך לארם מכוגר לבלות את חייו. איני חושב שאכא רצה לפגוע כנו. הוא פשוט ניסה לעשות את-עבורתו. הוא עצכיו היה שבר־כלי מכפנים".

תת־הכרה הוא אולי מושג מפתח במערכת היחסים המפוחלת שבין האב לבניו. "כל ילד מגיע לגיל מסויים בו הוא רוצה להרוס את אביו ולכבוש את אימו. אבל זה היה בלתי־אפשרי אם היית הכן של ארנסט המינגוויי. הוא היה גרול מדי. היו רנעים כהם היית ממש מכוהל ממנו, כי הוא היה כל כך הרבה יותר גדול ממך. ובמוכן מסויים, התחושה הוו לעולם אינה

"כת הפאפא. רק תחשוב מה פירוש הרבר להיות אחר משלושה הכנים ככת הארורה הזו". דברי הכן הצעיר גרגורי, רופא, טראנטווטטיט, סוכל ממאניה־דפרסיה.

הוצאתי מאות אלפי דולרים בנסיון לחדול מלהיות שראנסווסטיט. הבעייה משולשת: ראשית היה לי אבא סופר־גברי, שיחר עם זאת כל הזמן גאבק ברימוי הזה, חושש מאוד לקיומו, בלי קשר לגבריות הרבה שאכן היתה בו יותר מבכל אחר אתר בסביכה. שנית – בגיל ארבע התחלתי יום אחר לשחק בגרבי הניילון של אימי. כליכך תמים, או למה זה מניע לפרופורציות שזה מגיע? מי יודעו אולי יש לכך קשר לתחושה שאמא אהבה אותי פחות מאשר את אחי הבוגר פטריק. והדבר השלישי - המודעות המינכרת בכלל לכל מה שקורה סכיב".

וישנה התיאוריה שכל הפרק הזה בחייו של הבן הוא בעצם התגשמות חלומו הסמוי,של האכ. "פעם, באחד מנסיונותיו לעוור לי, התוורה אכא כאחני ששנים קורם לכן ראה בחורה ברחוב בפארים זנורא רצה לגשת אליה ולנשק לה, כי היה לה המון אודם על השפתיים והוא רצה שהאורם יימרח על שפתיו שלו. כרי שיידע פעם אתת מה התחושה שהאורם נותן".

הוא לא זוכר את אביו כמרושע. הוא זוכר התפרצויות, טריקת דלתות, ריבים קולניים עם אימו, רובם כששתה יותר מדי. אימו, פאולין, אמרה פעס: "כשתולך לו בכתיבה – הכל הולך כוכ. הבעייה איתו היא השלכ שלפני ההתחלה. או הוא ממש מפחיר".

האמא היתה הסיבה לניתוק ארוך בין האכ לכן שראה בו חכי הרבה מעצמו. ב־10 בספטמכר 1951 טילפנה פאולין, אז כבר גרושתו של המינגוויי, "לארנסט ששהה בקובה. היא סיפרה על "מקרה מצער" סשור בסמים בו היה מעורב גרגורי. אז כן 19. ופרטי "המקרה המצער" נשארו מעורמלים במשך שנים, אולם נראה כי דובר בפעם וזראשונה בה נתפס גרגורי "על חם" בלכוש אשה בשירות נשים בביחישלנוע

בלוס אנג לס). 'תמינגוריי האב נרהם וכעם, והמשך השיחה הושתה לריב מלפוני שלני בין הנרושים כו האשים ארנסט את פאולין בחינוך קלוקל שנחנה לכן. היא

27 Binesio

המכתבים

בתבי המינטויי. 948 עמודים, מודפטים בא במוף, משמן. את המכתבים חוציא לאור צ'ארלס סקריבנר, חמו"ל הניו־יורקי של חמינגוויי ואחד מהקרובים שבידידיו. סקריבנר ידע, אני מניח, שלגבי רוב הקוראים יש למכחבים קודם כל עוך מציצני. זכון, אולי, שכל ספר הוא במידה מסויימת אוטוביוגרפיה של מחברו, אבל לגבי המינגוויי זה נכון במיוחד. תכחיבת שלו ובעה ממנו, ישירות. "הכתיבה", אמר פעם לסקוט

פיצ'ג'רלד, "תיא תוצאה ישירה של המתרחש". הוא תי בסערה מתמדת, אהב נשים, הלך מכות עם גברים, השתתף במלחמות, חי על פני חלקים ניכרים מכדור הארץ והוליד שלושה ילדים. ג'ון (חמכתה במבי, או ג'ק), פטריק (חמכונה עכברון), וגרגורי הקטן (המכונה גיגי).

מן המכתבים שלו עושה רושם שגרגורי היח הילד הפחות חביב עליו. בכל כמעט אלף עמודי תספר יש רק מכתב אחד שנשלת אליו וגם הוא חיוה מיועד גם לאחיו פטריק וכתוב בסגנון מברקח. כשגרגורי מוזכר, במכתבים לחברים ולבני משפחה, הגימה קרירה משחו. נרגורי היה בחור נחמד, מנומס וחובב בילויים. לבד מיכולתו הסמורטיבית לא היה בו שום דבר שיכול חיה לחבב אותו על ארנסט הגדול. משהו על יחסו של חמינגוויי אליו אפשר ללמוד מכמח משפטים שכתב לפילים פרסיבל במאי 34', אחדי גירושיו של גרגורי: "באופן טבעי אני חייב לדאוג לו קצת. קיצצתי את הדאגה הזאת למינימום בשנים האחרונות, אכל תתחחייבות עדיין קיימת, לא

משנה למה הוא נתפר". חיאור מדוייק יותר של איך ראה המינגוויי את בנו אפשר למצוא במכתב שכתב לצ'רלס סקריבנר ביולי 1950: "גיגי הוא אלוף (בספורט). משחק ככל דבר, רוכב על כל דבר ויורת בכל דבר, בכל סוגי הירי, עם טובי הקלעים באיזור. ככר כשחיה כן תשעיעשריאחתיעשרה חיה ברמתם או יותר מזח. עכשיו הנשים התחילו לחדור אליו ואין שום דבר שאפשר לעשות בעניין כרגע. כשהוא נוסע לניו־יורק אני שולת אותו לחברים וגיגי מאוד מנומס, שולה פרחים למארחת שלו, ונעלם. אני מניה שזה יהיה קל יותר אם אזכור שגם אני הייתי ילד דע כגילו, אבל הלוואי שלא חיו הגירושין (מפאולין) ואובדן של שליטה ושל משמעת (לא הטרטורים שאני מודתי נגדם בצעירותי), רק שושמע בקולו".

המאבק הכספי כין גרגורי לאכיו, אגב, לא החול בצוואת. בפברואר 1951, אחרי ניתוק חירוסים ביניחם, כותב ארוסט המינגוניי לסקריבור מכתב העוסק בעניתי המיסוי שלו. לקראת שוף המכתב חוא מוסיף משפט אחד, טתום, ללא הסברים: "בטל בנקשה את החקצבה בסך 100 דולר בחודש לגרגורי המיננוויי החל מה־ן במרץ. אל תשלם לו את התשלום של מרץ וגם לא שום תשלומים נוספים".

יאיר לפיד

(המשך מתעמוד הקודם)

umenio 28

מצירת המיתח בו שלא כל בעיותיו של הבן הן אשמתה הכלברית. הצעקות והככיות הסתיימו כטריקת טלפון בתשע בלילה. כאתת לפנות־כוקר הובהלה מאולין לבית החולים, סוכלת מכאבי בטן עזים. התברר שגירול דרום כבשנה התפוצץ, כנראה בעקבות הסערה הנפשית, גרם לעלייה פתאומית בלחץ הדם שלה, לחתפוצצות כלי דם וצניחה תלולה של לחץ הרם שכולם יתר הביאו למותה על שולחן הניתוחים.

תורשים ספורים אחריכן ביקר גרגורי את אביו, ובסיומו של ביקור שתתנהל פחות או יותר על מי מנוחות ניסה להסביר את פרטי המקרה המצער חהוא לאכיו. "זה לא היה כליכך נורא", אמר הכן לאב. "לאן" שאל תאב, "זה חרי הרג את אימך". מאו לא ראה גרנורי את אביו עד שגופתו הושמנה בארמת אייניהו.

עד 1983 עוד היה גרגורי רופא במישרה מלאה לאיוור כפרי במונטנה. אנשים שם זוכרים אותו לטובה ער היום. אכל כמוף, כמו שאמר האכ, הכל נדמק. גרגורי החליט לנצח במרתון של בוסטון. לא רק

מתגעגע אלינ".

משריק המינגוויי בן 39, הוא דיוויד מ'איים

אבא־ארנסט על בנו הקטן: "גרגורי תמיד היה מוזר, ויקוק שהתפוצץ, אדם לא טוב שנהרס על־ידי כסף, כן שכשמחה הייתי צופה בתלייתו". גרגורי לאביו על "הזקן והים": "דלי חולני של רפש סנטימנטלי, מהגרועים שנספגו מריצפתו המלוכלכת של בר".

חדשמאמריקה

פופקורן תופח באריזה

3 דקות וגייפי פופ תופח

פתח ופופקורן חם וטרי

ממולדת הפופקורן הניע אלינו ג'יפי פופ

חד-פעמית רק לחטים וזה טוכן

חוויה וכיף לילדים ולהוריםי

או-פו-פום והפופקורן כווכן

via-ia-ik

הטעם המעולה המייחד את ג'יפי פופ

אטריקה בישראל. פופקירן ארוז במחבת

גרעיני תירס משובחים שגודלו במיוחד להשנח

מעכשיו הכנת הפופקורן היא משחק ילדים.

מוכן להגשה

שים על אש קטנה

ונענע בזהירות

תבן תאמצעי פאטריק (למעלה), אדנסע חמינגוני ואשתו השניית פאולין (אמם של פאטרים וגרגורי, בצילום מימין) ואשתו הראשונה האדלי

מסלולים, שינן הפרשי גבהים וזוויות מסלול. "הוא רצה לנצח את אביו", אומר ידיד מקומי מאו. גרגורי השתתף במרתון – ולא זכה. הוא איחר לשוב העירה ומששב – עוב בו ביום ולא חור יותר. הוא גע בדרכים, ישן במכוניתו, בוודרי מוטלים וולים, במרתפים. חפסיק לבוא לכית החולים, רב עם אשתו ועם החברים. הכל סביבו ותפורר. "אך אחת מהטעריות שעשיתי", אומר גרגורי בשקט, "לא היו כתחום הרפואה. כולן תיו

לפני 11 שנים מירסם גרגורי ספר על אביו ועליו. "פאפא", קוראים לספר, "מעולם לא התגברתי על תחושת האחריות למותו של אבי, והזכרון גורם לי לא־אחת לנהוג בדרכים משונות", פותח הכן את

טעויות וברתיות".

סיפורו של אביו. "אני מודה שחשתי הסלה עצומה כשהוכידו את גופתו של אכי לקבר. כאותו רגע הכנתי שהוא באמת מת, שאינני יכול לאכזב אותו יותר, שאיני מסוגל עוד לפגרע בו", הוא מסיים. אהכה־שנאה הוא מכנה את בליל הרגשות שחוא חש כלפי אביו. "המוזר ביותר הוא שאני עריין מתגעגע אליו. הכנוונה גול מאיתנו את הירושה (עניין הירושה סודר לאחר זמן מה, וכך אחד מבני המיננוניי מקכל הקצבת של 120 אלף דולר בשנה), הוא גרם לי לאיבמעט לדפוק את חיי, ואני

בורם". "חביב, בעל חוש צדק, געים בחברה", תיאר: להשתתף – אלא גם לנצח. הוא התאמן ברוצה ולמד.... אותו הסומר האב. היום הוא אים נמוך, נריב, משעשע.

(למעלה), אמו של תבן חבכוב, ג'ק.

מרגר בקול רם. קל לחכב אותו. התגלמות הכיטוי "אם אינך יכול להסתיר משהו, נפגף בו לכל עבר". השם שלו. הוא שונא מושבע של פולחן הכובבים האמריקני, כך הוא אומר כלהם. 26 שנים כילה כציר באמריקה אחרי שקיבל

תואר בהיסטוריה של האמנות מאוניברסיטת הארווארד. באמצע שנות ודסי חזר לארה"ב. עכשיו הוא חי כמונטנה, עם אשה לה הוא נשוי חמש שנים וכת אחת מאומצת. איש שיחה מרתק, נרמה שקרא כל ספר שנכתב באנגלית במאתיים השנים האחרונות. בעצמו כתכ עכשיו מחוה יחד עם אשתו.

"הרצון להגיע לארם שמאחורי חיצירה הוא לפעמים מהמם", הוא טוען. "לפעמים אני נורא כועס ומתעצבן ורוצה להזיס לכל המרופסודים והמבקרים שמתעקשים כל השגים לנבור כחיי אבי. ובעצם, זה מגיע לו, לאז" מטריק עצמו חזור למכחבים, לזכרונות. למשל הסיפור איך נטע פעם עם אביו כמכונית בפלורירה, כשלפתע ראו תחילת שריסה בצד הכביש. "כוא מהר', אמר לי אבא, 'צריך לכבות את האש'. או איך מכבים אש כזוז 'אתה משתין עליה, כמוכן'. האב וחבן משתינים ביחד כרי לחציל את גשר העץ

בפלורידה. "אבי העניק לילדותי מגע קסום", הוא אומר. וקצת אחריכן מודה: "סיכה אחת שבגללה אני כועה על אבי ער היום היא שלעולם לא יכולת לרעת מה

החלק האמיתי שבו, מה האמת – ומח ההילה". סטריק, כמו אחיו הצעיר, קיבל גם הוא כמשך תשפה מסויימת שיפול בהלם חשמלי. חשנה היתה 1947. פסריק היה בן 19, יחד עם אחיו הצעיר היה (המשך בעמוד 58)

משווק עייי ברי בעיימ

- ועוד הצעה טריה נסו את פת אורז קלוי בטוסטר. טעים שגעון.

המבצע מתקיים עד 23.9.87 בכל חמרכולים ובחנויות המזון המובחרות.

מאת נילי פרידלנדר צילומים: אורלי פלר בשיתוף רשות שמורות הטבע

33. לילה במערות הכחולות

ה קורה לא באיטליה או בקפרו וגם - סעו בעקבות התיירים ותגיעו לראש אחת בלילה, וזה מאוד רומנטי, הבילוי מער בעקבות התיירים ותגיעו לראש הים התיי הזה יימשך גם בלילות שישי ושבת בחור - תית ההר מינהרה באור 250 מטרים למעי לא ביוגוסלוויה, אלא אצלנו, בחוף - הגיקרה, המקום הכי צפוני של הים התיי וה יש שם באר ומוטיקה וריקודים עד אחת בלילה. הרעיון של מושיק מקיבוץ בר ובאוקטובר רק בלילות שישי, שבת

שר לעשות כאן מסיבה עד למאה וחמי־ שים איש, ואפשר גם להזמין מראש בילוי

לילי למשפחות או לחברים. הפעם בשורה טובה מאיזור ראש הניקרה שהגבול עם לבנון. ואם נשארתם בקיץ נארץ וכבר נמאס לכם להשתוף בים, לשי תות בבריכה או לבלות בכיורת, למה לא

מעל הים. אפשר לשהות למטח כמה שרו" בו יום הולדת בסוף הקיץ, לבני מזל בתו

ים, בכל יום, וביום שישי – עד ארבע אחה"צ. הנסיעה ברכבל עולה המישה והי צי שקלים למבוגר וארבעה שקלים לילד.

אבל החידוש הוא חבילוי חלילי בניקרות. בעבור החגיגה משלמים 12 שקלים לאיש. תח כולל ירידה ברכבל ומשקח ואשון. על הרחבה לפני הניקרות יש שולחנות מכו־ סים במפות עם עששיות ממש כמו באיט" שר לגלות בלילת ואפשר לבלות ביום. כי ביה, ואפשר לאכול, לשמוע מוסיקה ה זהו בילוי לכל המשתחה, עם ילדים ולרקוד. את הריקודים אפשר להמשיך

ועבשיו כמח מלים על צוקי הגיר הלבנים הזקראים גם סולמה של צור וגם ראש נה וחצי בבוקר לשש וחצי אחרי הצוררי הניקרת, זוהו והדרה פורני הפרום חידה בצפון, במקום שהצוקים הלבנים מודקרים ישר מהים. כאן היה כנראה גם תחום הישוב היהודי בסוף הבית השני. בכלל השיפוע התלול היתקשו לסלול בי

בכל התקופות ההיסטוריות של ארץ ישר אל וגם בומננו הית האיזור הזה נקודת מו"

כון בארץ. לא צריך מפח. פשוט נוסעים שים ספטמבר ואוקטובר, ובימי הסתיו בר מסילת הברול חיפה־ביירות. בכך על כביש החוף צפונה צפונה מנהריה, ולא של חג הסוכות. אפשר להזמין מקומות השלימו קו רכבות ביולאומי מאפריקה עוצרים עד למגרש החנייה לפני מעבר הג" מראש בטלפון 64.857111 אצל עליוה, או דרך קהיר סואץ חיפה־בירות איסטובול בול. כאן הים יותר עמוק ויותר כחול. אל במיצפה ראש הניקרה בטלפון 04.857106 ששבה מאו אביב 1948. הניקרות יורדים ברכבל, ומרחפים קצת

קו הגבול הכינלאומי עם לבנון שהיה שקט מאוד עד לפני כעשר שנים, מתחיל כאן, וומשך חמישה ק"מ מזרחה על הרי כס, לכיוון חניתה. עד שהוקם הרכבל ע"י עיות שחצבו נלי הים בצוקי הניד הלבנים אפשרות רק ברככל. כשיורדים, מגועים אל רחבה לבנח־טבעית מול "רגל הפיל" של המצוק בתוך הים, ומשם וכנסים אל מי קדם דרך רגילה כהר הזה, והצכו בו מערכת מדרגות, סולם. הניקרות שרעש הים המתופץ בתוכם יוצר

בולסיקה, מהיצות שיש. קד במלחמות עמים שונים, בדרכם צפונה חוף ראש הניקרה הוא שמורת טבע, ונם או דרומה לאורך תוף הים החיכון. במלח" כך האיים כין ראש הניקרה לאכזיב. שביל מת העולם הראשונה (1917) הוכשרה הדי יורד מהכניש הראשי אל התוף, ואפשר רך למעבר בלידכב על ידי יחידת פרשים למצוא אותו בקלות כשמביטים מהכביש

מראש הניקרה רואים רחוק. רואים כתול. אמילו את חוף

Spire Life

- התקליט הטוב ביותר, אך התקליט האחרון שלה "הלילה ייורק כאן ברץ" – נורק אל מרפי ההחזרות עור לפני שהגישו אותו לפרס כלשהו. הוליווד, שהתלהבה ממנה כ"רוו" (סרט על חיי זמרת הרוק ג"נים ג'ופלין) לא הציעה לה יותר עכורה. מידלר, נורא מוכשרת, נורא חרוצה, מצאה את עצמה לגמרי מוכטלת, והחליטה להחמודד עם המציאות. וקודם כל, ושוב, בעניין הציצים: "זה הרבר הכי טוב אצלי, הציצים. יש לי אותם כבר כל-כך הרבה זמן, והם חלק כזה גדול ממנין היום אני שוקלת יותר מששקלתי אי פעם, אבל מהזו אני כת ארבעים וגיליתי שלא איכפת לי יותר איך אני נראית."

י שפגשו אותה פנים אל פגים מדווחים כי מידלר (כמו כל כוכבי הקולנוע הגדולים מן החיים) היא קטנה ורזה יותר וככלל לא בראית זוהרת. היא כיישנית, ומחוץ לכמה אינה לוכשת כגרים חושפגיים. היא חולת גיקיון שנוהגת לאסוף ברלי טיגריות ברחוב (אם בכלל היא דולכת ברוצב, שהרי מרובר בהוליוור־שטראסה).

מי שכתכו עליה (וכתכו עליה הרבה) ציינו את קולה המיותר, את הרבגוניות שלה ואת הרגש והטקט־אפיל הזורמים בעוצמה הווקלית שלה. וכמו אצל כל זמרת נשמה, מצאו את מקורות אותו כוח ויאוש שכסולה.

"גרלתי כאכזכתו הגרולה של אכי. הוא רצה שיהיה לי מקצוע ועבורה קבועה ושאגשים לא יסתכלו עלי ושלא אעשה רעש ושלא אסתבך בצרות. הוא אף פעם לא פירגן לי שום רבר. לא נהגה מהצלחתי."

היא שלישית מבין ארבעה ילדים. אמה רות קראה לה בט על שם כט דייווים ואף היא דמות קמפית נורעת בסרטים כמו "הכל אורות חווה" או "מה קרה לבייכי ג'יין"). האם היתה חובכת אמנות ועודדת את ילריה, אך "אני היה רורן מסוגו. הוא היה זורק את כלי האיפור שלי לבית השימוש, את אחותי סוזן סגר מחוץ לכית כאשר אחרה לתזור הכיתה. אנחנו, הילדים. השתרלנו לברוח מן הכית אחר הצהריים כשהוא היה שם. אבי חשב שאני מוזרה. דוא לא רצה לראות אותי על הכמה ואמר שאני מופקרת.

"היינו עניים מאור. אמי תפרה את כל כגדינו וער שנות החמישים המאוחרות לא היה לנו מכשיר טלוויזיה ולא טלפון. גרנו בהונולולו, ככית עלוב בתוך שרה של קנה סוכר. היינו המשפחה חלבנה היחידה

את העידוד סכלה מאמה. "חיא חשבה שכל מה שאני עושה – נהדר. ערג אחר הסתלקה בשקט מן הבית וראתה את 'רוו', וגם זה היה כעינית פשוט נהרר. שנה אחרייכן נפטרה אמי מסרטן הכבד. היא היתה חולה הרבה שנים, סכלה גם מסרטן השר. אבי נפטר כמה שנים אחריה. זה היה קשה, פשוט יותר מדי קשה."

אחותה סתו חיה כיום כניו־יורק עם אחיהן המפגר, דניאל. אוצתה הגדולה, ג'ורי, היתה כחורה מוורה ומפוזרת: יום אחד חצתה ככיש סואן ונדרסה למוות. 'הייתי צריכה ללכת לחרר המתים לזהות את גופתה. איני חוסכת שאמי חצליתה להתגבר על מותה. זו היתה תקופה איומה לכולנו."

הצלחה הכינלאומית הגדולה שלח קמה עם "רוז". סרט שביים מרק ריידל. אלן בייסס גילם את אמרגנה, ופררריק פורסיית את אהוכה. מידלר חיתה מועמדת לאוסקר ותפסיר 🛲 🛲 ראשון בקולנועו. ומי שראה את הסרט לא ישכח אותה. הסיפור מכוסס, פחות או יותר, על חייה של ג'ניס ג'ופלין, זמרת הרוק הסוערת שנפטרה מטנת יתר של הרואין, מעייפות ומכל מה שמרכיב את חייה של זמרת רוק מצליחה, אך את הכאכ הנורא, האושר השמיימי, העוצמה, הקצב, הטירוף וההתמכרות למתיאות הכפיים נתנה לסרט כט מידלר. והיא לא קראה אותם בתסרים

ומן התחלה יצרה לעצמה הופעה וסגנון לבוש מיוחר. לרמות כזו כיוון. מידלר היא אפילו לא פריקטורה שמלות קטיפה משנות השלושים ומעילים ארוכים. בחגיגות היובל של שלגיה. אפשר להעמיד אותה שפתיים אדומות כדם, נעלי עקב והרכה ציפורניים בצידו העקום של הראי שכן משתקפות ג'יין מנספילד כבת פיפשינשרה. אני מאמינה שכולם מרגישים בני מאורדות. או החלה עריחתו מחדש של הקמפ, וכט או ג'יין ראסל. הציצים שלה, הציפורניים, התלתלים 13. אני אף פעם לא מרגישה מבוגרת. כשמגשתי את עיצכה את הזרם והשתלכה כו. היא ידעה להכליט את הצהובים והתחת המתגרונר זו "נשיות" מוגומת כליכך בעלי חשבתי שהוא אדם מבוגר. לאם לאם גיליתי חפיוט שבמוגום, בחיקוי, בוולגארי, האפל והעלימיני ער שאין זו נשיות כלל. תיקוי גבולי, עלימיני, מתאים שהוא כמוני. נראה שרוב כני האדם הם כאלה מבחוד בסגנון המוזר והמרגש הזה, שידע להלהיבנו במוב טעם ללינדסי קמת. של הטעם הרע.

iis ist "1:17" HE TIMB RY SUPERM אוגור ליכט בונה 78 , 11771111 1111 ગામ જ તામાં માં THI HRAT לשלווו אותם לברול, בעוולה המוצג עתה בארץ "הנוכל האוהבת ותמאהבת". מצחיקה, צעקנית, כורת.

שלישית." מידלד בתמונה מסרטה

> הרפתכת נכחרת הכרורגל מ"רוו" לסותה, ככל הנראה מן הביוגרפיה של מידלר – ולא של ג'ופלין. וגם היא הלילת ושותח כל היום. לא יכולתי להתמורד עם והעולם."

אכל אנחנו עוסקים כאן כסיפור הצלחה, ולכן ברור שאחרי ההתמוטטות באה התרוממות. מידלר פגשה את הארי קיפר ונישאה לו ("לא האמנתי שאגיע אי פעם לענייני נישואים וילדים. הייתי משוכנעת שזה לא כשבילי".) ואז, יום אחר, כמו נסרטים, צילצל הטלפון. פול מזורסקי ('אשה לא גשואה', 'הסערה'') היה מעבר לקו, והציע למידלר את "היחפן מכוורלי הילס". זו היתה גירסה שניה לקלאסיקה של דאן רנואר ("בורו ניצל מן המים", 1932), וגם קאמיבק מפואר לשלושה שחקנים: בט מירלר - בררגית מובטלת, ניק

נולטה - אלכוהוליסט מדורדר, וריצ'ארד דרייפוס -"הנווד מבוורלי הילס" סיפר ובין השאר) על עקרת בית כוורלית, מיליונרית שמנמנה ומשועממת, – הוא יהיה מאושר." שפגישתה עם אותו נווד מסריה (גולטה) המנסה להתאבד בבריכת השחייה שלה מחזירה לח (ולשאר בני כיתה) את טעם החיים. אך מידלר יצרה שם את הרמות שתשרת אותה מאו כקולנוע: אותה בוכה מתנפחת, בטן־בלון ותחת רשן המתנרגר על זוג רגליים דקיקות בגעלי עקב מגוחכות. מנפנפת בציפורניים ירוקות, תלתלים צהוכים וציצים מנופחים. מ"בוורלי הילס"

ל"חסיפה נעימה" וער "הנוכל האוחבת והמאחבת" -מירלר אשה מצחיקה, צעקנית וגרולה, שבעלה ("חטיפה") או מאהבה ("גוכל") בורחים ממנה ו/או מנסים לרצוח אותה. היא מתרוצצת, צווחת ומתריסה. היא וולגרית וחיא בורה ("מי היה המלט", שואלת מוכיה את שורשי הפאלחיים". מידלר בתור תלמידה בססודיו למשחק). היא מגוחכת.

רמות שלה נולרה מצירוף של חבובות עם "ליטל אגי־פאני" מעמורו האתרון של הפלייבוי. אולפן הבית שלה, דיסני, המתמחו היא התחילה כבודנית במוערוני הצמואים בווילג', בל בירוע ברמויות לא מציאותיות, וראי לא וכשמישהו כל־כך אוהב אותך, או את מתחילה לחשוב

הקהל, ולעתים היא המשיכה בכך גם מאחורי הקלעים. מתכננת סרט על מיי ווסס או על מנצחת ביג־כנר משנות הארבעים ושמה אינה ריי האטון. ו"נוסיף לה רומן עם נגן הסקסופרן"). היא חולמת לגלם את ליידי למרה לשלם את המחירו "התמוטטתי. הייתי בוכה כל מקבת וכנוסה קמפי לגמרי, כמובן, עם געלי פלטפורמה גבוהות וכו"), אך בינתיים מכינה קומדיה חרשה ושמה 'עסקים", שם תופיע לצידה של לילי טומלין והזכורה

לטוכ מ'רנשע עד חמש"ו. לפני שלוש שנים התחתנה עם מרטין פון הסלברג, (המעריף את שם הכמה שלו, הארי קיפר) גרמני שגדל בבואנוס־איירס. בסקס הם ניגנו את המוסיקה מ"ז'ולייטח של הרוחות", ומאז "בכל לילח אני מתחפשת לפולין, והוא כובש אותיו" פני שמונה חרשים ילדה את סופי. ברור שזה

היה האירוע החשוב ביותר בחייה, והיא שופעת תוכניות והמלצות לחינוכה: "לא אתן לה להטתכל בטלוויזיה שמתה שעות ביום, אלסד אותה לנגן על פסנתר, לצייר ולחיות יצירתית. אדם יכול להיות לבר, ואם הוא יודע לעשות דברים בעצמו

"אני אוהבת אנשים שיודעים לעשות רברים יכים. יש כליכך הרבה ביעור, מרירות, שנאה וחמרנות בעולם, אני מאושרת שאלוהים נתן לנו אמשרות ליצור יופי ואני אסירת תורח לכל מי שמנטה. הצייר הכי גרוע בעולם, המשורר חכי איום – הם לפחות מנסים."

כדי לא להשאיר את האמנות מיותמת, נמצא מיד מה עור הכי חשוב בחיים: יצירתיות – וגם אוכל. "אני נורא אוהכת לאכול. אני אוהבת לאכול את מה שאני מבשלת ואת מה שבעלי מבשל. מה שאני באמת אוהבת זה לשים סיר ענקי של שעועית, תפוחי ארמה ואורו שמתבשלים כל הלילה, ואוכלים כמשך שבוע. וה

ועוד: "מאז שנישאתי אני כאילו אשת בית למופת, אך אני עדיין פרועה ומשוגעת ויש לי כל הקריזות שהיו לו פעם. הארי מאורגן. הוא דואג לביה, מבשל, והוא משוגע אחריו ווה הכי מפתיע אותי. כנראה שאני נהררתו

"אני לא רוצה להתבגר לעולם. אני רואה עצבי אנתנו נראים מבוגרים, אך כפנים עודנו מחפשים אח. עכשיו, כאמור, יש לה חברת הפקה משלה, עם אמא. אין במה להתבייש. זהו המצב האנושי. פעם כל הופעה שלה היתה מעשה אהכה מטורף עם שתי שותפות ובחוזה הדוק עם אולפני דיטני. היא חשבתי שלהיות מבוגר זה כשיש לך שטיח באמבטיה"

מיקים באיכות מעולה לבית-ספר, ספורט ונשים. רח' משה-מזרחי ו רחובות 76563, טל.76563 תיקים באיכות

המענים יציבה לנב וסופו ויעם

A9067

גבריאל הלר, 59. איש משפחה. יצואן מצטיין, יבואן בלעדי. עסקים חובקי־עולם. מרחק דמיוני מדמותו של המוזלמן בן העשרה שמספר חקוק בזרועו ומאחוריו ארבעה מחנות עבורה, זוועה ומוות, כולל אושוויץ ומטאהוזן. ספרו "כי אחיה ואספר" שיצא לאור בימים אלה הוא מסע התבגרות בתנאים מטורפים החושף דמות מורכבת ומרתקת, וחיים שהם חיפוש מתמיד אחר שלמות עצמית – שהושגה.

מאת תלמה ארמון

ביהול, כליטה מיידית של שפוח, חשיבה הגיונית מסודרת לנקיון מקטימלי. הוא רוכש ליבם של אנשים יפנים, אמריקנים, גרמנים, כלגים וישראלים בגלל אווירת היושר והשליטה חעצמית שהוא מקרין, איזה שקט נטול היסטריה. איש שמקפיד לא להכביר. הוא הצטלם כגינה וכבית ועל הגג. אכל עוגת גבינה וסיפר על השואה שלו, והמלים שכחר לא היו איומות במיוחד, או קדושות, או יפות בכוונה.

אולי הגער הלבוש תמיד יפה, המחונך, ירען בתנ"ך ובתלמוד, שהשואה קרבה אותו אל אביו למשך שלושה שבועות תמציתיים באושוויץ רק כדי לקרוע אותו מעליו למשך כל החיים הכוגרים, הוא הארם שכתב את הספר. הכתיבה הואת נמנעה כמעט בסלידה מדדמטיזציה של העבר. הלר המבוגר מרבר, כמו שהוא כותב, כפשטות. גם מפני שהעכרית אינה נובעת מתוכו, ותמיד יש לו איזה מרחק ללכת אל המלים העבריות ולאסוף אותן כדי להתבטא, גם מפני שהוא רצה לספר את הסיפור שלו כלי להרהר אחריו. כלי להסיק מסקנות. לא להתרחק מהגרעין העירום של המציאות. יוסי, בנו הצעיר כיותר, חייל יסה כן עשרים, אומר שרווקא סיפורי הזוועה הגרולים ביותר על השואה, הרחיקו ממנו כעבר את האמת על השיגרה הרעה של המוות. יוסי, אומר גבריאל, הוא שרחף אותו

לסיים כתיבת ספר שהתחיל ב־45. יכול להיות שיוסי שמח ש"משינה" יצאה לכסוף בתוכנית חדשה. לא יצא לנו לדבר על זה או על רהירת מכונית תרישה כככיש שבין שכונת העשירים כרמת השרון לפאכים של צפון ריוננוף. הכחור ניראה כמי שמכיר כל מיני רברים של חיים ישראליים, והדיווח הזה לא היה משתה עליו מבט מתעכב, אלמלא הבהיר כל כך את המעגליות הברוכה של החיים. יוסי, בוזיים של גבריאל הלר, אביו, הוא צירוס ומשמעוח ואות להמשכיות החיובית של החיים. מכחינת הכן, תשואה קרבה אותו אל האכ כדרך שהאכ קרב אל

הסכא עבודת הגמר של יוסי בכתה י"ב, עסקה בשואה. השואה דרך שירה. ערב אחד פרץ בחדרו בככי נורא שלא יכול היה להפסיק. הוא הרגיש שפצצת מירע נתתה עליו והוא טבע בתוכה. עד או, אבא שלו לא ריבר על השואה מעולם. הספר, מכחינת האב והבו.

ביום שבו הוטבע על זרועו המספר הצורב ואכא שלו אמרו "זה רצון האל" – זעק הלרו "אני מצפצף על האל הזה, אם זה מה שהוא רוצהו".

שער זימזם ונפתח מאליו. כלב נבח מתוך שפע הפרחים החרודים. חשבתי איך מתוך החום הלח, שכת אחר הצהריים, רמת השרון, יופיע מוזלמן. נער שלגד בן ואש עשרה וחצי שרגליו אינן נושאות אחתו. או פרץ מתוך הבית הגרול כלב זאב עתיר פרווה ונבח בחשש ושמחה, כדרכם של כלבים שאינם יודעים אם הבא כשער אויב הוא, או ידיו. ובא גבר גבוה, שגופו מלא וחוק ושלו, והחויק בקולרו של הכלב. שקט דוק, אמר לו פעם אחת, והכלב דמם והתנשם. כמה חם היה כין השיחים הלחים הירוסים, עד לדלת ביתן של גבריאל הלר. הוא הושיט יר, אמרגו שלום, ואיפה הכי נוח לצלם כאן, כגינה, או במרתף הבאר, או בספרייה ואולי על הנג. שוב שרתה שיגרת הפרטים הקטנים על הדרך שלמעשה אין תוצים אותה לעולם, זה האין־סוף הנפער בין גוזן 2, מחנה עבורה נאצי, לווילה כצפון רמת השרון.

אם כרגע שבו נאסף גבריאל (אולי) הלר לג'ים אמריקני בחמישה למאי 1945, נחרט הקו האחרון באישיותו, רק הקריאה בספרו "כי אחיה ואספר" (עריכה ושיכתובו יהודית רותם. יצא עתה לאור כהוצאת אברהם נווה בע"מ, ראשון בטרילוגיה), תחשוף את תווי הדמות. לא רואים עליו שאותה שנת אימים, 45'-44', הותירה בו מכוות אש, ששום נסיון חיים לפני כן או אוצרי כן אינו יכול למחות או לשנות. רמות הנער המעונה חכוייה מאחורי חוות של איש עסקים שהחברות עימו נוגעת בעיקר בעושר תרבותי. מה שקרם ליציאה מן הבית הגדול והשלו בעיר הוסט שבתונגרית, היה טבעי ותולי כחייה של הפרפרת צעירה ומאושרת, שאינה ערה למתרחש על פני הארמה. וועזיים אחרי השואה לא היו אלא חיפוש מתמיד, תביעה לא גלאית להגיע לאיתר פנימי. "היום אני שלם עם עצמי", אומר וולר, בן 59, שהגעו ודיווי המבועת מסויים בן כל יום מחדש מתוות לשכבות של משמעת עצמית הערכות רהו עמוקד-

הלר, מיסרה ובעליה של חברת ג. הלר ושות' בע"ם, יצואן מצטיין, חבר כתנהלת C&A ברה לשיווק מוצרי טקסטיל בעולם כולו ובעלת רשת וצריות ענקית שמיכזה בכלגיה, חבר נשיאות לישכת ומסוד ישראל-נרמניה, יכואן בלעדי לוומרי הברקה וליפוש לתעשיית מתבת, איש אמיר, אינו שומך לכ בצוי. לחסך. והצלתות תכלכליות בחייו וק תוצאה של היא בכחינת שיתה ארוכה שמקפלת בתוכח הידברות התמסרות פרפקציוניססית לעבודה שאינה משאירה - לא מבוטאת במשך עשרים שנה. "בספר הזה", אומר

שבוע אש מכל חודש הוא נמצא כחדל. אירופה, אה"ב, המזרח הרחוק. בבריסל יש לו דירה ומכונית. . ווא רגיל לאריות מזוודה, סיסה לבריסל למושב ועהלת החברה, נסיעות ממושכות במכונית, כלפונים עסקיים, עט חוחמת על מכתבים. תיפשד עירני ברמה גבותה, יש לו, כנראה, כישורים מתאימים, יכולת

יוסי, "הכרתי את סבא שלי. וסבא שלי מאור דומה לאבא שלי. הנער שהוא היה פחות מוכר לי. הוא כמעט

יום שכו הביא יוסי את ערימת הספרים מהכריכיה, כתב שיר זועם, חמים, על חימה , שמתאבלת על קוצריה. שיר טינאה למלחמה. כפי שמביע אותה בחור שווף וחוק, עשוף בכטחון כלכלי ורינשי המאפשר לו התמורדות לא שבירה עם העבר וגם עם ההוה. החינוך כל יוסי ואחיו היה שאלה מרכזית בחייו המשתקמים של גבריאל הלר. לא במקרה אין לכן הצעיר תהיות מיותרות. לא במקרת הוא תוכע לנעח, כלי חסש, במהויות הפנימיות ביותר, אולי גם מכהילות, של אביו. כשעות שנהן דיבר הלד בחדר הסלוריויה, שוכט יומי בין מפלטי הבית, וחזר ונכנס לחדר שבו היינו. הוא ישב על הספה ליד גבריאל, לא בקירבת גוף גדולה כידי, בשמנטו שומר את פני אביו. אוריכך יצא, דיבר עם מישהי בטלפון, טעם משהו במטבה, ושב. ליוסי יש תופש גרול לצאת ולכוא. אילו שאל גבריאל את אביו, והוא לא חדל לשאול אחוו מאו הושרד ממנו באוסוויק. מה דמות תודיה לבגיו, יוסי היה, כנראה, התשובה.

לצורך העניין מייצג כאן יוסי את ארבעת הילרים של הלר. הנכור שבהם, כרציון, בני, מנהל את משררי החברה בקומה ה־14 בכניין השכסטיל, מול הדולפינריום בתלאכיכ. כשיוסי ישתחרר מעבודת הפקירות שלו בצה"ל, יסע לשנחיים של השתלמות בכריסל. גם הוא יצטרף לעסק המשפחתי, ככו שתי הבנות, אירים ודניאלה וחתניהן. הליכור המשפחתי הוא חלק ממורשת אכות. גבריאל הלר, ככל פעשיו, מחפש את מצוות כיכור האב, גם כתיכת המפר. שסיפקה בדרכה תהליך ניקוז פנימי התקרבות לבני המשפתה, לא היתה אלא מתווה לאכ האכור. "מצכה". אומר הלד. הוא מצא את אביו כתוכו, כמו שמצא את

"כי אחיה ואספר" הוא מסע של התכנרות בתנאים לא נורמאליים. אין כאן מעשה ספרותי יחידי במינו. למעשה, הסטרותיות במפט לא שיימת. ווהי העודה אחת מיני רכות, של סיפור נשרים כו הקואה. (המער בעמר הבאו

(המשר מהעמוד הקודם) אלא שכאן מצטרף אליה הארם הכוגר, הכותב, ההוכחה החיה לשפיות מוצקה, שהתגבשה דווקא כתוך עולם

שואה התחילה לגכי הלד דווקא באותו יום שחרור נכסף שבו הושלך אל תוהו חסר גבולות, שבו ניגזר עליו להתחיל ללקט את שברי זהותו. הלר נמצא כמחנה גוזן, רבוץ בתוך שלולית סרה של הפרשות. הוא היה חולה דיונטריה, גובהו 177 ס"מ ומשקלו 29 ק"ג, ללא נפש קרוגה בעולם הגרול מדי. אלמלא נכנס אותו קצין אמריקני בג'יפ שלו דווקא לאותו מחנה, שככר היה נטוש מחיילים נאציים במשך שלושה ימים, יתכן שגבריאל הלר כבר לא היה בין החיים. הכוחות המשחררים אחרו להגיע, כידוע, ברוב המקרים. גם מי שלא נישלח לתאי הגאזים, היה צריך לדלג בשארית כוח על הרבה מיתות משונות.

הלר נגדע מאביו ככר כראשית השנה הנוראה. בכוח מצוות האב, שהורה לו לחיות ולהצמר תמיד לחבר, עכר ארבעה מחנות, בתוכם גם מטאהוון. הוא ראה אנשים מתפחמים כין גדרות חשמליות, הוא ראה אנשים נחנקים בידיים ערומות של קאפו'ס, הוא ראה את חכרו הטוב סימו, שליווה אותו מאושוויץ, נורה למוות רגע לאחר שהתאושש מדיזנטריה קשה. הלר הלך שישה ימים כצערתימוות שהנהיג צכא נסוג, מבוהל ואכזר. והוא שרר. תמיד נמצא לידו ארם שייטיב עימו. שיסתיר את פצעיו, שיחמוק אליו כלילה, למשוח משתה. אך בעיקר היתה כו נחישות שרידה, שלא נבעה בהכרח משמחת חיים, אלא יותר ממצוות אכ. זה, בכל אופן, ברוכד המודע.

"אם אני עדיין לא לגמרי שלם עם עצמי, זה מפני שלא הצלחתי להחריר לילדי את ההכרה בסכנת שואה נוספת".

היו לו שיחות נוקכות עם אביו הנעדר. בעיקר על מציאות ההשגחה העליונה. על הצרק שיש בהנהגתה. האפיקורס שבו ראה כל מה שיכול בן־אנוש לראות כדי לוותר על האמונה. וככל זאת לא ויתר. אחרי המלחמה חיפש לו רוכים שונות מן היהדות. הוא חקר את הנצרות, התעמק כתיאולוגיה כרמה אקרמית, בדק אפילו את קונפוציום, ושב אל היהרות. עבורת הרוקטורט שלו בתיאולוגיה יצאה לאור בספר הניקרא "השואבים מכאר היהרות (עיון בתכנים, סמלים, מוטיבים וטכסים שנישאבו מן היהדות ע"י הנצרות)". "היהדות", אומר הלר היום, "היא המשענת היפה היחירה שיש לארם". היום, אחרי תהייה ממושכת, הוא

בטוח בזהותו: "אני יהודי ישראלי בכל רמ"ח אברי". הוא גדל כצילו של אכ אצילי, כעל וירישות גבוהות מעצמו ומבנו. קפרן, מאופק. שיחות נפש, חיבה גופנית, רכּוּת, היו משאת־נפש לא ממומשת לילד שהעריץ את אביו וחפץ אך לרצות אותו. מעבר לכך היו לנער חיים נוחים, מוגנים. הוא קיכל חינוך דתי ליכראלי והיה עד כל שנות ילדותו לעימותים הקשים של אביו עם חסידי ויו'ניץ שעימם התפלל האכ. כן ציון הלר מעולם לא התגרנר כתפילתו ולא הרים קולו בשירה. הקונפליקטים הפנימיים בנפש האב, שהיה גם ציוני נילהב וגם מאמין גדול, עכרו אל הכן. והכן דרש תשובות בקוצר רוח. לאורך כל הספר הוא תובע מענה מן האכ החי ומרווש.

כאושוויץ, סוף חורף 44, על מגרש חשוף מרובר זצץ, הופרדו נשות המש ים, גבריאל ואכיו ניצמרו זה אל זה במשך שלושה שבועות שבהם לא חרל האב לרכר עם הכן. הוא העכיר לו את כל אמונותיו, מחשכותיו, עקרונות חייו. הוא נטע כו כות, ביודעו שהסוף קרב. בפעם הראשונה הרעיף עליו ליטופים. הלר האב היה חולה בכליותיו וככות עבודה לא הועיל לנאצים.

הרומעות של אביר. כרציון בכה, ולא כתולשה, אלא

בשל צער הפרירה. כשלושה השבועות שחלפו לא שמעו רבר על מרים, הכת הככורה, על אימו של

משפחת חלר לפני

המלחמה, תמונה משפחתית. מימין: האב,

האם. גבריאל. מרים

(שניצלה מהשואה), חלן ובנצי וייס, הינדה

השינוי בחיים לא היה חטוף, למעשה. משפחת הלר פונתה תחילה מביתה המרווח ברוכע האצולה בהוסט לבית הרורה הלן. שני חררים צרים לשמונה נפשות. אחרי־כן היה הפינוי לגטו ושיגרת החיים המייגעת בין חומותיו. רק לכסוף כאה הנסיעה הממושכת ברכבת לאושוויץ. אז ראה גבריאל, אולי בפי הקרובים לו, את המוות לראשונה. ביום שבו הוטכע על זרועו המספר הצורב A9067, ואבא שלו, זרועו שותרות מן החרימה בכשר החי אמר: "זה רצון האל" – זעק אולי: "אני מצפצף על האל הוה, אם זה מה שהוא רוצת... זה החינור שאכא נתו ליז אם זה האל שלו. שיקת אותו ממניו"

וא ניתקף חרון נורא של נעורים שבהמשך הומן התחלף כמאמץ אדיר להשאר כחיים בתחבולות שונות. כשנישלת לנקות את שרותי האסירים והצחנה מאיימת להחניקו, התחכם. טכל את קצה הולצתו כדלי המים ורחץ את פרצופו. הצינה והניקיון החזיקו אותו כחיים. 'המים נהפכו בעיני לסמל", הוא כתב. "הם מייצגים בעיני את הכוח המניע, המחייה ומביא הצלה, ישועה ונחמה. המים, כממש, נימצאים תמיר חיכן שהוא לידנו, מנעבעים במעמקי הארמה, או מרחפים מעל לראשינו בתוך עננים. המים, כסמל, מבטאים עבורי את הידיעה, כי תמיד יש מוצא, רק צריך לחפש ולמצוא". לאט־לאט פיתה חוש ריה חייתי. "חוש הריה של הארמ", כתב, "כירוע, אינו מן המשוכחים באיתור סכנות". הלר למד לצפות סכנות. ליתר דיוק, הוא נעשה סמקן.

משקלו ליותר מחמישים ק"ג.

מבחינה ריגשית היה הלר שרוי בתוך השואה הפרטית שלו. ער לרגע שנמצא קיבל פקורות. איומות ככל שהיו, הן מנעו ממנו את החשיבה התועה על הקריעה חגרולה מכל מה שהיה מוכר בעבר. עכשיו לא ידע מיהו. הוא לא שיתף פעולה עם הרב שבא לכקר אותו בתכיפות. האמונה שלו גבחנה או בפור הקשה של תיפוש הזהות והשיבה אל המציאות. והמציאות לא היתה אלא מירבר אינסופי שאין כו נסש קרוכה, ונער שברירותו היא המהות הווראית ביותר בחייו, אינו יודע לאן ללכת בו. כל האופטימיום הלא־שמח, חשוק השיניים, של שנת המחנות הנאציים שלו, אכד לו ביום הסלקציה התעורר גבריאל מול עיניו לתוך תהייה נוראה שנה היה עליו לבצע את כל . חהחלטות. הוא חש אינות ללא קץ.

גבריאל, שהגיעה לאושוויץ בהריון מתקדם, על שתי האתיות הצעירות, על הדודה הלן ובנה התינוק. "רק 50 מטרים חפרידו כיני ובין אכי", פותה הלר את סיפורו. "יכולתי לראותו, עדיין ממרחק זה. קומתו הגבוהה, פניו היפים, האציליים, ללא זקן הסנטר נוסה אצילי אוסטרו־הונגריה שגולה ביום הגיענו לאושוויץ, ניראו כאילו עלגו בהם. הוא עמר שם, כולט בין אנשי קבוצתו, ועיניו לא משו מעיני. מפעם לפעם הגיש את אצבעותיו לעיניו בתנועת ניגוכ קצרה, כמכקש לומר: בלי דמעות ילדי, כלי דמעות'. רק לא לככות, שיננתי לעצמי, רק לא לבכות. הייתי כן חמש עשרה ועד לפני שלושה שכועות היתה תמונת עלומי עשויה צכעים בהירים וברורים".

אחרי השחרור נותר כו רצון היים מועט. כא אליו קולנול פול מקורמיק מצבא ארה"ב, איש מיטיב מבוסטון, אמר לו שלא הצליח לאתר איש ממשפחתו, והציע לו אימוץ. אשתו מריילו סערה את הנער במיטתו. היא השקתה אותו נוזלים ואחריכן האכילה אותו פיסות כשר שינקן. בתוך שישה שבועות הגיע

"ביום שבו השתחררתי, התחילה השואה שלי", אומר הלר. הספר שלפנינו מסתיים כבית־החולים הצבאי של צבא ארה"ב. הספר הבא יעסוק בחיפושים הנואשים אתר זהות, בהתגבשות האיטית, בניסואים לאידה, נערה יפיפיה ונימרצת, בת להורים חמים מפולניה, שאספו אליהם את הבחור. לפני־כן אומץ הלר ע"י משפחת מקורמיק, אך לא רצה לנסוע איתם לאמריקה. "יגיע היום שההבדלים בינינו יצופו על פני השטח", אמר לקולונל. "כל מה שיש לי היום בעולם זה הקשר איתכם. אני לא רוצה שההבדלים האלה יכריתו את הקשר". מקורמיק הכיא אותו עד לגבול שטה הכיכוש הרוסי, ומשם המשיך הלר, עדיין חלוש, לעבר בודפשט. הוא מצא שם שתי דודות והתמקם אצל אחת מהן. עינתה את שארית רצון החיים שלו. הוא החל

מחשבה שאיש לא נותר ממשפחתו הפרובה לעבור כפקיד בג'וינט, למד כימיה במבללה. ושקע בנפשו. ביום כיפור הראשון שלאחר המלחמה סרב להצטרף לדורתו שהלכה לבית־הכנסת. הוא אסף לו 35 גלולות שינה, שהיתה לו גישה חוטשית אליהן כעובר ג'וינט, ובלע אותן. בן־דודו מצא אותו בחדר האמכטיה בטרם החלה השפעת התרופה. הוא הובהל לכית־החולים, וכשהתאושש ידע שהשגחה עליונה השאירה אותו בחיים גם הפעם. "אילו ידעתי שלפתות כן משפתה אתר נשאר כחיים", אמר לבן־הרוד, שבא לבקר. "בדיוק כאתי לספר לך שאחותך מרים חיה", ענה כן הדוד. "היא נמצאת בעיירה של סכא וסבתא שלך כרומניה".

"המים נהפכו בעיני לסמל, הם מייצגים כעיני את הכוח המניע. המחייה ומביא הצלה, ישועה ונחמה. המים מבטאים את הידיעה שתמיד יש מוצא".

הסגישה עם מרים, האחות הבכירה הנערצת עליו, היתה טראגית מבחינתו של הלר. ונוא לא היה מאושר. פתאום החל לחשור במקורמיק ששיקר לו. אם מרים חיה, אולי גם חוריו חיים. האמון שלו בבני־אדם היח כבוי מנסיונות כוזבים רבים. לחלר יש נטיה לשאת עיניים אל מישהו שניראה מבוגר יותר, יודע יותר. "ההורים הכניסו בי את הידיעה שאני תמיד צריך בקינג, שמישהו יגן עלי".

כך או כך, המיפגש עם אדותו התיר איתו כבלים של חוסר ישע בתוכו. הוא החל לפעול למען עתידו. היתה בו תאוות ידע עצומה. הוא רצה לגלות איך יכול שמן אדם לשמש כדלק לבעירת גוויות אדם. השאלה הואת הציקה לו מאו חפירת תעלות השומן באושוויץ. היו ימים שחשב שיהיה לואי פסטר שני. הוא צרף לשאיפת שלו את תשתית המרע, כפי ששינן אותה מתוך התלמור. תמיד הוא חוזר להפש הצדקה למעשיו כמקורות, אותם מקורות שעליהם הסתמר אביר. מאז התאמץ להיות פעיל כל הומן, שמא ירודר: בעיירה הרומנית התנסה כאהבת נעורים ראשונה, עם נערה (המשך בעקוד 58)

חסון יעל. מחולון. הערבה 4 משקלה לפני חוכנית "מוןי חוריונ"

30 קייג תוך 80 יום!

אם בעיית המשקל העודף היא בעיה כבדת משקל עבורך, אם "ניסית כבר הכל" ודבר לא עוד, יש לנו וודשות בשבילך. אנחנו נוכיח לך שאלפי אנשים עשו זאת עם מרו־מורית במהירות, ביעילות ובנוחות. גם הם חשבו פעם ש"זה בלתי אפשרי" והיום הם נראים נהדר. אנחנו נוכיח לך שעם מרזי

תוצאות - בדיססרטיות

בעיית עודף המשקל היא בעיה אישית שלך, ובסודי מודית מכבדים את הצורך מכך בפרטיות ובטוריות. בלי מפגשים בחדרי הפתנה, בלי לצאת מפתח הבית, החתששרות עם מרוי מורית היא ישירות לביתך. בנושף, קורי הסלפון של מודי מודית העומדים לושחק 24 שעות בינומה. מאפשרים לך לשמדר על קשר אישי הדוק בתנאי דיסקרטיות.

תוצאות - במהירות ובפיקוח רפואי

מורית רואים תוצאות. עכשיו גם אתה יכול!

תוכנית ההרזיה של מדוי מודית. מותאפת לך באופן אישי על ידי רופאיי. הוצרה, ומבסיחה לך ירידה מהירה אך מבוקרת עד הגרם האחרון. המדכנית מבוסטת על הנותנים האישיים והבריאותיים שלך ומאפשרת לך אכילה מודבה, תוך כדי שריפה מכסיטלית של השוענים. בכל 10 ימים יפודת גופך 3-10 ק"ג בקלות וביעילות.

תוצאות - עם יימרזיתיי

שימת "מרדיון" פותוה למעבן ע"י הצוות הנפואי ב"LARUTANATINI ניו" יווק. החרויה שלך בלעדית שבור שיטת החרויה שלך. הכשטות והמשקה השוויצרי – העשירים בויסטינים ומינולים רבים. ללא כל תרופה – יעניקו לך ושחשת שובע ועוד כדי תהליך ההריה.

תוצאות - בסילוק השומנים

מיד עם הצטרפווער לעודי מורית מולאים עבוד הצוות הרפואי גם חבנית אישית להילוק ריבוד השונון והצלולים שלן. זרהי תבנית בלעדית. המשלכת את התכשירים המיוחדים הסיוצרים בנושוא ייחודית עשירת מנכיבים – המבטיחה כך את סילוק השומים הבטייתיים שלן

תוצאות - עם הוכחות - ולתמיד

במשרדי מרזי מורית ישנם עשרות אלפי שמות של גברים ונשים. נערים ונערות, שהודידו קילוגרמים רבים במשקלם, השומרים על הישגיהם. רבים מהם ישמחו להמליץ לך על שיטת מרזי מורית. התקשר אלינו ואנו נציג כפניך את התוצאותו

שירות מיוחד - להרזיה מיידית

תכנית ההרויה כביתך תוך 48 שעות! שירות מיוחד של מרוי מורית למענך. ניתן למסור פרטים אישיים לצוות חיועצות, לצורך מילוי שאלון ההרשמה באמצעות הטלפון, בכל יום כין השעות 16.00–08.00. תוך 48 שעות חגיע לביתך תכנית ההרויה האישית שלד ונויד תוכל להתחיל לדוות.

מרזי מורית על חקו

24 שעות ביממה נס בלילות ובשבתותו התקשר אלינו לטלפון: 02-222676 .02-225512

ן מרזי מורית בנים חדי המלך מורי 15 תוד. 456, ירועלים 1439, נא שילחו לביתי – חינם. חומר הסבר מפורם לשיטה + הטבר לכמוטות ולמשקה השוויצרי "מרוית".+ הסבר לתכשירים לויכוזי השומן + הוכחות י ללא כל התחייבות.

מרזי מורית רואים תוצאות!

TTILIT

עוורת באה שלוש פעמים בשבוע. בחורה אחראית, מסודרת, עצמאית. אפשר לסמוך עליה בעיניים עצומות. נוסף לכל אלה היא גם סטודנטית. אולי התיאור הנכון יהיה שהיא גם עוזות. חיום זה באופנה בין סטודנטיות, כמעט כמו להיות דיילת. להיות עוזרת

עכשיו, כמובן, היא בחופשה. כמו הח"כים. כמו שאר הסטודנטים. אבל משוכנס מושב חדש, היא שם, ושם – במסדרונות הכנסת – אנשר לזהות אותה מרחוק. אשה צעירה, נאת, לבושה בחן אופותי, נעה בפעלתנות בין קומת הוועדות לטפרייה, בין לשכת הח"כ שלה למשרד הדואר. מחוברת בדרך כלל לערימת מסמכים, מקרינה הרבה בטחון עצמי, מכירה את עובדי המשכן בשמותיהם. היא יודעת לאן היא הולכת ומה בדיוק תעשה שם. היא יודעת מה שותה הבוס, איפה אפשר למצוא אותו, איוה מספר טלפון מופיע באיוה מנקס ובאיזה סיווג. היא מדברת בשטף בהיר, בהרבת בטחון, משתמשת במונחים של "אנחנו", "בוטי, בוסך" ו"חיפשתני". ויש לה שם עברי שורשי כזה, מאה אחוז כחול לבן.

העוזרת הזו אינה עוזרת אחת ספציפית. היא בבואת הנושאות בתפקיד שאולי ברישומים סטטיסטיים יבשים ייצוגן המספרי זהה למספר העוזרים הפרלמוטריים, אך משום־מה הן ממקדות אליהן הרבת יותר תשומת לב. קוראים לה חמוכול. נגיד.

בימי הפעילות שלה, חמוטל מניעה לכנסת בערך בתשע בבוקר. היא לא רושלמית, גרה בפרוור תל־אביבי, לא מוכנה לוותר על הקירבה לעיר הגדולה. לא בעייה בשבילי הנהיגה, היא אומרת, גם לאוניברסיטת בירושלים אני נוסעת וחוזרת. לא מוכנה לעבור לגור בירושלים. עיר יפה, היא מצטחקת, אבל זו לא תל־אביב. אני לא פוחדת מהנסיעות. אני אוהבת לנחוג ניש לי אוטו חדש וטוב. תרומתו של אבא לקריירונת שלי. הוא קנה אותו ועוזר לי להתזיק אותו. מהמשכורת שלי בכנסת אולי הייתי יכולה לחגיע לירושלים באוטובוסים. אולי.

אני מגיעה מוקדם בבוקר ודבר ראשון עוברת על העיתונים. חשוב מאוד להיות מעודכן, והבוס לא יכול לעבור על הכל בעצמו. פשוט אין לו זמן בין העבודה במליאה, ישיבות הועדות וכל השאר. שעות העבודה הן מטורפות. לפעמים אנחנו נשארים בבניין 12 שעות רצופות. כבר היו גם מקרים שבעצם סנרנו אותו. אבל זה כמובן הבוס שלי. לא כל ח"כ הוא כזה.

יש ח"כים שאיום עושים דבר חוץ מלשבת במליאה, ויש כאלה שרואים את העוזרת הפרלמנטרית שלהם כפקידה שלהם, וזהו. בעצם, מידת הפעילות של העוור תלוייה לא מעט במידת הפעילות של הח"כ "שלו". את הוא לא פעיל, גם העוזר לא יעשה כלום. אין לתפקיד הזה הגדרות יבשות וברורות. התפקיד תלוי בעושה – ובמי שגורם לו לעשות. הבוס שלי גורא חרוץ, וזה נחדר. אחרת אני חושבת שלא הייתי מחזיקה מעמד. היא מגלגלת עיניים. בחווה מסורה, חמוטל.

געתי דוך המלצה של חברה מהפקולטה שהיתה עוזרת בעצמה, אבל עכשיו, בשנח ג' משפטים, הרגישת שזה יותר מדי בשבילה, ודאגה למחליפה לפני שפרשה. הרבה חבר'ה מגיעים ככה. הרוב נשארים שנה־שנתיים מקסימום. זת קשה עם הלימודים וחבחינות, הקצב שובר רבים מהם, ויש כמובן גם אלח שלא יכולים להטתדר עם המשכורת ואין להם אכא מבין, היא מוסיפה בחיוך.

אבא שלה מבין. הוא מבין שמשרה מלאה שכופה על הבת שלו מערכת שעות מסויימת באוניברסיטה, ויתור על נוכחות בחלק מהשעורים ולקיחת עבודה הביתה – מישרה כזו שכל שכרה כמה מאות שקלים ואין סיכני לשפרה כי – א. אין תקציב, ב. אין אמצעי־לתץ ו־ג. – יש יותר ביקוש מתיצע לתפקיד, מישרה כזו מושכת ומוסיפה כבוד אבל אי־אפשר לחיות ממנה.

אז אבא עוזר. פה אוטו, שם קצת בגדים, היא הרי לא יכולה להסתובב בין מנהיגי האומה בסמרטוטים או בג'ינס, וגם משהו קטן לבילויים (מגיע לה, היא עובדת קשה) ועזרה בשכר דירה. חרי שכר הדירח שלה לכד הוא בערך מחצית המשכורת שלה, והיא כבר בת 23 וצריכה את העצמאות שלה.

חמוטל יודעת שהעניין הזת של משכורת הוא נקודה כאובה אצל העוורינ אבל בדרך כלל לא מדברים על זה, היא מודה. יודעים מהי המציאות ודי משלימים איתה. שמעתי שמכנים את זת עבודה של צעירים, של סטודנטים, אבל גם ככח צריך להגביל ולהגדיר את הדרישות או להגדיל את המשכורת. יש ח"כים שבעצם צריכים קודם־כל להחליט אם מה שהם מחפשים זה מזכיוה יעילה, או עוזר אמיתי בעשייה הפרלמוטריות. הבוס שלי, כמובן, רואה בי עזר־כוגד של ממש.

לא מזמן ניסו להקים ועד של כל הערורים שיפעל לביסוס הזכריות שלנו, אבל עד כמה שאני יודעת לא יצא מזה כלום. ואם היא לא יודעת – היא אינה היחידה שלא יודעת. קשה לקרוא להם קבוצת מגובשת, מסיעה לסיעה הם בקושי מכירים אחד את השני מעבר לשלום מנומס במטדרון. כל אחד, בעצם, מועסק על בסים עצמאי על ידי הת"כ שלו, ויכול לחיות מפוטד מהיום למחר. בכלל, תמוטל חושבת שמעמדו של העוזר די נחות מחוץ לכותלי משרד

. הת"ב, אם לח"ב וש משרד משלו. "אזרחים סוג ב", חיא מכנה את המעמד.

H13236 40

ומה בדיוק תעשה כשתגיע. עוזרת פרלמנטרית. דיוקן קולקטיווי. יש חיה כואת. כשבוסי מציג שאילתה – אני תמיד מקפידה להיות במליאה, לראות איך העניינים מתפתחים. אני זו שגם מעירה את תשומח ליבם של העיתונאים לעובדה שהציג שאילתה, או כל פעילות אחרת שהוא מעורב בה בוועדה או במליאת. אחרי הכל, יש מאה ועשרים ח"כים והרבה פחות עיתונאים. אף אחד לא יכול לשים לב לבד לכל דבר שקורה. זה למשל מצב בו העובדה שאין לנו.

עכשיו היא בחופשה, אבל משנכנס מושב חרש, היא שם, ושם — במסדרונות הכנסת — אפשר לוהות אותה מרחוק. אשה צעירה ונאה שנעה בפעלתנות בין לשכת הח"כ "שלה" לשאר חררי המשכן ואולמותיו, מחוברת לעדימות מסמכים באינפוזיה של בטחון עצמי, יודעת לאן היא הולכת

חדר פרטי ואז בכלל העוזר שלהם אומלל. קשה בכלל להיות טוב במצב כזח. הכבוד האבוד של העוזר. בעצם, היא מנתחת מהסתכלות יד־ראשונה, מכנה הכנסת לא ערוך לעשייה פרלמנטרית. יש ראייה לא נכונה של ח"כים את עבודתם – לא הבוס שלי, כמובן, אבל אחרים: מי שאין לו משרד ואינו חבר בכיר באיוו ועדה, כשהוא נזקק לסיוע של אנשי מקצוע ואין לו צוות, הוא ממש צריך לבקש טובות מכל מיני יועצים, והוא חלוי בטוב ליבם.

העוזרים, משרד או זכות להיפגש במזוון הח"כים – מקשה עלינו מאוד. היא

שוב מזעיפה את נביניה, ממצמצת בעיניים מאפרות לתפארת. אנחנו גם מעין

דוברים אישיים בהרבה מקרים, ואיפה נעבור, במסדרווז יש ח"כים שאין להם

העוזר, גם הכי טוב והכי נכון לעבודה, נורא מוגבל. גם מבחינה טכנית, גם מבחינת הסמכויות שיש לו. צריך לקבוע מהי, בעצם. הפונקציה של עוזר, מה תוא אמור לעשות, ובחתאם לאפשר לו תנאים וגם משכורת הולמת, היא מסיימת את הנאום בלהט.

ולמרות כל התנאים הגרועים והאופי הכלכו'יניקי של התפקיד, יש הרבה חמוטליות במשכן, ועוד הרבה יותר שחולמות להיות שם. ליד המוטל, או במקומה. "הילה", קוראים לזה. מה מושך אותם לכך, למרות שכבר שמעו לא פעם ולא פעמיים על כל גווני האפור של העבודהו

ל מיני דברים מושכים, מודה חמוטל. חלוי באדם. ככה יש לנו כל מיני עוזרים וזה גם מה שמשפיע לא מעט על תקופת ההישרדות שלהם בתפקיד, כי על קידום אין מה לדבר. אין עוזר בכיר זעוזר ווטר, יש עוזר או אין כלום. אין מסלול קידום. יש מיעוט פנין העוזרים, שנם מחזיק מעמד חבי פחות זמן, שבא לכאן בעצם רק בשכיל לתתחכך. יש כאלה, צריך לתודות באמת. כמקום עבודה, בעיני רבים הכנסת נראית ה"טופ שבטופ", ובשביל אדם צעיר יש קסם בהשתייכות למקום כזה, בהסתופפות בצל מנהיגים ובכירים ועוד תחת המנט המתמיד של התיקשורת. לרשום ברקורד האישי שעבדת בכנסת כעוזרת פרלמנטרית זה דבר שיכול מאוד לעזור אחרי־כן במציאת מקום עבודה. אבל זה באמת המיעוט.

ישום גם מי שבונים כאן עחיד מקצועי, ולכן אפשר למצוא כאן כל־כך חרבה סטודנטים למשפטים. בעבודה בכנסת מכירים הרכה אנשים, יוצרים קשרים מקצועיים, נפתחות דלתות, ויש גם ההשפעה על הח"כ. בכלל, מבחינה זו זה בית־ספר יוצא מהכלל בו חיים את ההוווה הפוליטי והמקצועי יותר ממה שאפשר בכל חדר כיתה.

וישנם ה"מאמינים", אלה שיש להם בוונות פוליטיות, ותפקיד של עוור/ת פרלמנטי/ת זה קדש קמיצה טוב, דרך יוצאת מהכלל לקשור קשרים במפלנה ועם העיתונות, להתבלט, להיות במקום הנכון בומן הנכון. במיוחד אם גם הח"ב הוא האדם הנכון, כמו שחמוטל רנאה את הח"ב שלה. לצד אדם כזה אפשר אחרייבן להיהפן מעוזרת פרלמנטרית לעוזרת שר, ומשם מסלול הקידום המים מפלגתי הרבה יותר קצר.

גם אותי משכה מאוד העובדה שכל העשייה הפוליטית הזו מתנחשת בכנסת, היא מחייכת, אבל אם היה לי משעמם, הייתי עווכת, למרות חשיבות המקום והעבודה, למרות תהודהות האידאולוגית. אכל אני הצלחתי במובן הזה. אני מאוד נשוד מקווה להיות גם עוורת שר של הבוס שלי. אני רואה את עצמי ממשיכה איתו, אם לא יקרה משהו מיוחד. בפוליטיקה צריך להיות ואמן למי שגידל אותך, ואני מרגישה הרבה לויאליות ושייכות. הוויכוחים בינינו הם על דברים פעוטים. כשמישהו ביקש לדבר איתו בלעדי לפני כמה זמן, הוא אמר שאני חלק ממנו, וככה גם אני מרגישה. מאוד איכפת לי ממנו וחשוב לי שהנא יצליח. כשמתקיפים אותו חכרים באוניברסיטה, אני הסניגור שלו, וכך בם במסיבות ליל שבת.

ויתרתי על המון, דברים וחברים למען העבודה, ובמידה מסויימת גם על הקשר עם המשפחה, ההורים, אבל הכל מרצון, בשמחה. זה בית הספר חטוב ביותר לקריירה פוליטית. בשלב זה העיניים של חמוטל נוצצות.

ותמוטל הדמיווית הזו, תמוטל שעל הגבול הדק בין הערצה ואחבה לבוס, חמוטל שמחיינת הרבה דקות ביום כנסת ולא מחלונות על פתיתות כבוד, חבוטל שיושבת בכסא של הבוס בשתוא איונו ומגושה קפה ו"קולה" לאווחיו הקרואים והלא קרואים, המנטל שמציבה מארבים שקשה לא ליפול ברם שבי לח"בים שחבום חפץ למצוא. המוטל שמפשפשה בסמכות וברשות בבל הניירות והמגירות, מנחלת שיחות שלפוניות שלא היו מביישות שום עסקן מתחיל עם עוזרים עקיתים ומפורת הרבה חיוכים מטונניים – חמוטל זו יש לה נשימון ארוכה. משמיק ארוכה כדי לחכות ליום שבו מישהי אזרת תחסי שחיא תצא מהחדר כדו להחלים בטבעיות לבסא שלה ולהפתיק שוד בטלמון - תגיד, שכנו לב לותרגיל תמבייק שהבוסית שלי עשתה אוזכול בישיבהו

מיבונות מפלגרנית ומעורבות פוליכית במובן של הזדהות אי אפשר לעשות את

תתפקוד כמו שצריך. אני ושארת עם הח"ב שלי – וזהו. לא עולה בדעתי

לק גדול מהיום, כשהבוס בישיבות ובפנישות, אני מקדישה לטיפול בשאילתות ובחצעות חוק. עלי מוטל לחפש חומר רלוונטי בספרייה,

למצוא החלטות ופסיקות קודמות, לנסח את הדברים. אחריכן חבוס

שובר על הכל, מתייעצים, משנים אם צריך – ומנישים. הבוס שלי

זרק אותי ישר למים. קודם לא ידעתי איך כל הדברים עובדים, למי פונים, עם

מי מתייעצים, כיו היועץ המשפטי של איזה גוף, אפילו לא באיזה שעות אפשר

להשתמש במכונת הצילום. אבל אני הושבת שזו הדרך חטובה ביותר,

יש גם הרבה עבודה עם הציבור, מה שנקרא אזרחים מחשורה שמונים קדכ בתלונה, ברבה, בקשת עזרה, כל מיני דברים. אני עוברת על המבתבים,

ם שנות את החומר ומנסחת תשובות בשם הבוס. הוא קורא, כבובן, ומתקן

אם הוא תושב שצריך – לפני שהוא הותם, היא ממהרת לתוסיף. פוליטיקאית

וש כם חצד תמקודותי שנם חוא שונה מח"כ לח"ב יש כאלה שיש להם

משרדים מחוץ לכוסת, אז את רוב עבודות הפקידות הם עושים שם יש כאלה

שהכנסת היא כוקום תעבודה היחידי שלהם, או הם נעורים בעונר. אבל זה

באמת ושולק השולי של התפקיד, למרות שנם אותו אני עושה בוצון. לא

שאני מדדו שהעבודה הפרלמוטרים היא זו שבאמת מסעיוה בעיני.

למטח מבבדר לתיים מבתבים או להשינ בשבול תבוס אנשים בטלפון. למרות

השבדה שאני לומדת משפטים שוורו לי, אבל זה לא הבוחי.

לעבור למישהו אחר בשתם שלב שהוא.

מוכונציור<u>.</u>

אסור לנו להיכוס למונון הח"כים בלי ח"כ, אנחנו לא יכולים להיכנס ליציע. אין לגו חדרי עבודה משלנו, הסמבויות מאוד מוגבלות ובקרוב אולי גם ישללו מאיתנו זכות חניה במנוש של הח"כים. וזה ממש לא בסדר, היא מתרעמת, הרי העוזרת היא אשת סודו של הח"כ. אני לא רק עובדת בצמוד אליו, אני גם חווה איתו את כל החוויות האישיות. כשהוא עצוב גם אני עצובה, כשהוא שמת – אני חלק מהשמחה.

אף אחד, אגב, לא שאל אותה על שיוך מפלגתי כשהגיעה לעבודה. עד כמת שידוע לה לא שואלים זאת באף סיעה, אבל יש איזה מין קוד מוסכם שאם אתה לא תומך בקו הפוליטי של הסיעה – בכלל לא תציע את עצמך לתמקיד. הרי נידרשת כאן מעורבות פוליטית, הבנת המאטרית. זו גם הסיבה שאנשים לא עוברים מח"כ של סיעה אחת לאחרת. היום גם אסור – יש יוצא מהכלל אחד – לשמש עוזר של שני ה"כים בריזמנית. אני בכלל תושבת שבלי

"העוזרת היא אשת סודו של הח"ב. אני לא רק עובדת בצמוד אליו, אני גם חווה איתו את כל החוויות האישיות. כשהוא עצוב גם אני עצובה. כשהוא שמח – אני חלק מהשמחה".

כמו מכונות הכביסה הטוכות בעולם. כן גם 'זהר - סופר ג'ומוס" מיוצרת עם תוף נירוסמה כפול. ברוב מכונות הכביסה המצויות בישראל, עשוי חתוף התיצוני מיכל המינו) נופח מצופה

ומאייל הנוטה להחליד. "והר - סופר כומוס" עשני התוף התיצוני, כמו הפנימי – פלדת נירוסטת. והמשמעות - סוף לחלודה, טוף לנוילות ופוף להוצאות. מעתח אין צורך להחליף את מיכל המים חזלקים פגועים

אחרים בכל מספר שנים.

"W 1076

ן כולכ' מננ"מ

מאטולעם ודאמה

מכון התקנים הישראלי מעניק לכל "זהר - סופר כומוס" היא מכונת הכביסה חיזוידה כישראל ובאשר ל"והר - סופר לומוס"-בעלת השלדה הכפולה. חיא משוגעת לנקיון ואוהבת מסגרת פלדה פנימית עוטפת את כבס ולכבם ולכבם..: מכללי המכונה ומעליה מעטפת פלדה חיצונית נוטפת המצופה אפוקסי ואמאייל. זה אומר – נומידות המכללים הפניחיים לאורך שנים מעבר

15 שווח אחריות

nunn au minn

ל"זהר - סופר נומוט" שודת

פיקוד עליון נוח לתיפעול, מפסק

תסכון - המאפשר לבחור בין 2.5

יתרונות נוספים. ביניהם: לוח

בימול מתיטה, מפטק לתכנית

ק"ג ל"5 ק"ג. שלימה נפרדת

פילמר ומשאבת המים בחזית

המכונה ותהליך אוטומני רצוף

שירוח עם אמינות

250,000 לקוחות מרוצים זיכו אותנו

גם השנה ב "או*רו העוירות חובחר*"

להשיג בכל חנויות החשמל המובחרות

וברשתות הקו'אופ והשק"ם

זוהר חעשיות-מוצרי חשמל בע"מ ा। वद्या नाथा वह . द वाए कृत्य अरुता, घर, ह: 551807 है।

העליון. גם תיקון זה לא חל על השטחים, למרות ששם למעשה הפעילה ישראל את רוב המעצרים המינהליים. (אגב, בתקנות קיים עוגש מוות על פעולות חבלה הוא

לא בוטל. אין צורך בוצק מיותד). הביקורת שנמתחה בכנסת על התיקון עסקה כהפרדה הברורה כין ערבים ליהודים. "האם אנחנו ננהג בערכיי השטחים כפי שהבריטים נהגו כנוז" שאלה ח"כ שולמית אלוגי את שמואל תמיר. למעשה הוחלט לאמץ כשטחים את רוח התיקון של תמיר. גמקום אישור של שופס, טעונים שם צוי הגירוש המעצר אישור של "וערה מייעצת" הממונה על ידי שר הבטחון, וגם היא בגדר של ממליצה בלבד. אומר ערד גיורא פלדמן: "אני לא זוכר מסרה אתר שהחלטת הוערה המייעצת סתרה את החלטת מערכת הביטחון".

ב־1980, שנה לאתר קבלת התיקון, נעצרו הרב מאיד כהנא וברוך גרין מתנועת "כך" לפי צו מינהלי. כשהגיעה אשתו של כרוך גרין למנחם כגין, או ראש הממשלה (שאמר בכנסת כ־51' כי "השימוש בתקנות הללו הוא פשע"), וביקשה שיתיד לפרסם את טיבת מעצרו של בעלה. לרכריה אמר לה כגיף, "אני שמעתי את הדברים בסודייסודות משני שופטים בישראל ולא אוכל למסרם". כגין איש רחום, לא האריך לגרין את המעצר בששה הגדשים נוספים כיוון שנולד לו כן. במקום מעצר הוצא נגד גרין צו ריתוק והגבלת תנועה. משפט לא היה.

תקופת שלטונו של בגין לא רבו המעצרים המינהליים. בספטמבר 1986 יצאו העיתונים בכותרות: שר הבטחון רבין הפעיל מחדש את שיטת המעצר המינהלי והגירושים לאחר שנים של התבבדות לשיטה זו. בראיון ל"מעריב" אמר רבין: 'מוטב לעצור 15 מסיתים במעצר מינהלי, ומוטב לגרש 10 מסיתים, מאשר לסגור אוגיברסיטה". עו"ד חיים צדוק, שר המשפטים לשעבר, אינו בקי כמספר המעצרים המינהליים. "המכחן היום", אומר צרוק, "הוא בהפעלה ליכרלית של התקנות ולא בתיקונים. אם יתברר שלאחר התיקון של תמיר חתרכו המעצרים המינהליים הדי שהתיקון אינו התקרמות אלא נסיגה".

"אחת הסכנות הגדולות העולות מהתקנות היא השימוש כהן לרעה, וניצולן שלא לצורך תוך פגיעה מופרות ומעבר לדרוש בתרויות הפרט", אומר המשפטן ר"ר ברוך ברכה. "לרעתי, אחר המישרים הכולטים והחמורים ביותר שנעשה כהם שימוש לרעה בתקנות ההגנה, הוא סבירת רמת־הגולן לאחר סיפוחה

במבדואר 1982, מיד לאחר החלת החום הישראלי על וימת הגולן, היו בישובי הדרוזים גילויי התנגרות

המשפטן ד"ר ברוך ברכה: התוצאה העגומה היא שהתקנות הללו, שאולי היתה להן הצדקה עם הקמת המדינה, הפכן להסדרים של קבע שאינם מוסיפים כבוד לחברה הישראלית ולמערכת המשפט שלה"

שריתק אותם לכחיהם ואסר עליהם להגיע למערכת לסיפות. התושבים סרבו לשתף פעולה עם השלטונות, ללא רשות מסקר האינור. סרבו לקבל תעורות וחות ישראליות, הפגינו, ופתחו שביתה מסחר כללית. מתושי תקנות התגנה, הוחלם לחסום את הכניסות לכפרי הדרוזים. כלי רכב צבאיים מבבו בוצצות וכשרים העדיעו באמצעות רמקולים על הצנוורה המופעלת על מכחבים ללא בקרה. הוא אומר הגבלות התנועה. צה"ל אסר על יציאת הדרוזים שהתקנה המאפשרת לצנוור לפחוח ולבחון לצרכי מתחומי האוורים הנתובים בהסגר גם למרעה בחרים - הבסתון וההגנה של ישראל מופעלה גם לצרכים - במלואן, על כל האוכלוסיה נוכות רצון שוכ של הסמובים. משרד התיקשורת ניתק בתודאה הצבא את כלבליים וכספיים. "במקרה אחד אף נמסר במפורש ממשלה שתפורה מעור מסויים. "דצון כוב שכזה", השלפתים בבתידם של כמה מתושבי הבפרים. אספקה בכנסה כי מכתביתם של יצואני בולים נפוחים עלייני ומים לכפר מגודל שאמס צומצמה. 12 תושבים נעצרו הצמורה כדי למנוע עבירות על ואקי המדינה. איש לא בסים נסוח". במעצר מינהלי. נחסמה גם כניסתם של נציגי עירעד על כך שמשתמשים כסמכות החידום לצרכים התקשורות. בנווה אשיב הדיע קצין בוודל לעיתונאים: שדבר אין להם עם בטונון העדינהי. **建筑建筑器建筑 经收益的股份的股份的股份的**

בית־המשפט העליון. אזעקה

ומעי בית המשפט חעליון חירבו להרגיש את העכוות הצפויות מהשימוש בתקוות לשעת חדום לביצוע מעצרים מינחליים, שלמעשה עוקפים את מערכת המשפט, השופט יצחק כהן ז"ל אמר בזמנו: "סמכות שניתוח לשר 'תכלחון היא סמכות רחבה ויוצאת דופן, ועליכן יש לחשתמש בסמכות זו בוחירות דבה ודק במקרים שאכן חשכנה לבשחון המדינה ולכשחו הגיבוד היא: רצינית, ואין למנוע שכנה זולה עלמדי מעצרו של אדם, שימוש בסמכות שלא לאותח מערה שבשבילה היא ניתנה, מוסל את מעשה הרשות וזה אף אם יתכן, שהרשות היתה יבולה לבעם את אותו המעשה על שיקולים אחרים המצויים במסגרת הסמכות שהוענקה לה

בית המשפט העליון ביקר חמורות גם את חשימוש במעצו מינחלו בעונש על מעשים שביצע אדם בעבר. המעצר המנולי אמור למנוע את הסבור הצפויה ממנו בעתיד. פרום יצחק זמיר, חוועק המשפטי לשעבר. חדגיש בו אפור לעצור ארנו באופן מנוולי כעונש על מעשת שפגע בבקחון המדינה או בבקחון הציבור. עונש על מעשה בוח וועל רק עליורו ביתמ"ש בחליך שיפוטי דגיל, ואם אין דאיות עובות ומספיקות לצווד הרשעה בהליך בזה: אין בכך בדי לחצדים מעונר מנחלי פרום זמיר נס חבחיר בי "הבעת רעה בשחיא לאצמה, ואסילו היא דעה קיצונית שאינוז מתיישבת עם תפיסות משובלות של בשוווו

מרחישת לכת שכה קל לעשות בהן שימוש לרעה".

גם הצנזורה הצכאית על התקשורת קיימת

מתוער תקנות ההגנה לשעת תרום. הן מאפשרות

לצנזור לאסור בצו כל תומר שפירטומו עלול לפגוע,

לרעתו, כהגנת ישראל או כשלומו של הציבור או

בסדד הציבורי. לאסור כל חומר פירושו גם להחרים

מכתבים, חבילות רואר, חפצים, וכיוצא באלה. לצנוור

יש גם סמכות לסגור עיתון שעבר על התקנות. לפי

הסכם בין ועדת עורכי העיתונים היומיים לצה"ל, כל

דיון בעבירה על התקנות מתקיים כבית־דין פגימי

פגנת הרצון הטוב איננה חלה על מקרים

קיצוניים כמו סגירת העתון "חדשות" שפירסם

את תמובת המתכלים מארוע אוטובוס 300. גם

לעתונים הערביים במורח ירושלים וכשטחים

אין הסכמים אם הצנזורה. תומר שמותר בפירטום

בעתונים עבריים נפסל לפירסום בעתונים הערבים. גם

סגירתם תלויה בשיקול דעתו של הצנזור. ובין שיקול

דעת לבין עיקרון הופש ביסוי יש לעתים פער גרול.

אבל לא תמיר נוסקים לצער חריף כסגירת עיתון. יש

עיתונים ערביים ממורח ירושלים עתרו לנג'צ

בדצמבר 1980 נגד מפקר איוור יהודה ושומרון, '

בספרו "המשפט הקונסטיסוציוני של מד

דרבים אוזרות לשיבוש עבודת העיתון. שלושה עורכי

המורכב מנציני צה"ל, העיתונים והציבור.

בעבר, נשוא: ביהמ"ש העליון ואיר שמנר: מעצר מינודלי -- מניערו בוכותו של האורח,

פרבן חוטי החרום

תמדינה או בשחון הציבור, אינה עילה מספקת למעצר מינחלי

ובפסק דין של נשיא ביה תמשפט העליון מאיר. שמנו, שניון באנוסט 1987, ואמרו "קכלת טקנה שאין לבסט אישור מעצר מינחלי על חומר ראיות, שלא חובא לידיעת תעציר או באיכוחו, היותח שוללוו במעט בל אמשרות לעשות שומוש בהוראות חודום דוושא באותם המקדים ומדירים. שנחם. קיימות שיבות נבדות משקל לחיוקק לאמצעי החמור של מעצר מיוחלי. מעצר מינחלי, גם אנו הווא נתון לביקורת שימוטית, מחווה ללא קפק פגיאון רצינית בוכותו של האורדו".

'אני נותן לכם שתי רקות למחשבה. יש לי הוראה "מצד אחד," אומר יהושע שופמן מהאגורה לנהוג כלפיכם באלימות". ד"ר ברכה: "התקנות לא לוכויות האורח, "יאמר לוכות הממסלה כהיא לא ניסתה להשתמש בכל השמכויות שתקנות ההגנה באו לכפות על הציבור נאמנות. השימוש כאן בסמכות מספקות לה, אכל מצד שני זה גם ממחים את הסכנה שמעניקות התקנות מראה עד כמה קל לאבד שיקול דעת ועד כמה מטוכן לחברה הישראלית ולערכיה העצומה, את הפוטנציאל העצום שים כתקנות הללו לשימוש לרעה". הדמוקרטיים להוחיר בירי הממשלה סמכויות כה

שר התחבורה חיים קורפו, שהוגלה לאפריקה בירי הבריטים, זוכר כי עוד כתקופת הפנדם הניעו אנשים למחנות המעצר בטעות. לא היה להם סום קשר למחתרת. "זו סכנה גרולה", הוא אומר, "היו בקרים של קורננות שווא כתוצאה מהלשנה ואינפורמציה כוובת". ער היום אין בתקנות כום אמצעי כקרה שיבסיה את האורה שלא יפול קרבן להלשנה, לחיסול השבונות, כמו גם למידע מוסעה או מגנחי, לטעות בסיקול הרעת, או לשיקול רעת שאינו מן העניין. מאיפה הבטחון שמעצר מינחלי אינו כא כדי להרניע את הרוחות, למשל, או לטשטש עוכרות שמיסהו חושב שיש צורך לטשטשון ומי מחלימו הכמטלה מעניקה סמכויות לפקידים, קצינים, צנוורים. וצו אלה שיקבעו מה וושב האדם, כאיזו מידה הוא כסוכו. באיזו מידה ארם יפגע או עלול לפגוע במדינה. לא חסרות דוגמאות להוכחת המרחב הפרוץ של אפשרויות ההטעייה או טעויות אנוש. עו"ד רג" טורני פעזה הועמד למשפט על מברות באירגון טרוד. כבר באסצע המשפט ביקשה החביעה לסגת מכתב האישום. המשפט הומסק וסורני יצא לואפשי. נאותו שבוע נעצר סורני במעצר מינהלי.

תויפונים של חמיר ז"ל היו אמורים לחיות צעד. ראשון ברפורמה שתכיא לביטול התקנות. אבל דבר לא נעשה. גרמה, שכל עוד התקנות לא פונעות באופן ישיר באורחיה היהוריים של המרינה, קל לשקוע בניצת ה'לי זה לא יקרה".

ישראל" מותח פרום אמנון רובינשטיין ביקורת על "שהערבים היום עבורנו הם מה שהיינו עבור

ובכל זאת, אסור לשכוח שהתקנות אינן מומעלות מוחיה יהושע שוממן מהאנודה לוכויות האודה, "אינו

תליית הסרג'נטים. הסוף

תעתונאי אהרן אבן־חן,

תנומות (מימיו) וחבית

תשבוע, בחורשה בה נתגלו

הנטוש כנתניה שמתחתין

מוצאו הסרג'נטים להורג:

"קרח נק. חיי היו לי אותו

כוקר לעולל". (צילומים:

(חמשך מעמוד 12)

אלא כמי שממלאים חובת הרתעה כלפי הכריטים, וגם לשמור על אמינות. קמחי: "לא היינו חבורת אנשים צמאי דם. הם היו צריכים לרעת שאצ"ל אומר והוא מקיים. הבעיה שלנו היתה איך לפנות את הגופות מהבונקר, ולחמוק מהמשמרות הככדים של חבריטים שהיו

לאחר התליה הושארו הנופות בבונקר והנוכחים הסתלקו לביתו של אסף בנתניה. גירי המס לתל-אביב. וכך דיווח מאוחר יותר למפקרת אצ"ל על החליה (כפי שרשם כיומנו יעקב עמרמי, ראש המרדיעין של הארגון): "כאשר אתם חושבים על שני אנשים חסרי ישע, שפניהם מכוסים, ונחלים לנגד עיניך, אתח יודע שעברת את הטעם הטוב של המלחמה. עברת את הגבול. זו כבר לא מלחמה. זה משאיר כתב, זה מעיק על המצפון. אבל כמובן שאם יתלו מחר בחורים שלנו, אנחנו נחוור על המבצע".

וסי מלר חית בן 18, בשנת 47, נחג מונית מספר 479 שחנתת ליד קפח "עדן" במרכז אחר שני חסרג'נטים שנהגו לשבת בקפה "גניורד" בנתניח.

מלר: "שלושה שבועות לפני החטיפה התחלנו ללמוד את תנועותיהם למקרה שהמפקדה תורה לנו לחטוף אותם. מדי יום ששי חם ישבו בקפה עם יהודי בשם אהרון וייוברג (כ"הארץ" מודסם שתיה עובד במנקדה הבריטיה באיזור והמודיעין של ה"הגנה" הטיל עליו לקיים איתם מגע). אחרי שבכל הארץ לא הצליחו לתפוס סצינים. סיבלנו הוראה לפעול. בליל שבת שלחוו לספח שבעה זוגות. שולחן לידנו ישבו הסרג'נטים עם וייוברג. בשולהן אחר ישב חבר שלי שחיה שותפי לחטיפה. בעשר בערב נעמדה בפתח הקפה קשריה שלם וסימנה לנו לפעול. אמרתי לחברה שלי שאני לא מרגיש טוב ולקחתי אותה הביתה, ומייד באתי לנקודת המפגש. יתודה קפלן, מפקד הפעולה, חיכה לנו. 'מלר יש פנצ'ר, תוא אמר, 'לא מצלחגו להחרים אוטו. הבאתי לוחית זיהוי לבנה לכסות את חלוחית חירוקה של המונית שלך'. אמרתי לו שהמונית היא רכוש של כל המשפחה, מכרנו מגרש בשביל לקנות אותה. קפלן אמר: 'מלר, אתרו מוזליט'.

"דנתי הביתה להביא את המונית, וביותים הגיעו אושי הכוח האחרים. היינו ששח. החלשנו לארוב לסרג'נטים בצפון נתויה, בנתיב נסיעתם חורה למחנה הצבאי. נסענו למקום ותערכנו שהם יגיעו בשעת 11. כעבור 20 דקות הניעת הקשרית רכובה על אופניים, מתנשפה ומתושמת, ומודיעה שחסרג'נטים מלומם ברגל את ויינברג ברתוב הרצל, חרחוב הראשי של חעיר. קפלן מסתכל עליו 'מלר, מח עושים': הוא שאל בגלל המווית. חיינו בסך־תכל שבע וניות בנהניה וכל ילך הכיך את המונית שלי. החלעתי לתסתכו.

שלי חיתה קטנה מדי ולא היתה מסוגלת להכיל את כל החושמים והחשומים. העדות שלו הצילה אותי. משום־מח הוא פחד ממני. אני שוחדתי. ויינבדו ירד לאוסטריה. לפני שנה נסגשנו ברחוב בנחניות. הוא ניגש אלי ואמר: 'בגללך ברחתי מהארץ. פחדתי שתרצה אותי"...

החמיפה. כמעם פוצ'ר

העיר. כולם הכירו אותו. אולם זק קומץ חברים מהאצ"ל ידעו על פעילותו הספויה. הוא חושף לראשונה אה סיפור חטיפת הסרג'נטים. בימים שקדמו לחטיפה היה מלר עסוס בחימוש שביל חול עביר לתנועה בין תל־אביב לותנית, חרבה שנים לפני טלילת כביש החוף. שלוש נעמים עברה המונית שלו את דרך החולות לתל־אביב ובמקביל החל עם חבריו לעקוב

"מול בנין הדואר הישן זיהינו אותם. תבחורים שלנו קמצו מהמונית, היכו את הסרג'נטים בראש, וגררו אנתם למונית. אתריכך הדדימו אותם בעזרת מגבות ספוגות באתר. הם דחפו מנימה גם את זיינברג, שתתחיל לבכות ואמר שהוא קובל מאסטמה. ביקש שלא ניתן לו לחריה אחר. נסענו לפרדם בצפון העיר, קשרנו אותו לעץ, ואיומנו עליו שלא יזוז לפני הבוקר. אחרת חבר שלנו יירה בו. משם המשכנו לדרום נהניה, למלטשת היהלומים חוטושה בשכונת טוברוק. חברי ירדו עם החשופים ואני השתלקתי עם ממונית.

"למחרת, בשבת, עצרו לחקירה את כל בעלי המוניות בעיר. ויונברג נחקר ואמר שהמונית

לרשותו של יואל קמחי עמד כוח של עשרה לווזמים חמושים לפינוי הגופות ותלייתן כצורה הפגנתית. קמחי: "זה לא היה פשוט. כבית של אסף הוחלט שאנחנו נוציא אותן למחרת השכם בבוקר. ועוד היינו צריכים למצוא מקום היכן לתלות אותן. אני הייתי אתראי על כיצוע התליח השניה".

מכחינת הנתנייתים קפלן היה האחראי. אחר מהם, יוסי מלר (ראה מסגרת) אומר: "קפלן היה המפקר שלי בפינוי הגופות. היו שם ישני תל־אביבים שלא זיהיתי. אני לא זוכר את קמחי". קמחי: "אף פעם לא חשבתי על זה מראש, מרוע גידי היה צריך להומין אותי מחיפה לנתניה ולהטיל עלי את הביצוע כעיר ועם אנשים שאיני מכירז באחת הפגישות בשנות ה־50' או ה־60' ניגש אלי ירוחם כרטמן (שנפטר כיכתים). הוא הזכיך לי שהיינו יתר כתליה. הרא היח האיש שסייך מוקרם בכוקר וחיפש אפשרות יציאה מנתניה. עד מהרה התברד שהיציאה לכיוון יעד חדרה הסומה כמשוריינים ואנשי צכא. ירוחם מצא שכיל חול לכיוון אכך יהורה".

יוסי מלר מתאר את הוצאת הנופות: "ביום רביעי 30 ביולי קיבלתי תורעה לגשת למקום ריכוז בקרבת הבונקר. קפלן היה שם עם אנשים ומכונית וג'ים. אני נהגתי בפרטית ונסעתי עם עוד 5~2 להביא את הגופות. הכחורים הכיאו את שתי הגופות כשקים ואני הכנסתי אותן לבגאו'. חורנו לאטוף את החברים האחרים שהיו בג"ם ויצאנו בחולות מדרום מזרח לאיזור התעשיה".

מוזין "אחרי נסיעה די ממושכת בחולות הגענו לחורשת אקליפטוסים. נעצרנו ברחבה ואני בחרתי שני עצים צפופים, קרובים זה לזה. הם נראו הכי־גבוהים בשטה, אבל כל הגובה שלהם היה אולי שלושה מטר. העצים הצעירים ותכופפו מעומס הגופות שנתלן עליהן.

"צירי השאיר לי הוראה למקש את הגופות. המטרה היתה להרוג את הבריטים שיבואו להוריד אותן. חפרנו מתחתן כור והטמנו מוקש שהיה ג'ריקן צכאי עם חומר נפץ. דאגנו להסוות את המוקש בעלי אקליפטוס שפיזרנו. בזמן הסמנת המוקש היתה שמחת נסמה, בניגור לתחושה הכברה ששרתה בכונקר בומן התליה. אני התקנתי את מנגנון התפעלה. הייתי מומתה בנושאים האלה. אחרי שנמרנו, המכונית עם הנתנייתים הזרה לנתניה, ואני הלכתי לכביש הראשי לכוון אכן יהודה, ועליתי על אוטוכוס לתליאכיב. נפגשתי עם גידי בשעות לפני-הצהריים, מסרתי לו דיווח על כל מה שעשינו. והרגשתי שירדה לי אכז מהלב. היתה שמחה על שהצלחנו לחתגבר על המצור הכבר בנתניה, להשלים את המשימה ולצאת

"אחרי שנפרדנו הלכתי לטלפון ציבורי ליד קולנוע מוגרבי והעברתי הודעה לעיתונות על תליית הסרג'נטים. הודעתי גם חיכן ביתן למצוא את הגוויות. גירי ואחרים חוריעו לאנשי ה'הגנה' שלא יעיוו להתקרב לאיזור כי הוא ממוקש. הם אכן הזמינו את הבריטים ותוהירו אותם שהאיזור ממוקש. זה כרור. עובדה היא שהבריטים ניטו להזריד את הגופות על ידי משיכתם כחכל מרחוק, אכל אחת תגופות נפלה על המוקש והפעילה אותו. אבריטים עמרו רחוק מדי ולא נפגעו. האכוכה היתה גדולה, הנקמה ברחה כין האצבעות. היום אוצרי 40 שנה תוזרת אותה עלילה בצורות שונות. זה מכיא אותי לחשוף את שמי בפרהסיה".

יצחק בן־חוריו

מאת יהודית חגוך צילומים: "גֿאמא"

" ואה זה צאוד, קצר ושחור? שאלה של החורך הבא. זה האסר של אה שהראו לא אכבר בפארים. הרבה בגדים שחורים בהבוקי צבע עליזים, כאעט כולם צרים וצאודים. רק האטילים גדולים ורחבים. בארים שוב אחחנפח לנעורים

פאריס שוב חגגה האופנה של העשירים. בסוף החודש הצינו שם בחי האופנה העילית את כגדי חודף 887.788. פאלומה פיקאטו היחה שם, גם ג'ון קולינס וקתרין דנב וג'קלין קנרי־אונאסים. אכל לא רק הן. גם העסירות הצעירות, התקויה התדשה של האופנה העילית , הנסיכות קרולין וסטפאני ממונקו המייצנות "נוער" שקונה לא רק ארנק כ־100 רולר במטיק של סאן־לוראן וחצאית ביני ב־400 דולר אצל שאנל, גם בגרים שעולים אלפי דולרים. פארים הממוסרת רוצה אותן עכשיו לא רק עשירות, גם צעירות. על היפות הצעירות האלה

חשבו המעצכים כסתכננו את בגדי חורף 88'/88'. סם (המשך בעמוד הבא)

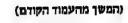

47 មានខ្មង់ព

לעשרים אלף דולר. מכוער כגוף האשה, אכל המעצבים הפאריסאים של היום מתעלמים מהפרט הקטן הוה. אפילו קארל לאגרפלד, היורש שלה, הצטרף לתחרות גכוה ויחשוף יותר מהרגליים. את השמלות והחליפות

הצמורות והצרות קישטו

המישחק הוא צר וצמור, קצר רצעיר. מה שהתחיל לפני המכפלת שחושפת את הכרכיים או נעצרת ממש לידן, קיבל עכשיו לגיטימציה

אורי התצוגה האם הם חושכים שלקוחותיהן כנות הארבעים הן תקצרנה את החצאיות, אבל "אולי לא כל־כך קצר כמו

שנתיים כאלטרנטיבה לקרסוליות ולכגדים הרחבים וכבר מטייל ברחובות, כאופנה לחורף הכא לא רק בכוטיקים של הנוער, גם ב"בתים" הגדולים של דיור. שאנל וסאן־לוראן, שכל בגר עולה בהם כין עשרת אלפים

קוקו שאנל אמרה פעם שהברכיים תן החלק הכי של מי ירים את החצאית יותר

בתוספות מסולסלות, ומה שלא הוצמר – נחשף כמחשופים עמוקים. כבר שנים רכות לא הודגש גוף האשה כמו בכגרים אלה. גברים יאהכו את זה. נשים קצת כשנשאלו כמה מהמעצכים

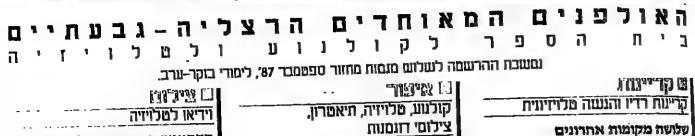
פלוס תלכשנה שמלות מיני קצרות וחושפניות, אמרו שגם שהיינו רוצים". אף אחד לא שאל אם הם תלכשנה צר וצמור. זה כבר מובן מאליו.-תחשכו על זה בפעם הכאה

כשאתם אוכלים גלירה 'עוגה עם קצמת.

48

צילוםי דוגמנות חמישה מקומות אחרונים

איפור טיפוסים ודמויות ם פעלולי איפור ם לחצעיר, לבגר, להזקין ם איפור עיניים וידיים

ם תוספות שיער ם זקנים ושפמים ם פיאות ם הדבקות ם פצעים ופציעות ם איפור דמיוני. מבחני כניסח וראיונות קבלה לבעלי חשכלה תיכונית מלאת.

וצילומי שטרו (תרגילים מעשיים) ם סוגי עדשות ושימושיחן ם תנועות מצלמת: פאן, טילט, דולי. זום.ם סוגי תאורחם תרגיל כולל מסכם

למחזור ספטמבר.

פרטים נוספים: האולפנים המאוחדים, רחוב ויצמן 18, נבעתיים. טל. 111711-20, בין השעות 20.00-8.30. בשישו שבת – 20.00–8.00, טל. 781066, גדו.

הסתיימה החרשמה. החלה ההרשמה

- עיקרון פעולת חוידיאו ם מצלמת הוידיאו

הפעלה, כיוונים, צמצם, זום ם צילומי אולפן

אתה יכול לראות את ההתקדמות הגדולה: קורם אנגלית 03-317111 x"n וסוכן יגיע אליך קלטות וידיאו מיוחדות עם חוברות חדרכה תואמות,

כל חרמות והגילאים ■ 500° מולים ראשונות באנגלית" (מיטא 11-1) קורס־וידיא למתחילים עם מזו מילו. + קלטות מחדות והובחת הדרכה ונאמות. ■ אנגלית לנועד ולמבוגרים" (מנילאי 11) קורס־וידיא הדרגתי עם אחרון יום וסינל בתן. 6 קלטות של שעתיים, הוברות חודכה תואמות. 2,500 מילים ה"צרפתית לנוער ולמבוגרים". קורס וידטק ראשון מסומ עם פרופטר אפלט ומישל מיפון. 6 קלטות של שעתיים, תוברות חדוכנו תיאמות. 2,500 מילים. הדגמות באולפנים

קרטים: "תד יוזמקות", רח" ויצבע 25, בבעתייו קל. 11711:50, בשעות 20.00–20.5. עישי שבת: של. 12012:710, ברי. צואות ועדייעובדים, מנעלים, קיבוצים ושסדותיחיעוך כבר רכשו את חסדרות

Masall A

התיית תכניות ונופעים ב חגשת חדשות םקריעות רצף ם עתונאות בתריצולים בקריאת

ונדן ם טקטטים: פרוזה, שירה, פרטומות

בקרה, סימון ובדיקת טקסט.

ם דיקצית, אינטוכציות, תגייה נכונה ם שיטות

187 DDIXIN קורס תילמד איך לקבל ציונים גבוחים יותר במבחנים, איך למצוא את תעיונות תתשובים, לתמצת, לחבין ולזכור טוב יותר את תומר הלימוד. תילמד לתכמיל את מהירות קריאתך. פי שניים.. שלושה.. ארבעה ויותר. אם אתה "משהו",

בעם אי 2.03 וביום ד' 2.5 בשעה 7 מעם אי 2.5 ביעה 7 ביעה ביעה

ביום ב־11.5 (ביום ול 2.5 בשלה 5 ביום ב־11.5 (ביום ול 2.5 בשלה 5 ביום ה־11.5 (ביום ול 2.5 בשלה 5 ביום ה־11.5 (ביום ול 2.5 בשלה 5 ביום אי 10.5 (ביום ול 2.5 בשלה 5 תרשמה מוסדמת במקום. טל 16573, 343603 מיל

לתישנה ולקבלת ציוד לימודי, הקדב ובוא 20 דקות למני בקיחה הקורים.

אינו הלישור למשתחף 191 שקלים חוקשים.
הבקור מקום בקורסו יקב מביקוש חסו התקדים, מעביד סכון ביל"ה לשרותי, קוי טלשן בהנו
הנק להרשם בבר עודה על ידי מסידת שנק, בתובהן ומספר הטלעון שלך.
הוות מעל 14 שעות ביל ידי מסידת שנק, בתובהן ומספר הטלעון שלך.
בין הוושמים טלפורים, יובליב (עודטי וקים.
בין הוושמים טלפורים, יובליב (עודטי וקים.
מלאן עודשיוווו
היו הציב 1919 (10. יושלים: 2244475) הישה 257790, השווון 20274035

ונחיח מסוגל לקרוא 10 עמודים בדקה ויותר, ולכתוב על דף נייר

אז למה אתה מחכתונו – חירשם עכשיו ותוכח בעט יפארקר" חינם,

קורסי קיץ אחרונים ייפתחו בסניפים הבאים:

את תוכן חדברים שקראת...

נתלאונים בנית צתני אמיקח, אברבירול 26 ביושלים: במכללת מילת וארינט 30 ביושלים: בנית ארדשטיט, יל. פרץ 20, וווד בקריות יווחים: בנית השוטדרות, שרת 75 בחילות בניתרים ותוכון, תרב קוק 30 במרשטה בנית השוטדת הלוביר 3 ברומנים: בנית השוטים, תלוביר 3 ברומנים: בנית לינת ושים, מקרול 25 בותוניו: בנית לינת נשים, מקרולד 5 ביותיו: בנית לינת נשים, מקרולד 5 ביותיו: בנית לינת נשים, מקרולד 5

בישתיה: בנות התרבות, קדלניצי 6 בצתי שבת: במכלת מיליה, רמבים 30 בחלון מונים טאות שושים, טאולים 34 בישת השוור, תיכון אלון, איסושלון 99 הדרת: ביתיספר תיכון חדרה, שכונת רמבים קיית אונה מחבים, בתיל 204

"ו"וור צמא "אל המעו"ן"

שוסקים הרי בוער, מהו המעיין שהתנועה כחרה לשמה -

מעיין חתורה שהרי התורה נמשלת למים, למעיין

לאחר פרק ההקמה הארגונית של יש מאין, התחילה

למעשה הפעילות הממשית של התנועה במארם אשתקר.

תוך תקופה קציה הגיעה "אל המעיין" להישגים מרשימים.

עם למעלה כו־80 מרפזים קהילונים תורניים ברחבי הארץ, עם אלפי שעות - פעילות ורכבות תלכודים וחברים קשה להאכויון שתנועת יאל חבועייוי של תגועת שים החלה למעול רק לפני פחות משנה וחצי.

מאת דני סעדה

יים אוניים יים יים

שלא היר מכיישים תנועות וותיקות הרבח יותר. מרובה מעילותה משתרעת עליפני יותר מי 80 סניפי

וחייחה של רבני ספרה

תסיסות עולם שונות. מנחל המדור חדתי, שלום פואן, רואה בדגם זה למורשת יהרות ספרד ולנושאים השייכים ליהרות ספרד וגם להחויר עטרת הרכנות הספרדית ליושנה. זו רכנות אפשרות לבניית נורמות חברתיות שהיתה הומיננטית ביהרות עד לפני 200-100 שנה ביחסי דתוים חילוניים, החסתות בליבן

כן ניחנים הרגשים לנושאים: חכמי פפרד לכל דורותיהם: פסקי הלכה ששייכים לשיטת הליפור ורוד

קרן חינוך

למורשת יהדות ספרד

ASTRUCT (34) REVENUE OF MEDICAL PROPERTY.

והפעילויות. גם נוער, בחורים ובחורות, גם מכוגרים, גברים וגשים וגם קשישים. בין השיעורים : אגרה, הלכה, חזנות, גרפיקה, חיבוך לטהרת המשפחה, טעמי המקרא,

אלפי שעות פעילות

בפעילויות אחרות אפשר למנות בילויים ספורטיביים, קייטנות בחופש, לבנים ולבנות, קייטנות לנשות "אל

המעיין", אמהות ברוכות ילדים, תגיגות בתגי ישראל ומועדיו ועצרות עם כאירוח רכנים חשוכים, כיניהם הרב פרץ, האישיות התורנית היחידה בארץ שמכוגלת לגרוף

הרב יאיר לוי, המנכ"ל הנמרץ והגילהב של "אל המעיין" מסכיר, כי הצלחתה הנדולה של התנועה מעידה שבציבור יש כמיהה וצימאון למיפעל כוה. ההחלהבות

הגדולה כה התקכלה התנוהע בציבור - גם בציבור לא ספרדי - אומרים, כי קיומה הוא כורה השעה ונחיצותה ללא סייג. "אנו רואים זמן קצר אחרי הקמחה, ער כמה

המערכת מבוססת ומושרשת", אומר הרב לוי וחולק שבחים להנהלת התנועה ולצוות העוברים, על מסירותב

אחד מתפקידיה החשובים של התנועה, אם לא החשוב

מלאכה, מוסר ועוד ועוד.

מאות ואלפי מאוינים.

כמו כן מעודרת תנועת "אל המעיין" הוצאתם של בתחילת דרכה, גבחנה תגועת "אל המפייור" כמו כן מעודרת תועת אל האנין וייפות הראת בהתאקלמותה במפת הארץ את המיבחן הוף עברה בהצלחה במפרים של רבני מפרר וספרים המספרים את פעלם כתבו ור של רבני ספרר וספרים המספרים את סעלם

עשרות המרכזים. הקהילתיום ההודיום של "אל השרה בעשיה מיבתנה הוא בעשיה חומיומית פשילות בומן כה קצר. אם כן הפכה הגועיה "אל המעיין הוא בעשיה מיבתנה הוא בעשיה בשעלות בשעלות במעילות הורנית לפעילות הורנית הכרונית מכנית לשעילות הורנית הברונית בעיבת ברובים, ממנו שואבים רכבים, ממנו שואבים רכבים, ממנו שואבים רכבים ממנו שואבים רכבים ממנו שואבים בעיבת בעיבת המורנין ולא רק ציבור בלשות מעצה החורה בעיבת בעיבת בעיבת המורנין ולא רק ציבור בלשות משלים, גוכל לומרן שאם במלים האו הוא היו של המעיד הוא הלב הבמע, ואם כבר בעשלים אנה המעיד הוא הלב הבמע, ואם כבר בעשלים אנה המעיד הוא הלב הבמע המעיד הוא הלב הבמע, ואם כבר בעשלים אנה המעיד הוא הלב הבמע, ואם כבר בעשלים אנה המעיד הוא הלב הבמע, הוא המעיד מולים באים למעום בעודה בתובה ביו בעודה בתובה ביו בעדות בתובה בתובה ביו בעדות בתובה בתובה בעדות בתובה בתו

מוסף מיותר: כוורשת דת

כבר 50 שנה מתקיימים זה לצד זה, בבית-הספר החכלאי מקודו שראל מדור דתי ומדור חילוני, כשהמסגרת

המשותפת מהווה מוקד למיפגשים של

שני הזרמים, תוך כיבוד הדדי של

בחברה הישראלית בימים אלח של

תאת קרן ניב ...

ישיבת הריעציון, אלון שבות, נוסרה ב־1968. כיום לומדים בישיבה 507 תלנוידים. ראשי הישיבה: הרב יהודה עמיטל, הרב אהרן ליכטנשטיין. במכון יעקב הרצוג להכשרת מורים לומדים 240 תלמידים.

יטיבת הר עציון אלון שבות, נוש עציון 90940 טלפון 8-1456 931450 ת לוה ישראל --

געור לאחוה בי

חיווים לחילונים

להאוין. להבין ולככר את בעיתתי והשפצת צולבו של האולת.

אין פירוש ותדבר, וזא מסביר, להומשר, אלא לככר ולחבין.

ב הברה בחשיבותה של בסגרת ייוורית בת, בגני הגורשה

של מעופים יאפים וכבוקרים של תקפידים בנושא היגפים

. 6 1 2 TUD

בוגרים יורדים לטקס סיום שנת הלימודים במדור הדהו

ישילוב של תורה ועכודה. ישילור של תורה ודרך ארץ

בניישור החינובי, עליםי השקפות עולם שונות רתית וחילר שאינו רתי. בכך למעפה, יהודו של הכדור בהשואה לציכי דות דתיים אתרים. נית, והמסנרת מתורה מוקר למיפגשים אינטנטיוויים בין שני ממנרת כח, על כל היופי שבה, משרות גם בעייתיות בסיי הורמים, בעבורה משותפת, ובפעילניות פנאי. מנהל המרור הדתי, שלום סואו, איש חינוך צעיד אך נעל מת י ושלום טואן מורע לכך: הוא כונה בכפר הנאי יסיד להצלחתה המלאה: א. הקפרה על אושנוכיה זדעוכית כלאה ותק, רואה או האידיאולוגיה של המרור ודיתי בשלושה מוקי לכל צו: ב. פתיוצה ויבה מצר נהשכדים החישכיים הבכנגיים.

בנוסף עוסק המדור בקלימה עלייה, שמלוה אותו כאו היוום" המלווים והפנהלים, מענר לפבלתה בעיבור קייפה. ר. קיובה

אין זו ציונות במרבאות ולא חוון אחרית הימים. ציונידודן שונים של יחסי חילונייםדחיים אלה באים לידי ביטוי מדי יום: התלמירים לומדים ועוברים במקחדישראל מתקייכת ביבים אלה מגמה של שלקסיוריה ושלום קואן נאה לציין, כי ב' אם מהכוניים מססיכים כמי יתר בקבלת התלמידים וכבל שתצלה רמה והתלמידים תעלה בים ולנסת בבית הספר החסלאר מסחרים אל סיום למעלה בנות הנח"ל מות הסיעור תובוה ביותר בין כפרי הנוער רפשי של הררשים פין סני הורבים.

וצה, ביפים אלח של סימוב בין דחנים השלוניים יכול ביתר. בית הנופת בבית הספר נתקלא שקור שלין לדי הדחיים 2000 שנה לבית הספר נתקלא שקור שלין לדי הדחיים לוקת לשיורים: קיימת ה-60 שנה שני מהודים: הניתה הנילת המבור הדתי מקורם בל אתר התני העשרת הספרת ורדכת ועודה באש נקר לאמות תוך הכנה וכנו לשים של נודקות שני מהודים: הניתה הקולה: ההברור הדתי מקורם בל אתר התני העשרת הספרים: ביתוך לוהות יהודית והבתוחת ביתו החלוניים, שלה המוקד הספרים: ביתוך לוהות יהודית והבתוחת ביתום המניים, שלה המוקד הספרים: ביתוך לוהות יהודית והבתוחת ביתום המניים שלה המוקד הספרים: "האלות. בשה ישראל כודות איפוא מדות נו לשתי בשוכות המעלות בחוד שבידה על בעדכת פוניונית, אפילו חורית, עם נועד בי דאלית.

שואפים לקריה דתית

מאז נוסדה חמועצה חדתית בנס־ציונה, לפני כ־20 שנה, מלוות אותח נסים שמעון בחתפתחותה. 17 שנה תוא היו"ר שלה, ולידו מסייעים המזכיר

בפועל של ראש המועצה המקומית. נסים שמעון, אב לששה, אקדמאי ומורח במקצועו, עמל כבר 20 שנת בעבודה חציבורית ומאחוריו חישגים בארגון ופיתוח צרכי חדת במושבת. למרות חקשיים התקציביים הצליחו שמעון ועוזריו להתמודד עם הבעיות ולהצעיד את

שירותי חדת במושבה לשביעות רצון חתושבים. בלשכת הרבנות מכחנים הרב שאול אחרך ותרב יוסף צבי וינר. חם האחראים על הנישואים כהלכה במושבה, הם המפקחים על הכשרות בישוב וממלאים את תפקידי חפיקות בנושאי

החלכה. טחרת המשפחה. בית המרחץ בנט־ציונת וחמקווח פתוחים כל ימות השבוע לנשים, כולל ערבי שבת ומוצאישבת וחג. עכשיו יוזם ראש המועצה הדתית הקמת מקוות לנשים במקום נפרד, עם כל חשירותים התדישים, שימשכו קרוב

לודאי נשים רבות נוספות לקיים את המצווה. המקווח הקיים, ברחוב העצמאות, ישרת לחבא את הגברים, כולל סאונה משוכללת, מזנון

עד שחוקם "מכון מאיר", שנה לאחר מלחמת יום הכיפורים, לא חיה בארץ אפילו מוסד תורני־ציוני אחד, שבו יכלו החפצים בשיבה ליחדות, לקבל הדרכה וכיוון. כיום מתגאה המכון

חרב דב ביגון, מי שיסד את ימכון מאירי כירושלים ומנחל אותו עד חיום, איננו אוחב את חביטוי יחזרח בתשובח". זה ביטוי, שאין לו

זכר במקורות – חוא אומר – ובאחרונה נספחה אליו קונוטציה שלילית. הוא מעדיף לדבר על

חוא יודע על מוז חוא מדבר. חוא אחד כאשר עשה את הצעד הזה, בגיל 23, כמעט בלעו חבריו בקיבוץ משמר חעמק את

לשונם מרוב תדחמת. חיה זה, באותן שנים, צעד

בהחלט לא שיגרתי בתנועה הקיבוצית. כמורה

ומדריך לידיעת הארץ, בחברת להגנת חטבע

ובבתי ספר שונים, חש ביגון, כי עדיין אל חגיע

אל תאמת. זח לקח לו שש שנים לשוב

לשורשים, ומאז נדר בליבו נדר: לחקל את

ליפשיץ, תלמוד ישיבח, צנחן, שנחרג בעת בשום מוסד חינוכי במדינהי

באלפי בוגרים, צעירים יהודים

מהארץ ומחתפוצות.

אלח יחשבים ליחדותי.

ושירותים נוספים, שימשכו למקום גם ציבור חיכוני

עירובין. אחת לשבוע יוצא המפקח לסיור הנאמן זכרית טביב וחברי המועצה. חוא גם סגן בתחום חעירובין במושבח ודואג לשלימותו בתי כנסת. בנס־ציונה קיימים כ־35 בתי כנסת.

שחלק גדול מחם נחנה מסיוע רציני של המועצה הדתית. בזכות זה חפכו לבתי מקדש מועט, יפים ומושכים. חמועצת מספקת לחם גם תשמישי קדושה, בחתאם לאמצעית. כוונת המועצח חדתית להקים, בשיתוף פעולת עם חרשויות חמקומיות ובסיוע הקחילת תירוודית בקנדרו, עוד שלושה בתי כנטת – לתימנים, לספרדים ולאשכנזים. זאת, בנוסף לעזרה בשיפוצים וחשלמת חחשר בבתי חכנסת הגדולים חקיימים.

אירועים שונים. לפני כשלוש שנים חוקמת בנס־ציונת ישיבת לזקנים, ביוזמת מר נסים שמעון. 30 פנסיונרים מתמידים בחופעתם כל ימות חשנה, כדי ללמוד פרק יומי בתלמוד, חלכת, מדרש, רמבים וכוי.

מסיבות בר־מצות. מדי שנח עורכת חמועצח חדתית בנט־ציונה מסיבת בר־מצות, בשיתוף עם לשכת בנות ברית. גם השנח השתתפו בטכש 20 נערים ונערות, תלמידי בית"ס בתומר.

שיבה ליהדות – במכוו מאיר

תלמידים משנוים דף גמרא ב"מכון מאיר"

ישראליות. ספרא וסייפא", מסביר חרב ביגון.

תקציבים, גדל חמכון בתלמידים ובמוניטין.

כיום לומדים בו, מדי שנח, כ־300 תלמידים

ותלמידות, בתנאי צפיפות ומצוקה כלכלית.

חלומדים משלמים שכר לימוד רק כפי יכולתם.

במשך חשנים, ללא פרסומת וכמעט ללא

נסים שפעון, ראש חמועצרו הדתית בנס־ציונה מכון בר־מצוה. לשנת תשמיח מתכוונת חמועצה הדתית חקמת מכון לבר מצוח, שבח ילמדו תלמידים במתזורים של שלושה חודשים יסודות ביחדות, חנתת תפילין, חילכות תפילין, דרשח והפטרה. כל מחזור כזח יסתיים בטיול לירושלים ותפילה ליד חכותל. שיעורי תורת. המועצה הדתית המקומית

תומכת ומארגנת שיעורי תורה לצעירים, נוער וילדים. כמו גם בפעולות בני עקיבא וכל גוף דתי במושבה. בין פעולותיה: מסיבות ראש תודש, מסיכת חנוכה, תפילות חגיגיות ביום העצמאות ויום ירושלים וכן עצרות התעוררות.

מפעל קמתא דפטתא. ועדה ציבורית מקיימת את מצוות קמחא דפסחא, מגייסת תרומות ומחלקת ערב חחג מצרכים חיוניים לנצרכים, בתשראת המועצח הדתית וראשת.

ליל סדר ציבורי. המועצה הדתית יוזמה ומקיימת בין כותליח ליל סדר ציבורי, כדין וכחלכת, על־פי מסורת ישראל, בחשתתפות תושבי חמקום, קשישים ועולים חדשים. עורך חסדר חוא יקיר נס־ציונה מר צבי קמתי. תמועצה תדונית תספק לכל דורש מצה שמורה, במחיר סמלי.

חקמת קריה דתית. ראש המועצה חדתית בנס־ציונת, בתוקף תפקידו כסגן ראש המועצח המקומית, פועל כבר יותר משנח לחקמת קריח דתית במרכז נס־ציונה, מסביב לבית הספר חדתי רעות, שחקים לפני כשש שנים. ראש המועצח הדתית מקווה, כי קריה דתית תביא תנופה גדולה לעיצוב, תיזוק והרחבת הציבור חדתי במושבה.

יצוחק מי שצוחק אחרון"

נו, אם זה מה שמוצא הן בעיניך, כבר מחר בבוקר אקנה בגדים כזה בדיוקו

אני דק מקווה שאבא לא ישאל אותי על מה

היה חטרט...

אל תדאג. גם הבוס שלך היה באותה מסיבה..

מוסף פרסומי מיוחד: מורשת דת

אחת עם 25 תלמידות, בשתי מנמות - עיונית ומקצו-

עית חשנה תבשו את ספסלי האולפנה 220 בנות כ־

במסלול חמקצועי יכולה חבת לבחור בין מזכירות

130 מתוכן בתנאי פנימיה (כולל הטיבת ביניים).

דבר טוב אחד יצמח מוח. פה ופסיק לעשן.

אולפנה לבנות בעיר האבות

תילחתו חששי ואף זכתה במתנת הערכה פרס מינר

גמרא, תורח שבעל פה, וכן חרמבים וכתביחם של גדולי־מחשבח יחודיים אחרים. במיוחד מורח חמכון לתלמידים כיצד ללמוד את

יום הכיפורים, כאשר בארץ השתרבה אווירה יולו הל בשל העובדה, שכמעטימאה אומר הרב ביגון. היום יום אוומר ביגון. מחינוך צריך לעמוד של הזרח ליהדותי, מספר ביגון, בוגר שיבת מחתלמידים הבאים מחו"ל בי כובם בנים בראש סדר העדיפות במדינה, אנו מעודדים חירה מרב בינים בראש סדר העדיפות במדינה, אנו מעודדים חירה מרב בינים בראש סדר העדיפות במדינה, אנו מעודדים חירה מרב בינים בראש סדר העדיפות במדינה, אנו מעודדים חירה מרב בינים בראש סדר העדיפות במדינה בינים בראש סדר העדיפות במדינה אנו מעודדים מדודים בראש סדר העדיפות במדינה אנו מעודדים בינים בראש סדר העדיפות במדינה בינים בראש סדר העדיפות במדינה מורכה בינים בראש סדר העדיפות במדינה במדינה בינים בראש סדר העדיפות במדינה בינים בראש סדר העדיפות במדינה בינים בינים בינים בראש סדר העדיפות במדינה בינים בינים בראש סדר העדיפות במדינה במדינה בינים בינים בינים בראש סדר העדיפות במדינה בינים בינים בראש סדר העדיפות במדינה בינים בינים בראש סדר העדיפות במדינה בינים ביני

"התלטנו לקרוא למכון על שמר משום. את יסידות היחדות האמנות תפילוסופית אחרן אוחב שלום. הודף שלום אוחב את שתוא מסמל את חשקפתנו יחדות יחד עם החידות וכמובן, לימון מן המקורות תנ"ך, חבריות ומקרבן לתורה:

ירוב תתלמידים שוהים במכון

דתיים וחילוגיים. סיסמתו של חמכון חיא, על

דרכם של הבאים אחריו, בשיבה ליחדות. "כמוסד דתי־ציוני חיינו מצפים ליותר לה גם כיוון דותני וגם כי יאת מכון מאירי חגינו מוד לאחר מלחמת. עזרח מהממשלה ומחסוכנותי, אומר הרב ביגון. חיום יושאחר ולדעתנה. כשנת שנתוים, וכאשר תם יוצאים לדרכם, יש "במוסד דתי־ציוני חיינו מצפים ליותר לה גם כיוון רוחני וגם כלים לחתמודד עם חיי

מרכז הרב בירושלים: על רקע זה חוקם ימכון . למשפחות יחודיות מתבוללות – נשארים בארץ את הבוגרים ללמוד חוראה. כל זה על פי רוחו מאיר" בירושלים. מאיר – על שם מאיר בתום לימודיחם זו תופעה, שאין לה את ורע של חרב סום וחונוכו לסובלנות בין יהודים תוכנית חלימודים ב"מכון מאיר" כוללת בן דבריו של חלל חזקן: יחווח מתלמידיו של

מאת חגית בת־אדם אולפנה לבנות בקרית-ארבע, שהפכה חלק בלתי נפ

הל החינוך הדתי לשנת תשמ"ו.

ברוח ערכי היחדות, בצד חכנת אמצעים ונתינת הכ־ לשילוב האולפנה בחיי הקחילה. לים בידי כל בת לבנין עתידה. קבוצות בנות תוססות עושות דרכן מדי בוקר

רד מחמף האנושי במקום, הגנה בסוף השנה את יום. ברחובות קרית ארבע. הן מפטפטות בעליאת על הפ-עולות הצפויות לתן אחר תצחריים, על חנסיעה הק־ רובח חביתה ועל אינספור עניינים אחרים. אלו חן תלמידות תאולפנה לבנות בקרית ארבע, שהפכו כבר תלק בלתי נפרד מחנוף האנושי.

קצב חגידול המחיר חויב גם מציאת יפתרון די: סה למעלה. לא בין מחארים, לא בין עדות ולא בין ורי מתאים ובשנח זו שוכנה האולפנה בבנין חדש מנמות אין בת שלא רואה את חשילוב תופלא בין בנות המסלול העיוני יכולות לבתור בין שלוש ומשוכלל, שבו עשר כיתות אם, שתי מעבדות משוכל - חישנים לימודיים ורכישת מקצוע לבין יראת שמיים מנמות: מחשבים, לימודי ארץ־ישראל וביולוגיה. לות לביולוגיה, מרכז מחשבים, מרכזיה פרגונית. טחורת מידות טופת והשקמת עולם בחירה. מעבדת לשון באנגלית וחדרי חקבצות. בעתיד תפתח

אות, ימי עיון ופעילות התנדבותית, שתרמה רבות כיצך עושים זאתו ראשית, בעזרת צוות מורים

ומחנכים המאוחים עם דרכו של המנסד. כולם מסר רים ללא גבול תובדים לפי תוכנית לישודים. שבחלי . סמ הונה מסורית מאוד. הצד החברתו משמח וועדי גש. מושם דגש על התכונות והמידות הטובות ומפותח יסוד הכתינת והעזרה החדרית. אין הסתכלות נתכני

מר רפי קופרשטוק מנחל חאולפנה מאמין, כי כאן מנמת טכנולוגית ברמה נבותה ויבנה קמפוס חייבים לשרזר אמון ושיתוף פעולה מתמידים ביו התורים לבין הנחלת המוסד, שיאמשרו בריסה ושר שורים לבין השתעתה, רצי קום שטוק באנון, כל בהו השבר אינו רק מקום שבו מקבלים תעודה, אלא לצד הליטודים קיימה כאן פעילות חינוכית עני מוד במקום ולתתנאות בן מקום של בנין הופש והאישיות, גיבוש השקפת עולם מה מאוד הכוללת, בין השאר; שוחות מוטר, הרצי מוד במקום ולתתנאות בן

מועדון מטיילי מעדיב

חופשות

וטיולים

בארץ

סמינר בשיתוף עם "שרשים":

גנת צלבנים, רבנים,

סותרים ומקובלים

(סמינר סוף שבוע מלווה בסיורים)

3-5/9/87

צפת – מרכז חקלאי, תעשייתי, צבאי ודתי. "מחלוקת הסמיבה", "שולחן ערוך", פיוטנים, הקבלח

והאר"י. מצודת הצלבנים, כיבוש מוסלמי ומבצע

פרופ' משה אידל – מחשבת ישראל, האוניברסיטה

<u>מרצים ומלווים:</u>

מר עמנואל דמתי – ארכיאולוג – צפת

פרום' יוסף הקר – הסטוריה של עם ישראל

מר יחוקאל חמאירי – חוקר תולדות צפת – צפת

ד"ר אויה מורגנשטרן – חוקר א"י בעת התדשה

ד"ר מודכי מכטר – מחשבת ישראל, אוניברסיטת

פרופ' יהושוע פראוור -- תוקר התקופת הצלבנית

המצודה הצלבנית, בתי הכנסת, אחרים מן התקופה

הממלוכית בית המאירי: שחזור החיים בצפת

חופשת ראש־השנה

בצנת

23-26/9/87

לינה במלון "נוף הגליל" בצפת, חצי פנסיון,

הגעה עצמית, סיורים מאורגנים

באוטובוסים באזור הגליל העליון.

חופשה בסגנון שונה

בכפר הנופש המדברי

מצוקי־דרגות

23-26.9.87 - ראש השנה

שמחת תורה – 17.10.87

חופשה וטיולים

ברכב פרטי וברכב מדברי

לכל המשפחה

באזור מדבר יהודה

העברית, ירושלים

מד ישראל שלם – צפת

מרטים: "מועדון מטיילי מעריב" מערכת "מעריב", רח' קוליבך 2, תלאביב, על' 23-43120 מועדון קמיילי מעריב מתוח ברצימות בין השעות 8.30 עד 18.00

ב-1869 הזמין שליט מצרים, ח'ליף איסמעיל, את כל האופרה "אאידה".

מועדון מטיילי מעריב" ו־"נאות הכיכר" מזמינים אתכם בראש השנה תשמ"ח, לשחזר את החוויה ולשלב בביקור במצרים צפייה והאזנה לאופרה של

ראלי ג'יפים

4 ימי ספארי בנהיגה עצמית בנגב

'צ'אה: 1.10, 7.10 (סוכות)

ספארי בדרום סיני

ימים לנואיבה, דהב, שארם־אל־שייך!

וטנטה קטרינה ברכב מדברי

יציאה: 7.10 (סוכות)

טיול קומנדקרים

7 ימים למטיבי לכת לאיזור התררי סביב סנטה קטרינה 'ציאה: 7.10 (סוכות)

4 ימים צלילות וטיולים לאורך חופי ים סוף, כולל הפלגת צלילה לראס מותמד. בשיתוף עם מועדון הצלילה אקווה־ספורט יציאה: 23.9 (ראש חשנה), 8.10 (טוכות)

טיולי סתיו 1987

לגלות עולם נסתר עם מדריכי "נאות הכיכר"

אינוסלביה - איטליה. 19-18-16 יום.

* דרום אמריקה. 33 יום.

לחובבי טבע, אמנות או תיאטרון.

גדולי העולם לטקס פתיחת תעלת סואץ. לטקס הוזמנה יצירה של ורדי, שחוברה במיוחד לאירוע זה,

TEATRO PETTRUZZELLI בביצוע:

.27.9 ;23.9 תאריכי יציאה:

לינה במלון הילטון בקהיר.

למדבר עם נאות הככר

5 אפשרויות לטיולי חגים לנגב, מדבר יהודה וסיני, ב־4 תשלומים שקליים.

טיול גמלים בהר הגבוה

ספארי צלילה

ביצוע: נאות הככר

4 ימים למדבר יהודה והמכתשים יציאה: 7.10 (סוכות)

* תורכיה – מערב ומזרח. 10-18-19-19 יום.

* יוגוסלביה – הונגריה – אוסטריה. 13-13-23 יונג

* פולין – הונגדיה. 15 יום.

* ספרד - פורטוגל והפירינאים. 15-20-15 יום.

* ספרד - צרפת. 16 יום.

* דרום אפריקה. 12 יום.

ספארי בקניה. 16-19-23 יום.

* סקנדינביה. 18 יום.

* המזרח הרחוק. 30-37 יום.

+ טיולים בדגש מיוחד +

הבחורות

שאלה???

התחיל בארץ עוד לפני שנה.

ש־645,000 מהם מגיעים לרומא.

למגרש של הגרוטאות ברול???

אולי פולנדעברית, זה היה כד:

שמדברות בסימן

האם שמתם לב לחירושים האחרונים של

השפה האמריקנו־עכריתו אני מתכוון – האם

כבר יצא לכם לשותה עם הבחורות שמרברות

בסימני שאלהז אני נתקל כהן יותר ויותר. זה

למרות שלבי שוחת רם על שאני רחוק –

ארעית – מנערות ארצי שאין מישלן על פני

תבל, הנה בכל זאת כמה מהן מגיעות לכאן,

במסגרת שרנספר הקיץ, נדירת ה־650,000

וכשאני פוגש בהן אני חוזר ושומע את

המשפטים העבריים עם סימני השאלה אחרי כל

ארבע מלים. זה הולך ככה: הלכתי לים, דרך

גורדוןז ופתאום פנשתי את אפרתיז היא לבשה

גופיה כזאת?? אז החלטנו לנסוע לירושלים???

אם שמעתם את הבחורות המדברות בסימני

סימני השאלה באים במקום שאלות אישור הבנה כתוך המשפט. כתרגום למכנה המשפט

הלכתי לים, דרך גורדון. אתה מכיר את

תדרדו ופתאום פגשתי את אפרת. זוכר את

אפרונז או החלפנו לנסוע לירושלים. גם לך יש

החלטות פתאומיות כאלהו וכן הלאה. אם כי לפעמים מפוזרים סימני השאלה במשפט בכה

מתם, לתפארת ולנוי, ואי־אפשר להסביר אותם

יש כזה משהו מן האמריקניותיו בבחורות

שמדברות בסימני שאלהוז ואני שומע גם

נערות אמריקניות רבות, מאלה הלומרות

בבית הספר האנגלי ברומאיו שומע את סימני

השאלה שלהן במשפטיתו בשפת המקור. ויודע

מניין אנחנו באים, ולאן אנחנו הולכימוז

בעברית הרגילה המוכרת לנו, שאפשר לכנותה

שאלה, אתם ככך יודעים למה אני מתכוון.

משהו:

צריך להגיע מהר לסופשבוע בן יומיים, כדי שיהיה סוף־סוף שיוויון בין אזרחי מדיות ישראל. רק ככה, לראשווה מזה דורות, יזכו הדתיים ליום מנוחה אחד בשבוע.

מעצבי דעת הקהל

איש אחר קרא דעה בעיתון, ואחריכן עוד איש אחד קרא דעה בעיתון, ועוד אחד ועוד אתר ועוד אתר ועוד אחד ועוד אתר ועוד אחד

לא ינומו

ועה אחר ועוד אחר ועוד אחר ועוד הרבה. ואחרי ימים כא מישהו אחר ודצה לכתוב דכר אחר. אבל אז הוא ראה שמה שכתוב בעיתון כבר צמח וטיפס ותוא בנוי חזק, גבוה ויציב, ועוד נבנה והולך כל הזמן. כל כך בנוי לתפארה, שאמרו לה סלח לנו, אל תשתגע. אין אלה הדברים הנדפסים בעיתון. הדעות שלך כלכך לא מהעיתון, עד כי הן גראות עברית לא נכונה. מה איתך? עזוב. כתוב רברים נזמרים. אתה בחור מוכשר. כתוב לעניין. כתוב

נו מה יהיהו מי יכתוב את הדבר האתר כעיתון מול כל הכניין והיצירה ותתנופה

מוסוליני אלוף העולם

כל יום בדרכי הרומאית אני עובר ליד אובליסק ענק שבתוב עליו באותיות חקוקות: "מוסוליני דוצ'ה". מוסוליני המנהיג. זה מרגיז אותי. תאיטלקים, שהסירו לאחר המלחמה את כָל פסלי ואנדרטאות הפאשיסטים, החליטו להשאיר את האובליסק הזה כמרכז הספורט האולימפי כרומא. אין דבר, זה יוכיר לי למה העולם קורה אומה מתוקנת, שלא אאבד

אלא שבועדש האתרון אני מתרגז יותר, כי מתחת לאובליסק, ובצמוד לו, הוצב סמל אליפות העולם באתלטיקה. ושלט גדול יש שם, המכשר: "אליפות העולם באתלטיקה, עוד 30 יום", עוד 29 יום, עוד 28 יום, וכך בכל יום קרבה והולכת אליפות העולם שכולם ינהרו לליה, והיא תשודר, אני שומע, אף כשירורים

האובליסק הוא שער חכניסה לאיצטריונים, סל האליסות צמור אליו בצורה כזו ש כתוב שם: "מוסוליני, אליפות העולם באתלטיקה, 1987".

מראה שמה למי שמתגעגע למוסוליני, תבותי כאלה. לא מראה שמח למי שאת אמא שלו סילקו מבית ספר בכיתה י' במצוות

הדברים היפים הקצרים בטלוויזיה שיש בה שלושים ומיליון ערוצים, כמו באיטליה, יש גם המון סרטוני

טלוויזיה שיש בה סרטונייפירסום, להכדיל מתשדירי שירות, לא יכולה להיות גרועה.

סרטון פירסום, בניגוד לסרט קולנוע או סידרה, הוא תמיד יצירת מופח. אל תתפלאו שכאשר תהיו זקנים ילמדו ילדיכם לימודי חובה לבגרות את יצירות הפירסומת היפות ביותר, כי הן, גם הן, יצירות הרוח הגדולות של חברת השפע המכורך שלנו. חוץ מזה יש כלל בקולנוע. מה שנחשב למסחרי ואיכס ורמבו היום, יינצר ויישמר כקלאסי מחר.

אעצור את שטף פיטפוטי ואניע לכוונת הקטע הוה: לספר לכם על סרטון הפירסום היפה ביותר שראיתי ושאותו אני ממליץ להתחיל ללמד ככר מהיום:

על המסך מופיע גבר מזוקן ובעל עיניים חודרות. שקט גמור. הוא מכים כך, שקט. אף צליל. הוא מביט ישר לעיניך. לא ממצמץ ילא מגיע שריר בפנים. שקט. קחו על השעון עשרים שניות. זה עובר לאט, האמינו לי. שקט גמור, אף מלה. רק אז מופיעה למטה כתובת:

פרסומת טלפטית. הוא ממשיך במבטו החודר, פניו ללא תווית. עריין שקט גמור. למטה מופיעה עוד כתוכת: יוגורט יוקה. אף קול. הס, ועיניים חודרית. יאי שפתיו מתעקלות בחיוך אכזרי, והוא אומר: "נראה אתכם כינסים דבר אהר", וצוחק צחוק קצר וחר לעצמו.

זהו. גרול, גרול.

פינת השלולית

לפני זמן־מה הגיע אלי מכחב מצפרדע בעל גישה מהפכנית נכוחה. לשמחתי, כצד כגרות פוליטית יש לו ראש גם לשטויות, והוא ביקש ממני לפרסם מכתב זה:

מדוע זה למרות שכל הימים את מייחלת לצפררע, כאשר הוא פונה ואומר: "מצאת הן בעיני ואשמח להומינך לכום קפה", את

מתכעסת ומפטירה: "באמת?! מה אתה אוכירה"

צמרדע ירושלטי

חולמים ועושים

מונה מקיבוץ אשרות־יעקב, עמק הירדן, ערב שבת: שרחילה שרון, הלאומית שלנו, מתחברת למזגן וכויומגית שואלת את בנזוגה יענקלית: "איך ההורים שלנו יכלו לחיות כאן בחום הזה, כלי מזגוז". היא צופה מעל המירקע בלובה אליאב, חלוץ כרוני, המופיע ב'סיכה למסיבה" ומספר על הפרוייקט החרש שלו בניצנה: הקמת כפר נוער לשם יבואו מחזורים־מחזורים של בני נוער מהארץ ומהעולם, ילמדו, יעברו עכורה תקלאית מודרנית, יעסקו בחפירות ארכיאולוגיות בתל־ניצנה, יטעו את יער השלום על הגכול הסמוך עם מצרים, ישמעו פרק בהיסטוריה מקומית, יספגו ציונות ויתיו את האיזור. גם אנשי הצכא הנמצאים בשטח יתארחו בכפר בקורסים לידיעת הארץ ויתנו כתף כמכצע החפירות הארכיאולוגיות ו... בעוד לובה שוטח את

תוכניותיו, כמעיין המתגכר, קוראת שרהלה "ישו". למחרת היא מרימה טלפון ללובה: "אתה אריד", היא אומרת, "תמיד יש לך מין רעיונות תלוציים כאלה, אולי אפשר לתרום טיפה משליז" (לא מחכה לתשוכה), "אני באה אליכם, עם שירים, לעשות ערב

יענקל'ה אומר בשקם מן הצדו "אבל, שרהל'ה, עוד אין שם שום רבר". לובה מן הצד השני: "אני לא יכול להבטיח לך פסנתר, אבל יהיו לך עשרת אלפים כוכבים'.

תמונה מן האשקובית של לוכח וטאניה אליאב על גבעה חולית בין תל-ניצנה ההיסטורית לבין הקוטג"ים החדשים של מושב קדש ברגע. הגדרת מיקוט: "אנחנו לא באמצע סוף העולם. אנחנו כסוף העולם", כך לוכה, וכאנגלית זה גשמע, כרגיל, טוכ יותר: The middle of nowhere. שרהלה שרון פלום ארכעה מלווים שירדו איתה מהצפון יושבים סביב שולחן עגול, על כסאות משרר, מאוינים לוכה רק צופים בתנועותיו, בעיניו המפיקות חום וטוב להרצאת לוכה המשולהכ. זה עתה חזרו מאובקים מן - אין לכם ספק שרעיון ניצגה מתחיל להתממש:

לובת אליאב יושב עם

ובטים, בכנס 30 שות

חקרקע. (צילום: ערי

Braeain 56

לעליית המושב על

אבישי). ועכשיו -

ממשיכים.

דור חוכדים של

תלמידיו ממושב

התל ההיסטורי ("היו פה אלפים רבים של תושבים - פיתוח איזור חרש, שומם, שבלילה זרוע כוכבים בתסופת ישראל התנ"כית, בתקופת הביזנטים, מפוצץ לכם את הראש בשקט שלו. לובה וטאניה, התורכים, ומה שהיה טוב בעבורם - יהיה גם טוב רעייה נאמנה, התגוררו כאן שמונה תורשים כחיל כעבורגו"), עברו ליר הברם של קרש ברגע, שמעו על הבאר שתספק מים לחווה החקלאית שתקום כאן. "פה יקום קמפוס גדול. בכפר הזה יהיו 1500

החברים לעבורה מעירים: כפני לוכה נפתחות כל תלמידים וסגל של 300 עד 400 איש", רברי לוכה. הדלתות. לאגשים פשוט לא נעים לסרב לו. הגדרה: "זה יהיה צוות אינטרדיסציפלינארי שאני ושרהל'ה שרון היתה כמיטבה ולצידה הופיעו אעמוד בראשו". על הקיר פרושות מפות, חרשימים, זמרים אורחים: עינת שרוף מקדש ברוע (בתו של מי לוחות עבורה, שחלק מן הסעיפים בהם "לביצוע" כגר שהיה החבר הטוב של לובה, ברציון חלפון ו"ל, שהיה גמחקו. בוצע. הכל תחת הכותרת: "ניצנה קהילה סגן־שר החקלאותו; והופיע בזמר־שכזה גם זאב זיוון, מנהל כית־הספר, מי שנטל תופשה כת שנה מקיבוצו

"הרגש כאן יהיה על עבורה לא קלה", מבטיח לובה, ראש הפרוייקט, "אבל יהיה פה גם כיף. נתחיל כמחזורים של 100 תלמירים, ואתם עושים פה את הסיפתת – הגעתם לערב הסיום של המחזור הראשון". שכונת האשקוביות של ניצגה החרשה כבר מתפקרת כמוסד חינוכי, עם ככיש גישה ועם צוות מדריכים, ועם זורר אוכל, ועתה – גם ערב כשביל הנשמה. בעור ימים מספר יגיע לכאן גם עמום עוז. פה ושם בארץ ישראל ישנן שעות של התעלות. שעות של פעב, כך שאפילו שוכחים את החום הגדול (המזגנים עדיין

של לובה ושל לוי אשכול, ולידה ספינת המעפילים

זאת פעם נוספת. אין אצלו חלומות פורחים באוויר. זה

יתממש. מתיז במרוצת שחי תוכניות חומש. יש

תוכנית ברורה ומפורטת כגיבוי המלא של שני אנשים

בסוכנות היהורית: אורי גורדון, העומר בראש מחלקת

עליית הגוער, ונסים זווילי, העומר בראש המחלקה

התקבלו תקציבים, והעסק התחיל לזוו. מת זאת אומרת

ואתם כאן, אפילו אינכם עוקכים אחר מלותיו של

ופתאום אתם יודעים לכטה שלובה עומר לעשות

בדרך).

"שלו", כנ"ל.

לוווז לנסוע. אוטוסטראדה,

האתרונים. רק יצא שמע תכניתו כניצגה ומנהלי בתייספר ויתר אנשים העוסקים בחינוך – החלו לוכה מרצה בשסף על תוכניותיו ומצביע במקל להתעניין. צופר חלוצי כזה לא היה להם מומו. דק על פרטי המפה. ההתלהבות הלובה־אליאבית לא תמונת סיום: נערים ונערות יחפים רוקרים הורה תסולא כפו. לא פוחתת כהוא זה כמשר השנים. בחררו בערב סיום המחזור עם לובה וואב ושרה'לה והתחומה הקטן, מעל שולחן הכתיבה, תלוי צילום היסטורי, מטח במקום שנקרא: לכ הישימון. אחרייכן נכנסים מקביל למת שקורה היום: לומה עומד ומרצה בפני דוד למכונית ומקץ שעתיים וחצי מגיעים לישראל 87. בן־גוריון ולוי אשכול על התוכנית לחכל לכיש. בצילום שכז: העיר ערד בימיה הראשונים, נראית ועירה יותר מניצנה. גם היא חלק מההיסטוריה האישית

Mirk Mr

חלוץ. עם שלושה מרדיכים ושלוש חיילות. חהו. ביכי

ה' עולה לובה צפונה, להסריר עניינים לא בטלפון.

שדה בוקר. והופיע, כמובן, גם לוכה ש"ניצל" את

לובה מאחורי גבה "נפנשנו במקרה כשהוא הזמין אותי

להרצות בכנס ראשי הצופים. נוצר קליק. כשהצעתי לו

את עניין ניצנים הוא נתן לי 77 סיכות סוכות מרוע

אין סיכוי להקים את העניין בניצנה. כסוף אמרתי לה

כסרר, אז רווקא לכן אתה בא איתי להיות מבהל

בית־הספר... כ־1 באוגוסט פתחנו את ניצנה כפני

הקבוצה הראשונה של הגוער העובד והלומר. כ־ו

כספסמבר ייפתה בית-הספר. יהיו מחלות ילרות

הטלפון שלו התחיל להיות רו־סיטרי בשבועות

ואכזבות וכל הקשיים שיכולים להיות", מבטיח לובה.

לובה תאב – זוג מוצלח. "היה לי מזל איתו", כך

הבמה להעלאת זכרונות על יהרות רוסיה.

ש קופסאות שאורי מחזיק אותן סנורות. מבירות נעולות בזכרוגו. גליה יודעת כי איישם צפונים אצלו כמה סודות, אכל המפתחות להם אינם

אולי לכן המגירות המעטות בזכרונו של אורי

פנטהארז

יגאל לב

בהישג ירה, וזה מתסכל אותה.

בדרך כלל אודי אינו שומר מפניה סודות. להפך. החשיפה ההרדית ביניהם עמוקה כליכך עד שכל אחר מהשניים יכול בשקט לנחש למה מתכוון חברו ברמז בלבר, לא דק מה הוא אומר אלא אפילו איזו מטרה

הסגורות בפניה כל כך מרגיזות אותה. לפעמים היא מטיגלת לנטות ולמקם את הטוד, כדרך שרופא מאבחן דיאגנוזה של מחלה, רק עלי ירי כך שהוא מקשיב המרחק עדיין גדול.

אורי נסער. התיק הוה צורב את אצבעותיו. הוא תושש שתבונתו, נסיונו, ושיקול הדעת שלו לא יעמרו במבחן. "הרמתי את הקול שלי כבית־משפט", אמר לגליה ערב אחר, "ממש הרמתי את הקול, כמו אידיזט. ידעתי שאגי גכנס למלכורת שהכינה לי התביעה, אכל צעדתי לתוכה כמו סוס עיוור מועם".

גליה חשה כי היא נוגעת בסור נעלם שאורי לא דיבר עליו איתה לפנייכן. אבל ידעה שהסוד דרכו לצאת. אורי בעצם מבקש לדבר עליו והיא צריכה רק להיות ה"מיילרת" הסכלנית שתקל עליו לצאת לאור.

אורי ניהל את משפטם של כמה פורצים שער המרינה

הסניר אותם, כשבעצמו יצא נקי. גליה חשה שבתחום

זה מאבד אורי את שלוות רוחו הרגילה, כאילו שיקול

הדעת המקצועי הנכון שלו מתמסמס כגלל הקירבה

לאדם הזה, שהלשין על תבריו רק כדי להציל את עורו.

אבל ה"המיילרת" הסופית היתה תוכנית טלוויזיה שהראתה את לבנון כיום. בתמונה מסויימת התמקדה המצלמה על פניו של אלמוני מהעיר צוד. אורי נאנק. לגליה נדמה שתוא נאכק באיזה כאב פנימי. מנסה להוציא את המלים אבל כוח שאין לו שליטה עליו מוריע בעל הצלקת. רוחס אותם חזרה לגרונו. אורי, שהמלים הן מקצועו,

מאוחר יותר, כשלוש כלילה, התעוררה גליה כדי למצוא את אורי כמרפסת, שקוע ככורסה, מתבונו בעיר האפלה שלמרגלות הפנטהאוז.

קראו לו "שטינקר", גליה למדה שבסגנון הצכאי "שטינקר" וה מוריע הפועל עם כוחותינו. מסתנן בלילות מבעד לרצועת הבטתון. אומר את הסיסמה הנכונה. מחודרך כאן, ואחרייכן חוזר להיות אחד להלכות לבו של התולה, נשימתו, הדופס שלו. אבל מהכפריים הלבנוניים. על טיב המידע שמסר האים-מכאן ועד ההחלטה המדוייקת מה כאמת מציק לו, אורי לא ידע רבר. כסגן כמילואים ששירת כצפון רוב הנושאים הללו היו כמוכן מחוץ לתחום ידיעתו. אבל

כם: כדאי להיוועץ בחבר קרוב. בתחום העסקים אתם

בתתום תקדיירה תשוב עכשיו במיוחד שתאמינו ביכולת:

כם. נסיעה אן טיול יכולים להביא עימם חוויה מיוחדת

במונה. מנויים ונשואים יגלו השבוע שהאהנה ממלאת

השבוע תנקטו צערים להרחכת הוג הידידים. יציאה כל־

מי־מתוכננת עפויה להתגלוה כמסעירה ודומוטיה במין"

חד. תיתכן עכשיו התעניינות בהשקעה ברכוש כלשהו.

וה ומן עוב בהחלט לשלב בין בילויים לעסקים.

בשעות הערב יסלקו מלככם סוקות מטרידים.

'חלק חשוב בחייהם, במיוחד בשעות חערב.

(20 באפריל עד 20 במאי)

(21 במאי עד 20 ביוני)

יסבו לכם עונו מיוחד.

תאומים

(23 באוקטובר עד 21 בנובמבר) דאגה יתרח בגלל רווחים כספיים צפויים עלולה לגזול מכם את תנאת תעשייה. נושא הידידות מודגש מאוד נהנים מהצלחה, ונמצאים על הדרך הזכונה. החפתחויות השבוען כדאי לתפתיע מישתו קרוב כמחנה. השכוע לא

(22 בדצמבר עד 19 בימאר)

. (20) בינואר עד 18 במברואר)

(19) במברואר עד 20 במארס) לא תמיד אתם מעריכים נכונה את שווי עבודתכם; הקפי דו להציב מחיד וצולם בעבוד שירותים שנונתם. העבוע

שעות הערב כדאו להקדיש לבילויים רומנטיים.

(23 באוגוסט.עד 22 בספטמבר) הבטחון חשוב לכם מאוד עכשיו, אבל הדבר עלול להגי

(23 בספטמבר עד 22 באוקטובר) זה הזמן לחקור אופקים חדשים, הן כתחום הלימוד והן בחרום הנסיעות. אונירה הרסונית ושלווה בבית תורמת למילוי המצברים. האינטואיציה שלכם מעורות ככם ועד

תחזית לשבוע שביו 28 באוגוסט ל־3 בספטמבר

ביל את האמציות שלכם להשקעות. בערבים צפיים רג־ עים רומוטיים ועימים. כדאי לשנות קצת את חשיגרה ~ אולי לצאת לטיול, או לבקר במקום חדש.

מאזניים

יונות מעניינים. נסו לא לחיות סטנוניים.

(12 במארס עד 19 באפריל) אתם נוטים עכשיו להיות ביקורתיים מדי ביחס לעצמי

- נדאי לחתבובו בבית – הרומנטיקה מחכה לכם בהוץ.

(22 בנובמבר עד 21 בדצמבר)

התפחח בימים אלח חוא פעילות קונסטרוקטיבית. אם אתם מודאגים כגלל משהו – כדאי למעול לפוגרון הבעיי ית. בעילויות מאחורי הקלעים יועילו לקריירה. בתחום הדומנטי, אתם צדיכים להיות משותרדים יותר.

יתכן שאיוכם מיטיבים לוצל עכשיו את הנאות חיי הם" שפתח; כואי להטות אוון לאחרים, ואולי גם לתכנןארו־ תה משפחתים. אל תיפונו לתוך עצמכם. תיתכן השיפה לועיונות תדשים שימצאן הן בעיניכם.

ושבוע אתם עשווים לפנוש הרבה מכרים חדשים. חלק ממיודעיכם מתעקשים על רעיונות מסויימים, ואין טעם עכשיו לתתווכה איתם. בתחום הפיננסי כדאי לבדוק הדי. צפויים ומנים נעימים עם מישוא קרוב, ויחסים עם ילדים על את תעניינים לקראת שיפוד שיתול במצבכם הכלכלי.

(21) ביווני ענד 22 ביוליו אל תונהו את השאיפות הגבוחות בתחום הקריירה: זה הזמן לעפח אותן. וצלו את המקוריות שלכם. חשבוע

(23 ביולי עד 22 באונוסט) בימים אלה אתם צריכים להתמקך בתחום התרבותי. טוי ול או נסיעה בשוף השבוע טומנים בחובם הפתעה נעי-צמויות לכם הדדמוויות חדשות בתחום הקרייוה. את ... מה. צמיי גידול בתכנקות. זה זמן עוב לארח אצלכם אנקים, וגם בקניות תצליותו ימה,

הער הוליך את גליה אל הסור הזה. ער מרינה. פעם, שלא ברצונו, ראה את "הטטינקר". הוא היה צריך לקחת מפה במודיעין. פתח את הדלח הלא נכונה. אמרו לו שיתנדף. אכל לפני שסגר את הרלת הצליה להבחין בפניו של נכר בשנות ה־10 המוקרמות ששערו שחור, עינין שחורות וצלקת חרה יורדת מסורס אפו לזווית שפתו הימנית, כאילו מישהו חתך אותו בסכין. אולי היתה זו הצלקת, ואולי העוכרה שהאיש

לבש בגדים אפורים ולא בגדי חקד. אולי המבכ המבוהל בעיניים ואולי היכולת שסיגל לעצמו אורי במרוצת השנים בבתייהמשפט לקלוט בכבט אהר ריוקן של ער או נאשם. מהיה הסיכה מה שתהיה, הפנים הללו של האיש באפור נחרתו בזכרונו.

אחרי ימים מעטים אורי כבר לא זכר את פניו שק האיש עם הצלקת, אבל מאוהר יותר היה מעורב בפרשה שמקורה היה נעוץ כנראה בפניסה עם הנבר שמישהו חתך את פניו.

הגיעה יריעה שמכונית סוכארו כעלת גג כחול מסתובבת בכפרים. יש בה שלושה מחבלים והם מפחירים את הבפריים ומנסים לשכנע אותם לפתוה בסיסים של אס"ף, הידיעה התבכסה כנראה על אותו

אורי היה כורג קטן במכונה דמשוכללת שהוקבה כדי להציב מארב ליושבי המכונית. כאים מילואים כמעט לא ידע רבר על התיכנון. לא לקח כו הלק, אבל מאחר שהיה בשטח, צירפי אותו לצוות הבורת הפיקור ששלטה על המבצע מאחת הגבעות.

בליל הקיץ הלכן הזה, בעודו יושב ככיתי, בכורסה שלו, מתכונן בעיר הגראית מלמעלה כים עכור שערפל לבנבן מציף אותו, חורה הקדינה שהתרחשה לפני שנים והיכתה כו במין ודאות. עכשיי שוב לא יוכל להתחמק ממנה.

שנים רבות סגר את הסיפור בתוכו ואפילו את גליה לא שיתף בו. אולי מחמת הכושה. אולי משים שהפרשה נגעה במסהו עמוק ויסודי בעולכו כל אים

החוק, ער שהוא אפילו לא יכול היה לבטא אותה. אורי דיבר אל גליה כאילו מוכן מאליו שהיא עומרת מאחוריו, שותקת. "את זוכרת את הפרצוף ההוא שראינו בטלוויזיה, נו, הברגש הזה מהתיכנית על לבנון. שמת לב למשתו מיוחד בפניה". גליה לא זברה בדיוק אכל רושם אחד נשאר: "אתה בתכיון לכרנש

הוה שהיתה לו צלקת ליד האףו" חשה את חריקת המנעול בכנירה הכודית. המגירה שנפתחה לאם לאט כאילו באבים קכים כרוכים כחשיפתה. אורי דיבר בשקט. הס את נוכהותה של גליה מאתוריו. איננו רואה אותה.

אנשי הכוח המיוחר ירדו אותו לילה לעבר בקעה בלכנון. כביש עוכר חצה אותה. פניו לעבר אגם ידעון. לפי דבריו של המודיע, ככניש הזה, בשעות הצוביים, אמורה לנסוע מכוגית הסוכארו בעלת רגג הכתל. גם התוכנית הצבאית לא היתה בריוק נהירה לאחרי. היה מדובר במארב שיפחין וידווה אם הוא נתקל בדבונית. מקורת האש וזנתן דק על יהי מפקד הכוח בחפ"ק ולא על ידי ניפקר הכוח בשטח.

"אחר הצהריים הניעה מכונית הסוכארו. קצין ביחר לשמוע אנשים נלחמים הרחק מעון. אורי היה רגיל תמיר להיות אחר הלוחמים ולא פי שכחויה בידר מכשיך אלחום ויכול לשמוע רק את חולות הכיב הכוקעים ממנו. המארב פעל כבכונה בסובנת. אחרייכן, כשברקו את תעודות הזהות של יושבי המכונית, התברך כי המלכודת כולה היתה פעות. ל"שטינכר" כנראה היה חכבוו עם שלושת הצעירים הכפריים שישבו במכונית ובסך הכל דצו לנכוע

לשתוח באגם קרעון. דמוריע נעלם. אורי קבר את זכרוז הפרשה עכוק עמוק במוחו. אבל הצירוף של משפם שבר מישהו מעיר נגר הכריו בתוספת צילופו של האיש בעל מצלקת שראה בטלודידה עורכן את הוכרון לחיים והיא הידהר בו במטח יריות שפגע בחשים בפשע.

(המשך מעמוד 36)

כשם ג'וג'י, אך הוא עזב את המקום, למד עוד קצת בנודפשט והגיע לצורך המשך לימוריו לפרנקפורט.

שם, כמחנה פליטים סמוך שבו לימד אנגלית, פגש את אידה. אתרי־כן חלה אנושות, בשיניו פשט ריקבון, תוצאה של חודשי תתרתזונה, והמוגלה הגיעה אל הכליות ומשם לכל הגוף. הלר, מאוהב באידה, מלכת היופי של המחנה, הגיע לבקרה וצנח מתעלף בביתה. אביה של ארושתו הסיע אותו לכית-החולים | חורשים. הכן קיבל באותו זמן טיפולים כהלם חשמלי ואימה סערה אותו עד שהבריא. "את הכחור הזה צריך להציל", אמר האכ ורוכל. "הרגשנו כו איכות מיוחרת. הכנו שהוא שונה מכל הכחורים הפשוטים שחיזרו אחרי", אומרת אידה. אחרייכן היתה החתונה. מקורמיק ואשתו נכחו. ב־49' עלו לארץ והתישבו בבאר־יעקב. מרים עלתה עוד קודם לכן. היום היא מתגוררת

לא כך מסתיימים הסיפוריםז אדם מתענה בתופת, מתחתן, עולה לישראל, מתעשר, סוף טוכז לא במקרה של הלר. אף לרגע אינו צף על גלי אופוריה. החיים אמנם האירו לו פנים מאז עלה לישראל, אלא שהשלווה לא השקיטה את הסערות הפנימיות. ואותה השגחה עליונה שהוא מאמין כה, ניסתה אותו פעם נוספת. אזורי בן־ציון, הקרוי על שם סבו, נולדה לזוג הלר תינוקת. כשהיתה בת 14 חודשים חלתה בלוקמיה ונפטרה. בבית־החולים הרים הלר את פניו לשמיים ורצה לצעוק שאלה קשה, כמו שעשה ביום שכו נחרת על זרועו המספר הכחול.

כבר לפנייכן הגיע למגע עם הנצרות. הוא לא יכול היה להיות אתאיסט גמור. החינוך שלו תבע ממנו פנייה אל כוח גדול ממנו. בשנה שכח עלה לארץ נסע לראות את המקומות הקדושים. הוא ישב על טלע בהר ציון והשקיף על העיר. לירו ישב נזיר. התפתחה ביניהם שיתה. כך התוורע הלר לכרונו, נזיר מכנסיית דורמיציון. הם שוחחו בגרמנית כחצי שעה שאחריה ידע כרונו את כל סיפור חייו של גבריאל הלר. הוא מצא את הנקודות הפריכות כאישיות המתהווה של הצעיר, והציע לו לכוא לשמוע הרצאות כתיאולוגיה

הלר עלה מרי שבועיים לירושלים. אתרי-כן המשיך את לימוריו כאוניברסיטה. שוב נימצא לו איש מיטינ. כשגר כדירת הורי אשתו ככני־ברק ועבד כליטוש יהלומים, אחת ממלאכות רבות כהן עסק כאותם ימים, פגש כשכן שהכיר את ועריו בתוסט. ארון לוי עמד על כך שהלר יחמסר ללימודיו. הוא מימן את הלימורים עד שנבריאל זכה כמילגה. אחרי־כן הצליח כעבודה ב"אילקה", רשת חנויות טקסטיל, שם הגיע לדרגת סגן־מנהל. לימודיו הופסקו. אחרי עבודה בעוד שתי הברות לקונסקציה הוצע לו לנסוע לפרס, להקים ולנהל שם מפעל מקסטיל. ב־65', כשחזר לישראל. היתה לו ככר תשתית כלכלית.

אני חי בנוחות כלכלית שאני יורע להעריך אותה", הוא אומר. "אגי לא מדכר רק על נסיעות לחו"ל ועל בית יפה אני מרבר על האפשרות לכתוב, ללמור, לקרוא, יוזר עם כל העיסוקים שלי".

כל חייו הוא שכ לחפש ולגעת בכוח האלוהי שבתוכו. הוא מצא איזו סינתיזה כגירסה אישית מאור, להיות מאמין ושומר מצוות נכתרות, ויחד עם ואת שואף למרינה עצמאית, משוחרות מכל גילוי כפייה דתית. בבית נשמרים כללי הכשרות, אך לא בהכרח באכילה בחוץ. "אתה זוכר", אמר לו אביו במהלך אותם שלושה שבועות נימהרים באושוויץ, "אתה זוכר מה שריברנו על צפניהו הידיעה הזאת שאתה חלק מהכוח האלוהי, שהכוח האלוהי נקצא עיצטה ומלווה אותר בכל מקום. הידיעה הואת מעלה אותך מתהומת אל פסגות ומוכה אותר כחיים כעלי ערך.

בחושר, כשבחוץ לא סר החום ופנסי הרונות שיוו יופי רך לשערי הנוילות הצופות על קיבוץ גלילים: ראיתי את פנין האלגנטיים של גבריאל הלך, מבחיקים באותו אול פנימי, זה חרבה חיים בעלי עוד

א המינגרויי. בניו A 9067

למרות זאת, נראה היה שהוא מתואשש כמהירות, וזמן קצר אחרייכן נסע לבקר את אביו ששוה או בקובה. שם קיבל התקף של הזיות פרנואיריות, כהן, כפי שתיאר אביו באחר ממכתביו, "הוא מרמיין עצמו כל הזמן נאכק בשטן וכשאר שרים וכוחות אועל – וחומק מהם". אבא־ארנסט, הסופר השקוע בעבורתו, זנוז הכל לטובת הטיפול ככן, ונהג לישון במסדרון ליד חדרו של פטרים, מטפל, מטפח ומאכיל אותו כמשך שלושה מידי רופא גרמני, קומוניסט.

פטריק אינו חש קירנה או הזרהות עם אחיו הצעיר גרגורי. "יש בו שרים, יש כו משהו רקוב מו היסור. ולמרות שאבחנו אחים, אני חש קירבה רכה יותר לאחי החורג ג'ק (בן לאם אחרת). אני חושש שגיגי מנווט את חייו במסלול של אביו".

הוא אמנם חי באיידהו, אבל אינו מתקרב לעיירה קטשום בה התאבר אביו. בעיניו זה מקום חטר משמעות, מעבר למעשה הנורא שנעשה שם. "הדרך שכה זה סרה היתה איומה. אינני חושב שאדם מכוגר, מתורכת ורגיש – התכונות שהיו לאבי – היה מסוגל לעשות מעשה כזה באופן כזה אלא אם כן היתה לו בעייה חמורה או תתושה של בעייה נוראה עם האשה. אם כאותו רגע שנא את מרי או חשב שהוא שונא אותה, איני יודע. אבל אני מאמין שתמיד – עד וכולל יום מותו – ידע בריוק מה הוא עושה. גם עם העוברה שהיה מטורף־משהו אין לי ויכוח. לא היתה לו ברירה אלא לעשות מה שעשה בהתחשב במצבו הנפשי. אבל

מיפלט קבוע ממי שאתה ומה שאתה".

העולם הספרותי לבין אגדות הוליווד, מתגורר בעיירה קטשום. כאן, כך נדמה, כולם מכירים אותו. חבל נינוח

רוב הומן הוא עסוק בריג. יש לו שסבו כצבע קש, על היחטים עם אביו הוא אומר: "תמיד נמשכתי

אבל כמוכן שאכא היה מהאנשים שמסוגלים לחגיר לך לחכות חמש רקות במכונית ולהיעלם לשעה וחצי. הוא היה מאלח שכשהם עומדים קרוב קרוכ אליך, הם כאילו־חוכטים כך. אגרומים י הפיזית חזו היתה מאוך מביכה אותי. סעם הכאבתי לו. גרמתי לו לחתך מעל לעיך. חייתי בן 15 או 16. וצא היכו אותי בחורה, אכל התאפק. לה רצה, יכול היח לתת לי נוק אאום אמיתי. הוא אהב לחשוב על עצמו כעל בתאבק גדול שפיספס את הקריירה שלו. אבא זעלו רומיננטין אכל לא שתלטו. ומא לא היה רודו, אבל אפשר היה לחוש בכוח. שלה ואני פחרתי להסחבר אומו

בנו הבכור של ארנסט המינגוויי, ג'ק, עם בתו מרנו ולהיות מסוגל להתפרנס מזה". אכא המינגוויי לא התרשם מקשיי הבן. "הין זמנים שהרגשתי כריוק כמוך", אמר לכנו. "לו ירעת באיזה לחצים אני נתון לפעמים. אבל דבר אחר עליך להבטיח לי שלא תעשה

אחר מאיתנו לא יירה בעצמו כפי שעשה סבא". ג'ק הבטיח, ואחריו פאפא המינגוויי. ג'ק מספר על כך בספרו. "אני חושב שהוא ראה אותי כילד נחמר, די חכם, אכל אם להודות על האמת, כמי שלעולם לא יהיה כובש עולם. כפטריק ראה פוטנציאל אינטלקטואלי עצום. בגרגורי זיהה הרבה מעצמו, לטוב

לעולם, ואני אבטיח לך שגם אבי לא אעשה – שאף

"במשך שנים כל מי שחי בקירכתו - סבל מטראומה. אכל אני מאמין שהוא מעולם לא התכוון להכאיב לנו בכך שחשאיר אותנו מחוץ לירושה. אני מאמין שמוכרחה היתה להיות צוואה אחרת, שמעולם לא נמצאח". הוא אינו כועם, הוא מקבל ומבין ומצטט את אימו

ואת נשותיו האחרות של אביו, שכולן אמרו בשלב כלשתו של הייהן עם ארנסט המינגוויי שיפאפא הוא אדם מיוחר. הוא כותב נפלא. אנחנו חייבים לתת לו להמשיך ולהיות כמו שהוא". את האיכות, מבקש הבן שחי בצל, את האיכות כאישיותו של אבא תנסה להעכיר לקוראים.

פול הודריקסון "אושינוטון מועע"

מעורב בתאונה בפלורירה בה קיבל חבטה בראשו.

לא כדרך כה בחר לעשות זאת".

גם הוא זוכר את הקירבה, חש את השבר. כשהיינו צעירים, הוא היה אכא טוב מאוד בשבילנו. אחרייכן איבדנו אותו. איני יודע מה בדיוק קרה, הכל מסובך מדי. בעצם, אין דרך אמיתית להימלטות, אין

הבן הבכור, ג'ק

ג'ון (ג'ק) הדלי ניקנור המינגוויי, הכן של ארנסט והרלי, הוא עכשיו כן 63, עוד מעט סכא. גרטרור סטיין היתה הסגרקית שלו, ופאריס מחוז ילדותו. איש נחבא אל הכלים, משתדל עד היום להתגבר על

בהופעתו, באורה דיכורו.

לחמימות שהקרין. כשהיה איתך - הית כולו שלך.

מסוגל להתמיד כשום עבודה, והרבר היחיר שנראה שהוא מסוגל לעשות היטב זה לרוג. "תראה, אפס", אמר האב לבן, "אתה במקום טוב, המקום שבו אתה רוצה להיות. עליך רק לדבוק במטרה. אני אעזור לך, אבל אתה חייב להחזיק מעמר במקום עכודה אחר

בן 33 נסע ג'ק לבקר את אביו בקובה – ונשבר.

הבן הורה בפני האב שזה אך זכה בפרס נובל שאינו

ביישנות כמעט פתולוגית. הבן של המינגוויי שחי את חייו בין אגדות

> ועל מי מנוחות, כמו חזותו של האיש שיש בה הססם של ספורטאי חכוט וחבול. "את חמישים השנים הראשונות לחיי ביליתי כבן לאב מפורכם. עתה אני מבלה את חמישים השגים האחרונות לחיי כאב לילרים מפורסמים", אמר פעם כראיון. כנותיו, מרבו ומיוריאל. האפילו עליו כבר לפני שנים, ונראה שטוכ לו כך.

שני כלבים הכרוכים אחריו חמידית והוא לוגם תה צמחים. כשהלחץ גרול מדי הוא נמלט ליער, לספינה בנהר, או סתם נוסע בדרכים. יש משהו מאוד מהוסט

הוא היה חיום שם דכר בכל העולם. אני ממש כועס ורד מודה בעוברות. כתב־האישום של איתן מקובל עליו. "אין לי יחם גדול לעכודה שלי וגם לא לעצמי ככלל. אני לא משתגע אחרי מה שעשיתי ואל תשאל אותי איזה צילום אני אוהב. אני לא אוהכ

פשוט נפל מהכים.

יקי צרמתי, 34, תניע ל"במחות" כאשר צילם. גם חיום הוא לא מוטח להסביד לעצמו מאברהם ורד עזב. במלחמת לבטן הוא עשה את מה שורד היה עושה אם היה שם: עם חטיבה

חייל בחלם קרב. צילום של מיקי צרפתי במלחמת לבנון.

מחוץ לתמונה

לא העביר ל"עם היושב בציון" מלחמה ורורה ולא

חשש להנציח את הפנים השזופות האלה כשהן זועקות

או מכיטות באימה על גופת חבר. לפעמים פסלו

תמונות קשות מדי לפרסום, ולפעמים העירו לו

החבר'ה כשטח: את זה אל תצלם. "אני זוכר למשל

צעיר כלונדי מהצנחנים. כחור שהייתי מיורך איתו,

מוביל ערכי אחד שנתפס בשבי. כיוונתי את המצלמה,

ואז הוא אומר לי: ורד, אל תצלם, האיש הזה עוד מעט

לא יהיה כחיים. זה זיעוע אותי, אבל זה היה מה שאריק

שרון החדיר להם שם כצנחנים. הוא שינן להם את

הקשיחות והאכזריות, והם העריצו אותו ומילאו אחר

הפקורות כלשונן. אז עוד לא הבנתי את מה שאני מבין

פעמים, גם ורד משדר קשיהות מרתיעה. עי ե צילומי הרוגים ופצועים הוא אומר: "לא

התרגשתי מזה, משום שאינני יכול לרחם על

בני־ארם כאופן שאני מרחם על בעלי־חיים.

ב־99 אחוז מתמקרים האדם אשם במה שקורה לו,

לעומת ג'וס שאין זו אשמתו שהכרומוזומים שלו אמרו

לו להיות ג'וק". אבל ורד גם יודע לבכות; הוא בכה

כאשר בקרב המיתלה כ"קדש" ראה את הכדורים

רודפים אחרי הצנחנים המסתערים על המצרים

המבוצרים כנקיקי הסלעים עד שמשיגים אותם. הוא

צילם אותם נופלים ואחר־כך סייע בפינויים. הסרט

הוה, הוא מספר, אבר לו יחר עם עוד כמה סרטים.

שצולם ופורסם הוא אינן שומר. בכיתו אין אף לא

גליון אחר של "במחנה", וכאשר ביקשו ממנו לבחור

צילומים משלו שיוצנו כתערוכה לרגל ארבעים שנה

ל"במחנה", גילה תוסר עניין כולט והטיל את המלאכה

על משה איתן, ירידו הוותיק. הוא גם לא בטוח שיבוא

לתערוכה הזאת, ואיתן ממש זועם: "אף פעם לא היה

איכפת לו. הוא היה עובר קשה, מסכן את עצמו, מצלם

וזהו. ככלל לא עניין אותו מה יעשו עם הצילומים.

כולם היו מתפארים בצילומים שלהם, דוחפים את

עצמם, עושים תערוכות, והוא המשיך בולזול המעצבן

הוה. אמרתי לה תעשה תערוכה, הצא לא רצה כשום

אופן. או מישהו שלח כלי ידיעתו צילומים לאיזושהי

תחרות (הוא לא זוכר איזו), וורד זכה כמובן במקום

הראשון. אני ממש לא מבין את הבראדט הזה, הוא

בזבוז. אם היה לו רק מעט מהפילפל שיש לצלמים

האחרים שלנו, שרואגים לפרסם את עצמם כל הזמן,

צילום של ורד. חיילי צח"ל וחלוצי כוח האו"ם ליד תעלת ותכול ברצועה עזה לאתר הוטינה מסינו (1987)

ורד לא התאבל על אוברן הסרט. גם את מה

היום, שלא לכל הוראה צריך לציית כאופן אוטומטי".

הסיפור של מיקי במלחמת וזוא אולי טיפורם של שני צילומים שלא תראו בפינה שלו בתערוכת ארבעים חשור של "במחוח". אחד מהם לא צולם כלל. ביום חרביעי למלחמה, וזגענו לכפר קבר שמון שבתרי חשוף. תתטיבה חיסלה, כמו שאומרים, גדוד שומנדו סורי. סגן־אלוף דודו נהרג. תרגשה מחורבות. בתוך חכפר, על מעקה פרפסת של בית נטוש, היה מונח ראש אדם, שיער מתולחל ומפויית, עיניים פעורות, הבעה אושיח. ראש בלי גוף. עשרה מטר ימינה משם חיתה דגל מרוטת תלויה על גדר של משתלה, מיקי לא כשבוניים, במאייה של תיאטדון "הבימה".

אותם, זה שייך לעבר וזה לא חשוב כיום. בכלל, לו יכולתי להתבטא במילים לא הייתי בוחר כמקצוע הצילום. זה מקצוע של אנשים שמחפשים ביטוי עצמי, ולא מסוגלים לעשות זאת תוץ מאשר דרך העדשה שלהם. לכן אין לי חברים צלמים. עוברה היא שגם

בפעם השניה תוא צילם. חודש אחרי תחילת המלוומה. מצב הרוח היה אחר, גם סף הרנישות הצנחנים, בנגמ"שים ובצירים, תחת אש. צילומי השתנת. לבנון נכנסה לנו בדם. חצותנים פשטו מלחמה בזמו אמיתי. לכפר חי איקלום. באחת הדירות ראינו נופח מחבל, דגליו שכורות, מסביב חודבן. קירות

כיום, במערכות העיתונים, הצלמים הם בדרך כלל

תוטבייהעצים ושואבייהמים והכתבים הם אלה שווכים ליחס הרציני באמת".

שהתמוטטו. חתול קטן עמד שם וליקק את פצעיו

של המחבל החרונ. מחלקת בטחון שדה של

צה"ל לא אישרה לפרקם את הצילום ב"במוזנה".

חלם קרב. חייל מהצוחנים מובל בידי שני חבריו

למרפאה. פציעה ופשית. פצועים שלא נכללים

בספירה הרשמית. מיקי צרפתי, ליד אברתם ורד,

בתערוכת הצילומים של "כמחנה" בעוד

לפניכם, אם כן, צילום אחר. מיקי קורא לו:

חסיבה: פגיעה במורל.

אוצי מלחמת יום הכיפורים הכינחור מ'במחנה', את התשפה שעברה עליו מאו הוא מכנה "השנים השחונות שלי". רוציק מהכותרות ומהחהילת שהיו כגר שלו, זרד עושה את העכורות הכי־אפורות כשוק. הוא מצלם בשביל בטאוני עוברים, כמו של תדיראו למשל. ומנציה בוגרי מהוורים כאוניברסיפה בראילן. פלכר זאת, "עכודה אדמיניסטרטיבית" וכיצוע שליוזויות עבור משרר פרסום והוצאה לאור. "עיסוק כשליהויות", הוא מחייך, 'זה דבר נחמד, פונסים הרכה אנשים, יש עם מי לדבר. דיבור מעניין יותר מצילום".

מרוע לא צילום עיתונותו "כי חדלתי להאמין בעיתונות. מלעיטים אותנו ביריעות ונסיפורים לא רלוונטים רק משום שהעיתון תייב לצאת כל יום. אינני נגאמין כ־80 אוצו ממה שכחשרסם שם ואני לא מסוגל לצלם דכרים שאינני מאמין נהם, דכרים שאינם נווצים. לרוק ולצלם ולהכיא את הסדם ולפתח ולחבות לתוצאות וכל זה כשכיל משהו שאתה לא מאמין בוזו זה אולקום כסוח".

אברהם זרר, היום כן 64, אב לכן וסב לשני נכרים. את האולטים הוא כמעם קיבל כאשר במלחמת לכנון מצא את עצמו פתאום מחרק לתפונה. וביתוק מעולם העתונות היה מפושך פורי זורר לא הצליח לחזור בומן. הבאב היה קפה ודד גיסה לפים לו קץ. זאת חיתה המלחמה הראשונה ששלחה אותו לכיה

עמנואק דוון

בעמוד זה מבחר מהיריעות והמודעות שפורסמו ב"מעריב" .28.8.52 - 21.8.52 שבין הנוסח המקורי נשמר. ליקט: גבריאל שטרסמן.

בוכר האחרונה...

הפלשתינאים

תביעה להקים מיניסטריוני

משנה בעיר העתיקה בירושי

לים, שיטפלו בכל חעניינים

הנוגעים לעיר חעתיקה ולמשו-

לש, לפעול לשינוי דגבולות בין

ישראל והידן שנקבעו בהמכם

רודום: לשים קין לייתוקסנות היי

הורית" - תביעות אלה כלולות

בתזכיר שהגישו 15 מכין 20

הצירים דםלשתינאים בפרלמנט

הירדני לראש הממשלה, אבו

אל הודה. לפני תנשת התזכיר

חתכנסו הצירים משכם ורנו במצב בחלקים הסלשתינאים

הצנזורה הירדנית אסרה על

פרסום התוכיר ותכיעותיו, אשר

אל הודה כנסיון להתברלות ולקד

היעת החלק הפלשתינאי מעל

־אשי הלבנון

עושים צערים

נשיא הלבנון בינם

התיעצות, שבה השתתמו מפי

כר הצבא הלבנוני, ראש חמר

משלה וכציני צמא נבוהים, כדי

לנקונו בכל האמצעים למניעת

נשיא הלבנון רודיע על שיבי

ויים בחוק הבחירות, על פיטורי

מקידי במשלה ששרותם מיותה

וחילוםי נכרא בקשונה הצכאית.

קפה כסיתי ייסגר יחור

ימים, החל ממור, למי הוראה ש המפקח על יהמונות במחרן הי

אסוב. הראה זו ניתבה פאקות עפירה על מקנות הסיקות על האמן

יכמיתי נמנה לחודש

ממזכת הירדו.

למגיעת

דסיפה ביבנון.

הוגדרו ע"י ראש הממשלה אבו

שמוסחו לממלכת חירון.

תובעים

אוטונומיה

תמטיים דפארטמנט נמנע | קרבות בין מצרים לישראל. בחר מתנובת רשמית על תביעת גים הרשמיים בוואשינגטון שולי המועצה הציונית האמריקאית, | טת הרעה, שטדינות ערב אינן שממשלת ארחים תביש פיוע מתכנות התקמה על ישראל יש פועל ל צמאי חנם לישראל, אולם זוינים | הטוענים בוושינגטון, שאם תוגש יורעי דבר חביעו את דעתם, כי | לישראל עזרה בנשק, יעורר הר־

> כרושינגטון גובר האושטימי ום מתוך הנחה, שהגנרל נגיב לא זו כלבד שייעשה מאמץ לחקים משטר יציב ולא־מושחת במצרים, אלא שהנהגתו תפתח דרך לחתי

עם בוו-ר אביבה חאחים מומד

דרכו

"נשק חינם לישראל יסכן את השלום"

הסיבויים להחלמה חיומית של | כרי לא רק התמרמרות של מרי נות ערכ נגר אידויב אלא אף תגי ארחיב הם קלושים ביותר.

כר איכתם כלפי מדינת ישראל. לבן סבורים בוושונגטון שחתוצאה של תנשת עורה צבי אית לישראל תחיה חגברת חסכנה לשלום ולבטחון באזור חכוורח הכרוב.

ברכות כבביד כנשואין

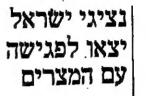
לצהום וכנשטיי ורעיתו ברכונו הוקות הבמו משמחת רבו

רחכ ואכעות פוריה מוישים במוחח על ווצרה בנס זכטיות את הופר בבר עמכות אב משיב, אופר

אגור ומען שקום דוחמי ווופש – שלייח אנשי הארנין הצבאי הלאימי מהשתתפי בשנילות החרמת הנ" שק במשטית ימת גן עם דב נרונר חוי-ך מבקשים לביא לפנישה זמר

השבוע לפני 35 שנה

הלוית יצחק שדה ז"ל

משויות הבותנה, שרט

לעובריתם. יפוטרו כ-600 עובי

כמיכרן לייצור חוטי כותנה

תעשיה מסר לח את החומנה.

פוויות את העבודה כליל.

נציגי ישראל, סגן אלוף שאול רמתי ורביטרן ב. הרמן, בלוני קצינים אתרים של צ.ח.ל. יצאו הבוקר לעוגיה אל חמיר, למגישה עם נציני מצרים בועי

דת שביתת הנשק. ההפתדרות. המצרים מכקשים לדון כאופן יחוף ככעית חברואים, שגורשו כביכול מהנגב. ישראל תובעת שהסעיף הראשון בסרר יומה של הישיכה יהיה: מקרה ההתקפה האוירית של מצרום על ספינת ייג ישראלית. אם נציגי ישראל ומצרים יכואו לכלל הסכם על הנוהל בישיבה ועל סדר יומח

על שימוש משותף של מוסר מסך ים, יוכלו לכצעו. ממא"י התנגרה ער כה לחלר קת חמשק וררשה שאנשי מפ"ם שהם במיעוט יקימו משק נסרד

בקרבת מקום. זכנות

ליאתאיי, שלחו מכתכי פיטורים דים. תוך 10 ימים יססיקו חמ-טבורות יישור בוואוי מוצררת

מורסמה הבוקר. דוון על פעולות העיריה לפד הגישה חברת "אתא" את נהצעות ניעת שטפונות באיזור המוצררה הזולות ביותר ומשרד המסחר וודי יתקיים היום בפנישת סגן ראש עירית חל אביב, המהנרם ח. לבי עקב חוסר חומרי נלם באלצות נוון עם חבר המועצה מנחם הבחון עתה יתר המטורות לטגור את חמייצג את הוועד הציבורי של תושבי השכונות.

> למרהפי בינקמן דעיתו ברכת מרש לבנית

> להולדת הוכדה הראשונה

משח בפיני ומשפחתי

האחרונה של צחק שרה

פה ימשיבה ביום שני די אלול

תשייב (25.8.52) כשקה 7.30

בניב. בקבה .נן מאירי. יחוב תמלך כייד 30 תיא

ארון יצחק שדה, אבי הפלמית וממפקדי צ.ה.ל. בראי שיתו ומראשי מסים, שנסטר אתמול אחר מחלה קשח, הובא ב-10 לסנהיצ עטוף דגלים לאר-מיים ושתורים מביהית יביליני פון" בפתחותקות לבנין חועד המועל של ההמתדרות בתל-אביב. אלפי אנשים עברו על

הוחלט לחלק את עין־חרוד

החלטה על חלוקתו של קיבוץ עין חרוד לשני משקים נפרדים, של מפאש ומפשם, נתר קבלה אמש במרכז החקלאי של

שני המשקים יהיו בשטח עיר חרוד "הישנה" והוואדי החוצה את המשק יפריד כיניהם. המיעוט של מפ"ם (הקיבוץ המאוחר) יקר בל את החלק המערבי של המשק. כל הרכוש ואמצעי הייצור יחולקר יחסית כין שני המשקים, לפי מסטר החברים שבכל אחר מהם. חלוקת המשק תוכננה בצר רה שמוסרות ציכוריים שונים תכונס בו כמקום ישיבה של וע־ שוכנים במרכז. במקרה של הסכם תד שביתת הנשק.

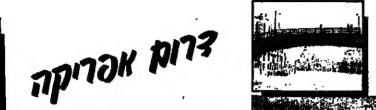
המוצררה מברוח נוספת לביצוע

מעדון לגלות עולם נסתר עם מדריכי נאות הככר מעייל מעייל כאולי כאיניי - רוגים 1987 TOTH DOTH

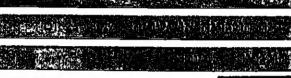

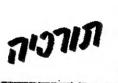

ספרד פורטוגל והפירנאים 15, 20, 21 יום.

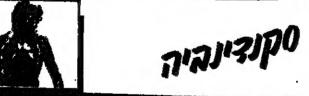

BUIN GGRA לחובבי טבע, אמנות ותיאטהון

הרפתקה אפריקאית 26 יום אתיופיה וקניה ב 12, 19 יום

קחיר, לוקסור, אטואן - 8 ימים

אאידה בצל המירמידות - 4 ז ימים

פארקים חופים וערים - 21 יום

חרפתקה אפריקאית – 26 יום

5 אפשרויות לטיולי חגים לנגב, מדבר יחוז

וסיני, ב-4 תשלומים שקליים.

תוויה אמיתית לשוחרי תיאטרון - 8, 9 יום

בעקבות מגלן ודרווין - 35 יום ספרד לשוחרי אמנות אוייי

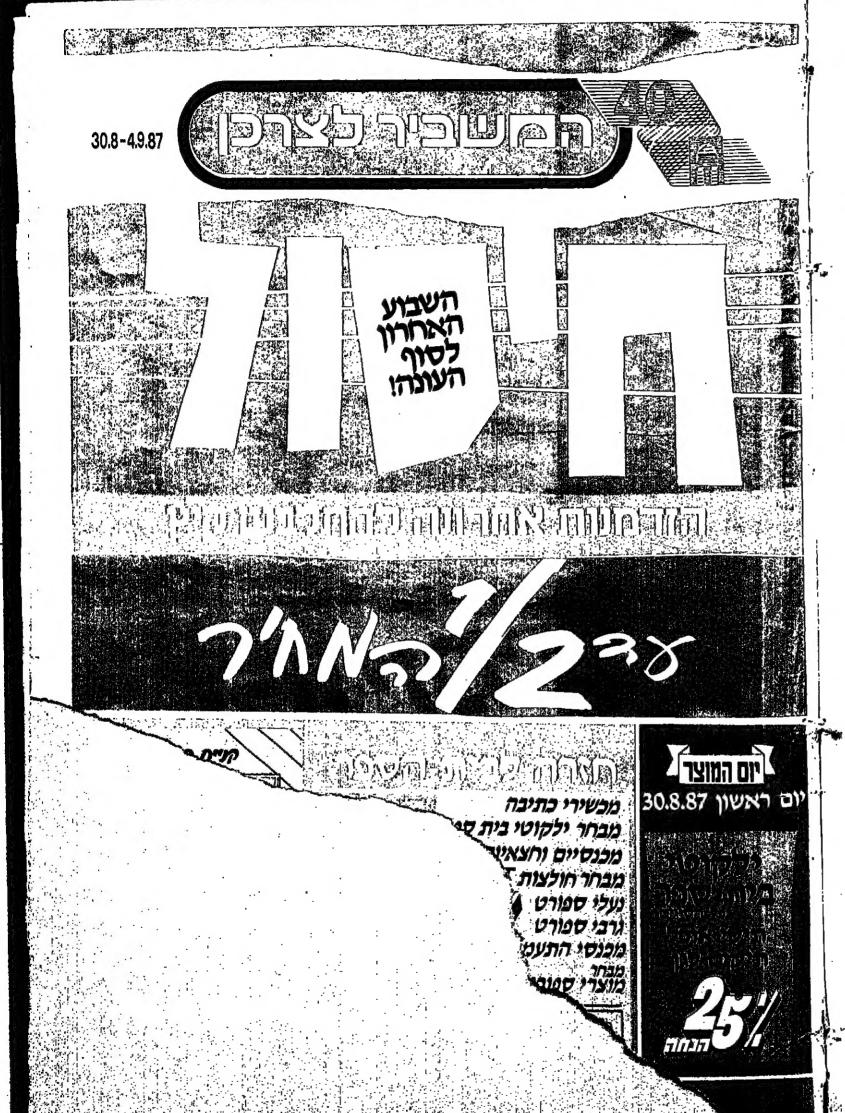
מזרח תורכיה - 19 יום - מרכז אמריקה - 23 יום ספרד צרמת או יום יוגוסלביה אונים

מסע בתימלאיה 28 יום חצי האי האיברי וג

מבלה פרטים: רחי פרטיבו 2 וכיא נול. 19207

Service Services

בגליון החדש: הקו האדום בין שקר לאמת: תעלולי הדיסאינפורמציה של בריה"מ • יאכטות: לא רק לעשירים • מפלצת אנושית: מנסון • בריאות: אתה והפרוסטטה • אופנה: לבני גברים • מכונית: היקרה ביותר בארץ • החיים הטובים: מה זה עושה ללב: • כוכבי קולנוע: מה הם אוהבים לבשל: • תיירות: מלון בארמון • הרפתקאות: ג'יימס בונד חי וקיים • קוקטייל: כל משקה מלך • מקצוע: מנהלי בתי־מלון • מבחן עצמי: איך אשתך מדרגת אותך כמאהב: • סקירת עתוני חו"ל • תשחץ כסף בא, כסף הולך...

Joseph Contract